

HELEN CONRAD

*Talismanul cu
delfini*

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Căpitanul nu putea minți; era ceva ce detestase în toți cei șaptezeci și șase de ani ai săi.

Refuza să se folosească de această formă de înșelăciune, tot așa cum refuza de multe ori și să vorbească, se gândi cu tristețe Marichelle, privind cu atenție și afecțiune, însă puțin îngrijorată, profilul acela ars de soare și vânt. Din clipa în care venise s-o ia de la gara Truro, își dăduse seama că era ceva în neregulă, deși el nu vroia să spună ce anume – cel puțin, nu încă.

– Ce face bunicul? întrebă ea, dornică să afle. Cum s-a mai simțit?

Pentru o clipă, ochii aceia de un albastru tot atât de intens ca și apele ce scăldau ținutul Cornwall o priviră pe sub gene, apoi de îndreptară din nou spre drumul ce șerpuia în fața lor.

– Bunicul tău e bine, Marichelle, spuse el cu voce puternică, dar cu un aer absent. E bine...

După care, își încruntă din nou sprâncenele albe, stufoase.

Așadar, nu acolo era problema, răsuflă Marichelle ușurată.

Apoi îi privi mâinile: masive, cu degete noduroase, păreau stinghere pe volanul mașinii, fiind mai degrabă obișnuite cu timona iahtului de șaizeci de tone cu care spinteca valurile.

– Ce zici, n-ar prinde bine o velă la prora din material sintetic pentru Marichelle? întrebă ea deodată, aruncând o privire spre sacul mare de pe bancheta din spate. De doi ani făcea economii pentru a cumpăra așa ceva și era convinsă că Marichelle avea să fie încântată să i se înlocuiască vechea ei velă din pânză, ajunsă numai zdrențe. Dar, cine știe, poate căpitanul prefera o velă de modă veche din pânză?

Căpitanul își mușcă vârfurile mustății ca de morsă, stingherit.

– Cred că te-a costat ceva bani, spuse el morocănos. Trebuia să ne fi spus...

– Bine, dar era o surpriză!

Oare îl deranja suma de bani pe care o cheltuise? Nu se poate să nu fi știut că pentru nimic altceva nu și-ar fi cheltuit banii cu mai multă plăcere ca pentru Marichelle. Aruncă o privire spre fața lui îngândurată și hotărî că nu era cazul să-și facă griji. Oricum, chiar dacă era ceva în neregulă, era clar că n-avea de gând să-i spună nimic deocamdată, iar ea era mult prea fericită ca să lase ceva să-i umbrească ziua.

Așadar, restul drumului spre Falmouth, încercă să-i descrețească fruntea cu ultimele noutăți despre ea, de când le scrisese ultima oară: încă două fotografii acceptate pentru copertile unor reviste, jumătate de duzină de eseuri fotografice terminate, fotografii făcute la ultimele competiții nautice în largul coastei din San Francisco... Apoi, când ajunseră pe dealul de pe care se vedea râul Fal, tăcu, așa cum i se întâmpla întotdeauna – era mult prea fericită ca să mai poată vorbi. Privea apa, zâmbind, stăpânită de o emoție puternică: aproape ajunsese acasă. Din nou, acasă! Mai erau doar câteva mile de străbătut.

Acum se vedea și Falmouth, cu clădirile lui joase din piatră cățărându-se pe dealurile ce înconjurau portul, iar dincolo de oraș, Castelul Pendennis profilându-se înalt și sumbru pe fundalul mării.

Aproape râdea de bucurie; acum, în vacanță, anul acela care-i păruse interminabil, căpătase o cu totul altă dimensiune, așa cum se întâmpla când se întorcea acasă în fiecare vară.

Acasă însemna liniște și încântare și mai cu seamă iahtul bunicului, care o aștepta statornic. De altfel, cum putea să stea departe prea mult timp când inima ei rămăsese la bordul lui Marichelle?

Dac-ar fi putut veni și Archie de data asta. . .

Când mașina intră, în sfârșit, în port, Marichelle deschidea deja portiera cu degete fremătânde și sări din mașină înainte ca aceasta să oprească de tot.

Zâmbind trist, căpitanul îi făcuse semn să meargă.

– Du-te, aduc eu bagajele.

Cu părul mătăsos mângâiat de briza mării și ochii de un albastru – cenușiu larg deschiși, privea deja spre cele mai înalte două catarge – fiind flux, atât se vedea din Marichelle, restul fiind ascuns de vasul de croazieră din fața ei.

O porni încet spre doc, savurând clipa în care carena albă, lucioasă, apăru în întregime în fața ochilor, apoi se opri și rămase privind-o cu venerație, ca întotdeauna.

– Tu, frumoaso! șopti ea cu respirația tăiată.

Din locul în care stătea, o vedea din unul din cele mai avantajoase unghiuri – deși, de fapt, din orice unghi arăta la fel de bine, de la prora mândră, zveltă, la pupa delicată, era desăvârșită: poate cea mai frumoasă realizare a celui mai bun constructor de nave pe care Anglia l-a avut vreodată. Timp de cincizeci și cinci de ani, această iolă Fife cu

o lungime de douăzeci de metri străbătuse mările sprintenă, frângând inimile tuturor celor ce-o văzuseră.

Bunicul era în picioare, rezemat de arborele artimon, cu brațele încrucișate, privind-o tăcut. Lângă el era un individ străin, cu părul negru și chiar mai înalt decât el, care se întoarse s-o privească, dar ea nu avea ochi decât pentru bunicul; își zâmbiră și, fără să mai fie nevoie de cuvinte, porni spre el, atentă la fiecare detaliu al iahtului elegant: punțile proaspăt spălate reflectând luciul de culoarea mării al luminatoarelor de punte și al cabinei căpitanului, catargul principal pe care nu-l puteai cuprinde cu privirea decât dând capul mult pe spate, până simțeai că ametești, vopsea proaspătă care strălucea peste tot.

Bunicul veni în întâmpinarea ei, cu lacrimi în ochi.

– Ești exact ca bunica ta... Așa stătea și ea și privea prima dată când a văzut-o pe Marichelle. Îi întinse mâna pentru a o ajuta să urce la bord, apoi o îmbrățișă.

– Bine ai venit acasă, Marichelle.

– Ah, bunicule, ce dor mi-a fost de tine.

– Și de iaht? glumi el, deși vocea lui suna trist, apoi se întoarse cu fața spre mare.

Marichelle se aplecă să-și scoată sandalele, ea însăși mirată că uitase să facă acest lucru înainte de a pași pe punte, lăsându-i cu această ocazie câteva clipe ca să-și revină. Tocmai apărură și căpitanul, aducând pe un cărucior bagajele ei, deasupra cărora trona sacul cu noua velă.

Ridicându-și privirea, Marichelle avu o tresărire: de lângă cabina căpitanului, o priveau intens doi ochi verzi cu irizări aurii, dându-i o ciudată și nejustificată stare de neliniște. Apoi, străinul îi zâmbi, iar ea

îi răspunse cu un zâmbet încurcat, îndreptându-și privirea întrebătoare spre bunicul ei.

– Domnule Kenrick, spuse acesta cu un zâmbet obosit și trist, când străinul ajunsese deja din câțiva pași lângă ei, ți-o prezint pe nepoata mea, Marichelle Christie. Marichelle, fă cunoștință cu Rod Kenrick.

Era o prezentare într-un stil mult prea concis, deloc caracteristică bunicului și nu dădea niciun indiciu în privința identității individului.

– Bună, Marichelle! spuse acesta simplu, întinzând mâna.

Avea o voce gravă, cu un timbru plăcut și accent clar american. Fața lui osoasă cu pomeți pronunțați și trăsături puternice se destinse într-un zâmbet seducător, deși privirea continua să-i fie extrem de atentă, ca și cum ar fi considerat necesar un plus de precauție.

– Bună, răspunse ea destul de timid, lăsând ochii în jos când nu mai putu suporta să-i susțină privirea pătrunzătoare.

Până și strângerea lui de mână, puternică și lungă, îi dădea o senzație de neliniște, așa că respiră ușurată când îi dădu drumul ca să-l salute pe căpitan.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule căpitan Trelawny, spuse străinul, dând prin zâmbetul său o notă de cordialitate acelei întâlniri ce risca să aibă un caracter prea oficial.

Căpitanul nu părea, însă, deloc încântat de cunoștința cu Rod Kenrick.

– Ați venit puțin mai devreme, nu-i așa? spuse el morocănos, după ce răspunse la salut cu o ușoară înclinare a capului.

– Da, încuviință Kenrick, fără să se scuze, sau să ofere vreo explicație.

Cine putea fi acel bărbat pe care căpitanul nu-l agreea înainte de a-l cunoaște? Avea încredere în flerul căpitanului, dar, de data aceasta,

ea, personal, nu vedea la acest străin nimic ce justifica respectiva atitudine față de el. Stătea lângă ea, relaxat, cu mâinile mari în buzunare, privind fix puntea, ușor încruntat; părea puțin arogant, deși avea un farmec neafectat. Părul negru, puțin cam lung, avea totuși o tunsoare cu o linie elegantă, la fel ca și croiala costumului din catifea pe care-l purta și... Marichelle își dădu seama că tocmai îi spusese ceva, dar nu fusese atentă.

– Te rog să mă scuzi, poți să mai repeți? se văzu ea nevoită să-l roage, simțindu-și obrajii îmbujorați când îi întâlni din nou privirea aceea ciudată.

– Întrebam dacă aceea de acolo e o velă nouă.

– Da, răspunse ea mândră, privind spre bunicul, curioasă dacă și el o remarcase. Da, o observase și o privea încruntat, părând că nu știe ce să spună. Asta nu prea stătea în firea bunicului. Lângă el, căpitanul era încruntat, cu ochii aproape ca două linii și o figură posomorâtă.

Deodată, Marichelle se simți stingheră; avea impresia că, dacă ar fi plecat, acești indivizi ar fi avut o mulțime de lucruri de discutat și că tăcerea lor încerca să-i sugereze exact acest lucru.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Kenrick. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să merg să mă schimb. Se pare că, de când am plecat din San Diego, am fost tot timpul pe drum.

Fără să mai aștepte un răspuns, își luă bagajul și traversă puntea spre scara principală dintre cele două punți. Ajunsă în capul scării, făcu o pauză, ca pentru a savura mai bine plăcerea ce-o aștepta, apoi coborî încet.

Semiîntunericul și răcoarea înlocuiră treptat lumina orbitoare a soarelui pe măsură ce cobora treptele scării de mahon ce ducea în cabina principală.

– Acasă, șopti ea cu venerație când intră.

Prima ei amintire era legată de acea cabină. Stătea pe canapeaua dinspre babord, privind lung candelabru din alamă și cristal de deasupra mesei mari din mahon. Probabil că era o zi însorită, pentru că, pe tavanul alb dansau mici curcubeie pe care le urmărea fascinată; apoi, cineva – poate tatăl ei, poate bunicul, intrase și spusese "E obosită", după care o luase în brațe și o dusesse în adăpostul cald și plăcut al unei cușete. Să fi avut, pesemne, vreo doi ani – atât cât să-și poată aduce aminte acele cuvinte.

Podeaua scârțâia ușor sub pașii ei; era mai degradă o bibliotecă mică și foarte prețioasă decupată parcă din castelul unui prinț și introdusă în iaht, decât o cabină. Această impresie era accentuată de canapelele tapitate cu catifea, rafturile pline cu cărți și dulapurile cu geam. Pe masa cea mare, o vază cu flori adăuga nuanțe de auriu culorilor deja calde ale acelui interior. Marichelle era o doamnă distinsă, care considera firesc să i se ofere buchete de flori; când Marichelle era plecată, căpitanul îi satisfăcea această dorință, iar când aceasta venea, era plăcerea ei să aducă flori și să le aranjeze.

Din cabină, trecu spre babord, spre sectorul destinat echipajului. Se întreba dacă acea demarcație clară funcționase vreodată pe Marichelle, chiar în vremurile ei de glorie, când avusese căpitan, secund și steward în serviciul ei. Dar, cel puțin de când se născuse ea, îl știa ca vas de familie, singura relicvă rămasă de pe vremea în care exista echipaj angajat, fiind căpitanul. Dar, după cincizeci de ani la bordul iahtului, acum și el făcea parte din familie și era tovarășul de nedespărțit al bunicului. Cum soțiile amândurora muriseră cu mult timp în urmă, cei doi prieteni nu se aveau acum decât unul pe celălalt și păreau să ducă o viață mulțumită. Vara, locuiau aproape tot timpul

pe Marichelle, iar iarna, când vasul era dezarmat, în rulota bunicului, care era tot ce-i mai rămasese din proprietatea enormă pe care o avusese. De acolo, însă, din fața focului, puteau vedea marea, și se pare că asta era tot ce le trebuia ca să fie mulțumiți.

Marichelle deschise ușa cabinei mici și înguste aflată vizavi de bucătărie. Fusesse cabina căpitanului până în vara aceea, când ea împlinise doisprezece ani și navigaseră în Irlanda.

– Ești destul de mare acum ca să ai cabina ta, spusese bunicul în seara aceea, după înmormântare, în timp ce Marichelle aluneca, asemenea unei fantome, cu un căpitan trist și îngândurat la cârmă. Hainele o așteptau acolo într-un sac marinăresc, întocmai ca acum, și își schimbase rochia neagră de doliu, cu un sentiment de ușurare. Se tot întrebase dacă primise acea cabină ca să aibă un loc unde să plângă, nevăzută de nimeni, sau pentru cușeta mult mai confortabilă decât cea în care dormise până atunci. Își amintea, însă, că nu plânsese mult acolo.

"Apa vindecă", spusese bunicul, probabil vorbind mai mult pentru el, decât pentru ea sau Archie, dar avusese dreptate.

Marichelle îi consolase pe toți, cu excepția mamei ei, iar amintirile legate de acea vară petrecută în apele irlandeze erau mai mult vesele decât triste. Aceea fusese și vara în care învățase să navigheze.

Ei, și-acum?! Să scoată șampania? Era parte din magia acelui ritual al revederii să sărbătorească imediat cu șampanie, dar, pe de altă parte, niciodată nu participase vreun străin la ceremonia lor. Oare de-asta păruse căpitanul atât de supărat?

Încă nehotărâtă, Marichelle deschise dulapul special pentru paharele de cristal, unde acestea stăteau agățate ca niște stalactite transparente, agățate cu gura în jos și fixate fiecare în câte o fantă

într-un suport îmbrăcat în catifea – de acolo înfruntaseră ele vânturi puternice și furtuni cu seninătatea cleștarului din care erau făcute.

– Asta e! se hotărî ea sub impulsul momentului. De data asta vom fi noi trei și un străin.

Și, dacă ar fi fost să-l considere ca pe un înlocuitor al lui Archie, alegerea nici nu era atât de rea. Acest Rod Kenrick era tot atât de înalt și bine făcut ca fratele ei mai mare, numai că puțin mai dur; și, bineînțeles, mai în vârstă – trebuia să aibă treizeci și doi sau treizeci și trei de ani. Dar poate că please deja de-acum.

Sticla cu șampanie aștepta, ca de obicei, la gheață.

Kenrick nu plecase. Când Marichelle păși pe punte, cu tava cu pahare și sticla cu șampanie, îl văzu așezat în cabină, cu capul aplecat spre căpitan. Acesta, cu sprâncenele încruntate, lovi cu pumnul în palmă, ca pentru a sublinia ceva. Bunicul, hotărât și aproape trist, puse mâna pe brațul căpitanului și scutură din cap cu fermitate.

Când o văzură apărând cu tava, bărbații tăcură brusc, zâmbind cu un aer vinovat. Va afla ce s-a întâmplat imediat ce va pleca străinul acela, hotărî Marichelle. Cu toate că... parcă nici n-ar fi vrut să afle. Poate că așa era mai bine, să nu forțeze lucrurile, va afla ce va fi de aflat la timpul potrivit.

– Să te ajut, se oferi Kenrick, ridicându-se să ia tava din mâna ei. Șampania este pentru venirea ta acasă?

– Da. Așa ne-am obișnuit de când aveam doisprezece ani.

– E o vârstă foarte potrivită ca să începi să bei șampanie, râse el, lăsând să se vadă dinții săi albi în contrast cu fața bronzată.

Marichelle râse și ea.

A început ca o formă de mită și a devenit o tradiție de familie. Îmi amintesc că am avut un adevărat acces de furie...ce scandal am

făcut...Bunicul încerca să ne trimită pe mine și pe fratele meu să locuim cu mama în State, iar eu refuzam să merg. Atunci, bunicul a cumpărat cea mai mare sticlă cu șampanie care se găsea și mi-a promis că o vom bea în clipa în care mă voi întoarce vara următoare. A spus că trebuie să mă întorc, ca să poată deschide sticla. De atunci, așa facem: cumpărăm șampania toamna când plecăm, și o deschidem când ne întoarcem – e ca un fel de vrajă care ne aduce înapoi.

Ridicând ochii, constată că privirea lui era ațintită asupra ei. Ciudat că povestea atât de multe unui străin.

– Ce e cu fratele tău? De data asta n-a funcționat vraja asupra lui?

– Nu... E prima dată când nu se întoarce împreună cu mine, măcar pentru câteva săptămâni. Chiar se gândea cum se vor descurca fără Archie, fără forța mușchilor și fără glumele lui. Zâmbi și ridică din umeri, încercând să pară veselă. În schimb, s-a căsătorit.

– Se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Zâmbi, ridicând din sprâncene.

– Da. Simțea, însă, o durere. Apoi, luă tava de pe masă de unde o așezase el și o duse în dreptul bunicului, încercând să alunge orice urmă de tristețe. În definitiv, era momentul să sărbătorească.

– Ei bine, domnilor, sunteți pregătiți? E timpul să declarăm deschis noul sezon de navigare!

Ochiii căpitanului aproape că nici nu se mai vedeau, ascunși sub sprâncenele stufoase și zburlete.

Oare ce se întâmplă?! Până și zâmbetul bunicului era forțat, dar, păstrând aparențele, acesta deschise sticla cu tot ceremonialul pe care evenimentul îl cerea.

– Să toastăm, strigă Marichelle fericită, ridicând paharul. Pentru multe astfel de clipe, pentru vânt bun și mare lină!

Pe fundalul clinchetului paharelor, privirile lor se întâlniră: ochii ei, fericiți, dincolo de orice îngrijorare, ai bunicului și ai căpitanului, strălucind de lacrimi, iar ai lui Kenrick, lipsiți de orice expresie. Categorie, este ceva în neregulă, dar nu vreau să știu – nu încă, se gândi ea. Rămaseră în picioare, stingheri, neștiind ce să spună. Bunicul umplu iar paharele, băură și, din nou, niciunul din ei nu găsi cuvintele potrivite să umple acea tăcere ciudată. Deodată, Marichelle se-ntoarse pe călcăie, amintindu-și de ceva.

– Marichelle nu și-a luat porția! Domnilor... spuse ea, înclinând ușor capul, într-un pretins salut oficial care-i anunța retragerea.

Mai rămăsese puțină șampanie în sticlă. Prin tradiție, aceasta era partea de ritual pe care o îndeplinea Archie. Nici nu-i venea să creadă că aproape uitaseră. Marichelle porni încet, clătînându-se, pe puntea care, brusc, devenise neobișnuit de alunecoasă. Pentru prima dată, își dădu seama ce misiune dificilă avea Archie – nu-și închipuise că poate fi atât de greu de ajuns la bompresul care ieșea din prora ca un corn de inorog. Ajunse, în cele din urmă, făcând echilibristică până la ultimul punct de sprijin de care se agăță cu disperare, pentru a se putea apleca deasupra mării. Apa părea murdară și rece. Ah, Archie, cât de mult îmi lipsești! se gândi ea, încolăcindu-și brațul și piciorul în jurul parâmei care lega partea superioară a catargului de proră. Bun, ajunsese până acolo, și-acum, ce Dumnezeu trebuia să spună? Era ritualul lui Archie, ea habar nu avea cuvintele cu care el invoca zei șansei. Se aplecă într-o mișcare plină de grație, pe un picior și vărsă șampania în arc de cerc în jurul prorei. "Să fie totul bine!" – improviza ea, rostind însă aceste cuvinte ca pe o rugă fierbinte.

– Hei, Marichelle, fii atentă, ce-i prostia asta? se auzi o voce chiar în spatele ei.

Din poziția în care se afla încă, aplecată, cu un picior întins în aer în spate, pentru a-și menține echilibrul, Marichelle întoarse capul: Rod Kenrick o privea amuzat, cu ochi mirați. Își întoarse din nou capul și-și scutură părul ca să-și acopere obrajii îmbujorați. Se simți brusc amețită și de șampanie și de jenă – peșemne credea despre ea că e nebună.

– Asta e tot ce primesc zeii... puțină șampanie? Așadar, înțelesese ce făcea acolo, de unde deduse că și el era navigator.

– Da, puțină șampanie și o rugăciune.

– Bine că nu vor și fata! Lasă-mă să te ajut.

Prinzându-se de tachetaj, individul se aplecă spre ea, cu mâna întinsă. Marichelle îl privi, deloc convinsă; patru pași până la mâna aceea mare, cu degete lungi. Părea un drum lung, dar apoi va fi în siguranță.

– Hai! o îndemnă el blând.

La primul pas pe care-l făcu, iahtul păru că se apleacă, poznaș, ca pentru a o necăji – apoi, se liniști. Abia la al doilea pas, Marichelle îndrăzni să dea drumul punctului său de sprijin. Al treilea pas... Individul se aplecă și mai mult, cu tot corpul, spre ea. Al patrulea... mâna lui o prinse cu putere pe-a ei. O trase spre de el, apoi, încercuindu-i talia, deopotrivă cu blândețe și fermitate, o coborî lângă el.

– Prostuță inconștientă! șopti el pe un ton aspru.

– Domnule Kenrick...

– Rod...

– Bine, Rod. De ce te afli aici? Brusc, simțea nevoia să știe.

Zâmbetul lui păli și trăsăturile feței i se înăspriă; își luă mâinile imediat din jurul taliei ei.

– Ar fi mai bine să-l întrebi pe bunicul tău, Marichelle.

Îl privi cu ochii larg deschiși, încercând să-i descifreze expresia feței.

– Bine, o voi face.

Venise momentul să afle adevărul.

Bunicul stătea în picioare, privindu-i pe deasupra rufului. Chiar și de la distanța aceea, Marichelle îi vedea îngrijorarea de pe chip. Porni și el spre ea, astfel încât se întâlneau la jumătatea distanței. Aruncă mai întâi o privire spre ea, apoi spre Rod. Cu coada ochiului, Marichelle îl văzu pe acesta din urmă scuturând capul cu o mișcare rapidă și discretă.

– Domnule Kenrick, încep bunicul, după ce, oftând, își îndreptă umerii și o trase spre el, știu că vrei să te uiți la iaht. Te rog, poți să mergi să-l vizitezi și venim și noi în câteva minute.

– Mulțumesc, domnule.

Rod o privi enigmatic, apoi se îndepărtă cu pași mari.

Marichelle se lăsă condusă în cabina căpitanului, unde bunicul o invită să se așeze. Căpitanul, aflat și el acolo, avea o figură sumbră, ca un nor aducător de furtună. Așadar, acum avea să afle adevărul. Brusc, se simți paralizată de spaimă. Să nu se întâmple nimic rău! Să fie totul bine! repetă ea rugăciunea.

– Marichelle, nu intenționez să află așa...

– Tu, cu prostiile tale, Edward, tună căpitanul. Ți-am spus să-l lași pe Archie s-o facă, dar tu, nu și nu, ai ținut s-o lași să facă tot acest drum pentru a-i da tu vestea.

Fără să-i dea atenție, bunicul continuă să vorbească, privind-o în ochi.

– Cred că de-acum știi, dar am vrut să-ți spun chiar eu.

Vindem iahtul; nu ne mai putem permite întreținerea lui.

Marichelle scutură din cap încet, amețită. Nu, nu putea fi adevărat.

– Nu! strigă ea disperată, cu o durere care-i sfâșia sufletul. Nu, bunicule, nu poți face asta! Este al meu în aceeași măsură în care este și al tău.

Îl privi în ochi și văzu exact furia și durerea ei oglindite aiudoma. Apoi, izbucni în hohote de plâns și ieși în fugă, orbește, ciocnindu-se cu capul de pieptul lui Rod care tocmai venea, astfel încât acesta trebui s-o prindă cu mâinile de umeri ca să nu se dezechilibreze.

– Blestemat să fii, Rod Kenrick! izbucni ea sacadat, printre hohote de plâns. Mai bine scufund vasul acesta decât să fie al tău!

După care se smulse din mâinile lui și fugi mai departe, până în cabina căpitanului, unde se aruncă pe pat cu fața în jos. Locul acela, încă mai era un colț ideal pentru plâns, fără să te vadă nimeni.

Capitolul 2

Marichelle se-ntoarse încet cu fața în sus. Era întuneric și nu vedea nimic prin hubloul de deasupra, dar stătea cu ochii larg deschiși în gol.

Am să rezist, își spuse ea, trebuie să rezist, de dragul bunicului, al căpitanului, dar și pentru mine.

Din nou, lacrimile porniră, imposibil de stăpânit, rostogolindu-se pe perna deja udă.

Bine, fie, întrucât astea sunt ultimele lacrimi pe care ai să le veși, n-ai decât să plângi în continuare, prostuo!

Încercă să-și miște capul pe pernă, dar o durere îngrozitoare o făcu să-nchidă ochii. Când se gândea că-l invitasă să participe la ritualul lor! Ce trebuie să se fi amuzat! Involuntar, strânse din dinți.

Cu cât încerca să-și usuce mai mult lacrimile, cu atât acestea se adunau, mai nestăpânite. Nu o durea numai pierderea vasului, deși era ca și cum s-ar fi trezit fără o mână, ci și trădarea – cum putuse individul acela s-o privească în ochi și s-o țină de mână cu prefăcută

grijă, când în același timp știa că i-o fură pe Marichelle! Îl ura cum nu mai urase pe nimeni în viața ei, și asta îi mai ușura durerea.

Într-un târziu se ridică, se spală pe față și se pieptănă, evitând pe cât posibil să se uite în oglindă, până când, fără să vrea, chipul palid, obosit, cu cearcăne negre, îi apăru reflectat în fața ochilor. Stafia Ofeliei, în plus, roasă de ură! glumi ea pe un ton plin de amărăciune.

Își puse un pulover gros și ieși din cabină. Flacăra lămpii cu kerosen dădea peretelui alb al bucătăriei o tentă aurie, iar ibricul de pe mașina de gătit dădea semne că apa tocmai fierseese.

– Cafea sau ceai, bunicule? întrebă ea încet când umbra acestuia se desena pe fundalul luminii lămpii.

– Cafea, te rog, Marichelle.

Fusese în cabina principală, împreună cu căpitanul, iar Marichelle se așeză lângă ei pe canapeaua în formă de U. Tăcură câteva clipe, dar, cel puțin, acum dispăruse acea acumulare de tensiune.

– Of, îmi cer scuze, spuse Marichelle încet, punând câte o mână pe brațul fiecăruia.

– Eu trebuie să-mi cer scuze, răspunse bunicul, mângâindu-i ușor mâna. Am procedat în modul cel mai neinspirat cu putință. N-am putut să te anunț prin scrisoare – mi s-a părut că ar fi crud și laș din partea mea. John insista să-i spun lui Archie, ca el să-ți spună ție, dar, înainte să mă hotărâsc la varianta asta, Archie a fugit cu iubita și ne-a părăsit. În cele din urmă, m-am decis: am vrut să vii aici ca de obicei, să te bucuri de primele zile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar apoi să afli treptat. De fapt, cred că speram că-ți vei da seama singură de situație. Apoi, s-a produs această încurcătură față de cum planificasem totul: tu ai întârziat o săptămână din cauza acelui angajament de ultimă oră, iar domnul Kenrick, care trebuia să vină

abia săptămâna viitoare, a trebuit să-și devanseze programul, în concluzie, cele două săptămâni în care plănuisem să-ți dau vestea, treptat, s-au redus la mai puțin de o oră.

– Pe scurt, Edward, ai cam încurcat-o, interveni căpitanul, bând cafeaua cu înghițituri mici, după fiecare din ele ștergându-și mustața ca de morsă cu șervețelul.

– Nu mai începeți iar, îi dojeni Marichelle în glumă. Și, de ce vrei s-o vinzi, bunicule? Doar nu pentru că ți se pare că îmbătrânești!

Asta părea problema cel mai ușor de rezolvat. Aș putea să-mi permit să angajez un marinar tânăr care să facă munca mai grea din timpul verii, se gândi ea imediat. Ar fi trebuit să propunem acest lucru, eu și Archie, cu mult timp în urmă.

– Draga mea, nu mi se pare că îmbătrânesc, râse bunicul din toată inima, dându-și capul pe spate și mângâindu-i ușor mâna, știu sigur! În vara aceasta împlinesc șaptezeci și șase de ani și, în caz că mi se mai întâmplă să uit din când în când, oasele îmi amintesc imediat. Asta, sau când deschid radioul și aud ceea ce ei numesc astăzi muzică. Nu... asta este o parte a problemei, dar nu cea principală. Adevărata problemă este cea veche de când lumea – banii. Nu cred să-ți fi explicat ce s-a întâmplat, Marichelle, continuă el după ce respiră adânc. I-am spus doar lui Archie. Știi că, odată, aveam ceva bani...

– Da, firma de import de vinuri înființată de tatăl tău...

– Da; și ne-a adus, într-adevăr, un câștig considerabil. Tata și-a permis să construiască o casă mare, iar în 1925 mi-am permis extravaganta de a comanda un iaht Fife cu o asemenea dimensiune – crede-mă, nici la vremea aceea n-a fost deloc ieftin! Tăcu, zâmbind câteva clipe, ca și când s-ar fi dus undeva departe... – I-am pus numele după cea mai frumoasă fată din

Falmouth, doar era cel mai frumos iaht! Mi-a luat mai bine de doi ani s-o conving pe Marichelle, ființa aceea încăpățânată, să se mărite cu mine, apoi întotdeauna m-am întrebat dacă s-a căsătorit cu mine, sau cu iahtul meu, râse el încet. Iubea acest iaht tot atât cât îl iubești și tu! Ei, apoi s-a născut tatăl vostru; a crescut practic în cadrul firmei, a cunoscut-o pe mama voastră în timpul unei călătorii de afaceri în State și, după nașterea lui Archie, l-am făcut partener și, chiar în același an m-am retras, lăsându-i lui întreaga afacere. Am păstrat casa și o sumă de bani, ceea ce la vremea aceea părea suficient. Pe urmă, în acel iunie, tatăl tău s-a înecat. Rămase câțva timp privind în gol și abia cu greu privirea i se focaliză din nou asupra prezentului. Așadar, banii din afacere s-au dus pe taxele de înmormântare, o parte, iar mama ta a luat ceea ce a rămas. Și, ca să scurtez această poveste neplăcută, am făcut niște investiții prostești și am pierdut cea mai mare parte a economiilor pe care le aveam. Acum șapte ani a trebuit să aleg între casă și Marichelle. A fost o alegere ușoară și am trăit foarte bine, eu, John și ea, deși ea a înghițit partea leului.

– Marichelle, interveni căpitanul, nu știu dacă îți dai seama ce înseamnă să întreții un iaht de o asemenea dimensiune: ridicarea anuală, lansarea la apă anuală, vopsirea carenei în fiecare an; apoi, vrea pânze noi, după cum ai observat și tu... În curând, va vrea să fie consolidată – fiecare șurub și bolț din carenă trebuie înlocuit și sunt mii. Imaginează-ți – asta la o primă estimare – o liră pentru fiecare șurub, plus doi oameni plătiți pentru această muncă timp de o lună... Făcu o pauză, ca să-și curețe pipa.

– E o cucoană în vârstă, această Marichelle, continuă bunicul mângâind absent masa din mahon. Este încă în stare de navigare, dar se apropie repede ziua în care va avea nevoie de lucrări majore ca să

rămână așa; trebuie să fiu pregătit. Este ca amanta unui bărbat bogat, draga mea, iar eu nu mai sunt bogat. Dacă mai continuu mult să-i îndeplinesc toate capriciile, mă va ruina – e cât se poate de clar.

Marichelle privea candelabrul ca prin ceață. Nu putea spune nimic care să contracareze logica lor.

Ce naivă am fost, se gândi ea plină de amărăciune, am închis pur și simplu ochii în fața acestei realități; un copil egoist. Mă întreb dacă Archie și-a dat seama că se va ajunge aici.

– Cred că ne-ar trebui ceva mai tare decât o cafea, hotărî bunicul, scoțând coniacul din dulăpiorul pentru băuturi și turnând fiecăruia o porție. Când am luat hotărârea asta, am mai ținut cont și de altceva: nu trebuie să țin seama numai de mine și de John, ci vreau să vă rămână ceva, ție și lui Archie, după ce eu nu voi mai fi. În ritmul în care cheltuiește mama voastră, mă îndoiesc că va mai rămâne ceva din banii tatălui!

– Chiar că nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, bunicule! Archie va face carieră în afaceri, iar eu voi deveni într-o bună zi celebră ca fotograf specializat pe domeniul nautic. De altfel, cred că întotdeauna am sperat să mi-o lași pe Marichelle, nu bani.

– Cred că aș scufunda-o, mai degrabă decât s-o las să te scufunde ea pe tine în datorii! Ți-ar lua până la ultimul bănuț și-apoi iar ar cere! N-ai putea face fotografii pentru a câștiga bani în ritmul în care i-ai cheltui pentru ea! Nu, Marichelle, am luat hotărârea cea mai bună: ne-a dăruit mulți ani minunați, dar acum e timpul să ne luăm rămas-bun și s-o trimitem la cineva care își permite să o întrețină în stilul în care a fost obișnuită.

– Bine, dar de ce tocmai acestui individ, acestui Kenrick?! În definitiv, cine este?

– De ce nu lui, Marichelle? Nu sunt mulți cumpărători pentru un astfel de iaht. De fapt, nici nu știu dacă el este cumpărătorul; reprezintă o corporație americană care-l achiziționează. Și totuși, pare un tânăr simpatic și se pricepe la iahturi. Ei, cred că e destul de târziu – ora zece, repetă el ceea ce ceasul de pe vas tocmai anunțase – și ai avut o zi grea. Du-te la culcare și mai discutăm mâine.

– Da, cred că așa voi face. Nu mai stați prea mult nici voi.

Pentru scurt timp, Marichelle mai auzi șoaptele lor îmbinate cu bătaia ușoară a apei lovind în carenă, apoi adormi.

Visă că iahtul naviga cu pânzele întinse, mândru, senin, liber, lăsând-o undeva în urmă, iar ea alerga după el, striga, apoi niște brațe puternice o țintuiră până când vasul dispăru la orizont.

Se trezi tremurând, cu fața udă de lacrimi. Un coșmar, un simplu vis, încercă ea să se liniștească. Prin hublou se vedea o zi cenușie, cețoasă. Ora zece! Niciodată nu se dormea până atât de târziu pe vas și nu auzi nicio mișcare în timp ce se îmbrăcă.

Nimeni nu părase să fi trecut prin bucătărie în acea dimineață: mașina de gătit era rece. Puse ibricul pe foc și intră în cabina principală. Pe masă, sticla era goală și cănila nespălate. Se încruntă, îngrijorată: niciodată nu-i văzuse, pe bunicul și pe căpitan, bând mai mult de două pahare cu ceva, indiferent de ocazie, ori sticla fusese cel puțin jumătate plină...

Își dădu seama că și pentru ei trebuia să fi fost îngrozitor de greu. Ce vor face fără Marichelle? Aveau nevoie de acest iaht tot atât de mult cum avea și ea – doar acel iaht le dădea un scop în viață!

La naiba cu acel Rod Kenrick! Dacă n-ar fi apărut el, probabil că bunicul s-ar mai fi străduit să reziste încă vreo câțiva ani. Ce importantă avea că n-ar mai fi rămas niciun ban după ce el n-ar mai fi

existat! Până atunci, poate ar fi găsit și ea un mijloc de a o întreține, sau de-a o face să-și scoată chiar ea banii.

Vânzarea iahtului ar putea să-i ucidă pe amândoi – pe bunicul și pe căpitan. Poate că nu era prea târziu să-l facă pe bunicul să se răzgândească... Numai că era tot atât de încăpățânat ca și ea.

Iar ca să-l convingă pe Kenrick să nu mai cumpere...Asta era exclus. Și nici nu va apela la mila lui; doar știa ce însemna iahtul pentru ea și tot n-avea de gând să renunțe!

Prefer să mor decât să-l rog să-mi facă o favoare! Nu, ăsta e război! Nu-l voi lăsa să-mi ia iahtul!

Marichelle se opri în fața ușii cabinei lor și bătu încet.

– Intră, se auzi un mormăit.

Amândoi erau îmbrăcați, dar asta era tot ce reușiseră să realizeze. Căpitanul, congestionat la față, așezat pe un scăunel lângă patul său, nu-și putea depăși recordul de a se fi încălțat cu un pantof, iar bunicul, palid la față, stătea în continuare în pat, rezemat de perne.

– John, uite că, în sfârșit, ne-a sosit ajutorul. Am auzit cumva cuvântul cafea, Marichelle?

– Încă nu, dar îl vei auzi în curând. V-o aduc la pat, sau vă simțiți în stare să ieșiți din cabină?

– Venim, nu ne trebuie decât un mic stimulent. Vai, Marichelle, nu ni s-a mai întâmplat acest lucru de mult timp. Nu, nu merită... .

Primi confirmarea tăcută din partea căpitanului.

– Așadar, vă aștept cu cafeaua în cabina principală, domnilor. Spectacolul pe care-l oferiți este mult prea jalnic și nu mai suport să-l văd.

Aproape că terminaseră micul dejun când căpitanul își aminti brusc:

– La naiba, Edward, am uitat de Kenrick!

– Ai dreptate, John. Când vine?

Era încruntat și extrem de palid.

– La douăsprezece.

– De ce vine? dori Marichelle să știe.

– I-am promis că poate inspecta iahtul, explică bunicul, evitându-i, însă, privirea. Carena a fost inspectată de un profesionist în iunie – de aceea a fost lansată la apă atât de târziu. Domnul Kenrick a fost de acord cu cumpărarea lui numai după aflarea rezultatului inspecției. A trecut testul, dar cu mențiunea că necesită o recondiționare totală. Asta puteam să i-o spun și eu. Domnul Kenrick dorește să verifice personal. În plus, n-a văzut niciodată compartimentele de sub punte; ieri, nu părea momentul potrivit. . . Totuși, este un tânăr plăcut și inteligent. . . Cu toate acestea, trebuie să recunosc că nu mor de plăcere să-l văd făcând această inspecție. John, începu el după o scurtă ezitare, ai putea să-l însoțești tu? Nu pentru că ție ți-ar fi mai ușor. . .

– Da, o voi face, Edward. Tu unde vei fi?

– Am să fac o plimbare pe țărm; poate mă opresc la rulotă, dacă reușesc să ajung până acolo. Tu, Marichelle? Aceasta ezită. Nu suporta să-l vadă pe Kenrick vârându-și nasul peste tot pe iaht, vânând defecte. Pe de altă parte, dacă ar fi rămas, poate i-ar fi arătat chiar ea câteva, deși n-ar fi știut la ce să se gândească – în niciun caz nu exista un defect atât de mare încât să-l facă să se răzgândească. O fi fost Marichelle bătrână, dar bunicul o menținuse într-o stare impecabilă – nu-i de mirare că îl costase atât de mult în toți acești ani.

– Azi cred că voi sta înăuntru. Încă nu m-am dezobișnuit de soarele Californiei.

Era, într-adevăr, o zi rece, mohorâtă, mai degrabă de septembrie târziu decât de august – în ton cu starea ei de spirit, se gândi ea, privindu-l pe bunicul îndepărtându-se pe țarm. Între timp, căpitanul coborâse în cabină, încercând să-și mai revină.

– minunat!

Vocea femeii o făcu să-și ridice brusc privirea, de acolo de unde era, din ruf. Era o blondă superbă, înaltă, îmbrăcată într-un costum alb – jachetă și pantaloni. Lângă ea, și mai înalt, cu brațul în jurul umerilor ei, Rod Kenrick studia cu atenție carena.

Marichelle se feri și mai mult din raza vizuală. În orice caz, individul avea tupeu! Nici nu cumpărase iahtul și se lăuda cu el. La naiba cu acest Kenrick! Fără să vrea, ochii i se umplură de lacrimi.

Apoi, femeia șoti ceva ce Marichelle nu mai putu auzi, deși vocile lor sunau acum mai aproape de ea.

– Nu... Vocea lui Rod, mai puternică, se auzea mai bine. Nu cred că e bine, de data asta.

Nici acum nu se distinse ce spuse ea, dar din nou se auzi vocea lui, pe un ton ferm:

– Nu... Unde ne întâlnim după aceea?

Apoi nu se mai auzi nimic. Se uită și-i văzu îndreptându-se spre țarm, el tot cu brațul în jurul umerilor ei. Probabil o conducea la mașină... Însemna că, totuși, nu avea de gând s-o aducă la bord. Asta ar fi fost umilința supremă: să facă un tur de prezentare a iahtului pentru iubita lui Kenrick!

Necăjită, Marichelle se întoarse cu fața spre mare. Ar fi fost o zi potrivită pentru prima călătorie, pentru a încerca pânza cumpărată... Ofițând, se așază lângă timonă, continuând să-și bea cafeaua și mângâind cu un aer absent lemnul lustruit al mobilierului.

– Ahoe, Marichelle!

Marichelle tresări, aproape vărsând cafeaua. Rod Kenrick era din nou pe punte, la numai doi metri depărtare de ea – se mișca ușor, ca o pisică.

Purta un pulover gros, de culoare crem și pantaloni din catifea reiată și, cum stătea lângă ea, cu mâinile în buzunare, privind-o cu ochii aceia verzi-aurii, avea un aer cât se poate de degajat. Marichelle își bău în continuare cafeaua, lăsându-l în mod deliberat să aștepte să fie invitat.

– Am permisiunea să vin la bord, căpitane? întrebă el în cele din urmă, ironic.

Stăpânindu-se cu greu, Marichelle îi răspunse pe același ton.

– Ți se acordă permisiunea.

Cu o mișcare suplă, Kenrick sări peste balustradă și, de data aceasta, o privi fără să mai zâmbească. Se lăsase o tăcere grea între ei. Cum tocmai îi observase pantofii de oraș, Marichelle îi privi lung, ostentativ, apoi, ridicându-și privirea disprețuitoare spre el, remarcă:

– Domnule Kenrick, pe puntea iahturilor, se obișnuiește să fii încălțat cu pantofi speciali; dacă nu, se umblă fără.

Când Kenrick se albi la față și-i văzu mușchii din jurul gurii încordându-se, Marichelle simți o bucurie fără seamăn. Foarte bine, să știe că e război!

Kenrick zâmbi, apoi se așeză lângă ea ca să și-i dea jos.

– Te rog să mă scuzi, Marichelle, am neglijat.

Imediat, însă, aceasta descoperi că apropierea aceea de el era insuportabilă. Își întoarse capul în partea cealaltă, apoi își dădu seama că e o greșeală – îi dădea, astfel, posibilitatea, de a o studia el. Aproape îi simțea privirea ca o mângâiere caldă pe obraji, pe păr...

– Marichelle...

Scutură din cap, încercând să-și ascundă obrajii îmbujorați, apoi, simțind că nu mai suportă, se ridică.

– Bunicul nu este momentan aici, domnule Kenrick, dar îl chem numaidecât pe căpitanul Trelawny.

– Numele meu e Rod, îți amintești, da?

– Nu și pentru mine. Mă duc să-l chem.

Ziua continua să fie la fel de rece, umedă și cenușie când Marichelle urcă pe puntea de la pupa. Tremurând, încerca să învingă senzația de amețală care-o cuprinsese. Acum era absolut sigură că individul avea să cumpere iahtul. După o inspecție amănunțită timp de patru ore, timp în care-l urmărise tăcută de la un capăt la celălalt al ambarcației, nu descoperise decât o fisură ca un fir de păr undeva la babord. Kenrick primise foarte amuzat această informație și-i promise solemn că va remedia acest defect la prima ridicare a vasului. Privirea lui arăta clar că motivele ei erau foarte transparente.

– Perfect!

Căpitanul era mulțumit: Marichelle reflecta cei cincizeci de ani de întreținere perfectă și munca lui era apreciată la justa ei valoare.

– Da, este în stare excelentă, mai ales având în vedere vârsta pe care o are.

– Și acum, domnule Kenrick, vă rog să mă scuzați, dar domnul Christie nu se simțea prea bine în dimineața aceasta și lipsește cam de mult timp; aş vrea să văd dacă nu s-a întors, totuși.

– Sigur, domnule căpitan Trelawny. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat – acest tur a fost deopotrivă instructiv și plăcut. Aș mai dori să verific câte ceva, totuși. Domnișoara Christie cunoaște ambarcația suficient de bine pentru a continua turul împreună?

– Practic, Marichelle s-a născut la bordul iahtului, așa că îl cunoaște la fel de bine ca mine. Te rog, fă tu onorurile casei.

Căpitanul părea să fi uitat că acest Kenrick urma să cumpere vasul și nu era doar un oaspete plăcut.

– Cu plăcere, oftă ea.

– Domnule Kenrick, domnul Christie vă așteaptă la ora opt în seara aceasta să perfectati tranzacția.

– Voi fi acolo, domnule, mulțumesc.

După care, Marichelle rămase singură cu Kenrick.

Capitolul 3

Marichelle se simți cuprinsă de panică. Nu vroia să rămână singură cu acest individ. Privi lung după căpitan, căutând în zadar o scuză ca, eventual, să-l urmeze.

– Ei bine, și-acum...

Se-ntoarse repede la auzul vocii lui; stătea rezemat de brațul pentru fixarea velaturii, zâmbind malițios, ca și cum și-ar fi dat seama că ea nu se simțea nici pe departe atât de sigură pe cât se simțise în timpul dimineții, când era și căpitanul.

– Și-acum, Marichelle, să trecem la treabă.

De ce i se părea că fiecare cuvânt avea și o semnificație ascunsă? Nu era de-ajuns că-i fura iahtul? De ce trebuia s-o mai și necăjească?

– N-a mai rămas nimic de arătat, domnule Kenrick. Ați făcut turul amănunțit al vasului. Ce altceva mai doriți?

Individul începu să râdă, cu capul dat pe spate, spre totala ei nedumerire. Apoi, când se întoarse spre ea, era complet transformat: o privea cu o figură sobră și, pentru o clipă, ochii lui sclipiră ironic.

– Nu se poate nici măcar puțină politețe elementară, Marichelle? Aș cere prea mult?

Toate acele schimbări rapide de atitudine, succedate atât de repede, făceau să fie și mai greu de luptat împotriva lui. Marichelle avea impresia că boxează cu niște umbre, că lovește o mască în spatele căreia era de fiecare dată altcineva. Vreau un inamic constant, se gândi ea disperată.

– Având în vedere această situație, da, cred că ar fi prea mult să vă așteptați până și la o politețe elementară.

– Înțeleg. Ei bine, făcând abstracție de acest lucru, vrei, te rog, să mă însoțești până la catargul principal? Aș dori să verific tachtajul. Sigur, dacă aveți un scăunel pentru nostrom. . .

– Tot nu credeți că Marichelle este un iaht în stare de funcționare, nu-i așa? Sigur că avem! Așteptați aici!

Kenrick rămase lângă catarg, fluierând ușor în așteptarea ei, dar se opri brusc când o văzu ce aduce.

– Țsta este scaun pentru nostrom?! Din ce muzeu l-ai furat? Doar nu încerci să mă omori, Marichelle. . .

Aceasta zâmbi rece. Era adevărat, scăunelul era tot atât de vechi ca și iahtul și părea ca un leagăn pentru copii, mai ales comparativ cu dispozitivele noi, cu un design modern, cu care marinarii erau ridicați la catarg. Da, prima impresie putea fi de obiect primitiv. . .

– S-ar spune un scăunel clasic pentru un iaht clasic. . . Și. . . când a fost folosit ultima dată, dacă-mi e îngăduit să întreb. . .

– L-am folosit chiar eu de patru sau cinci ori, vara trecută. Se vede foarte frumos de-acolo, de sus. . .

Kenrick parcurse cu privirea cei aproape douăzeci și cinci de metri de stâlp din lemn de molid, până în vârful catargului și înapoi, la ea.

– Sunt convins...Așadar, tu folosești acest scaun...Numai că greutatea ta nu se compară cu a mea.

– Putem renunța, propuse ea cu un aer trufaș.

– Și să rămân catalogat drept laș până la moarte?! Nici gând! Ești convinsă, însă, că mă poți ridica? N-aș vrea să leșini când ajung la jumătatea drumului.

– Nu mi se pare că ar fi vorba de o greutate chiar atât de mare, răspunse ea, măsurându-l insolent din priviri.

Când se instalează în scaun, avea un zâmbet larg, sigur pe sine. Oare ce-ar trebui să i se întâmple ca să i se șteargă zâmbetul acela arogant? se întrebă ea, cu furie mută.

Marichelle începu să rotească manivela; era greu, chiar foarte greu și n-avea să-i fie deloc simplu să-l ridice până sus.

– Mai poți? întrebă el, la mai puțin de un sfert din distanța ce trebuia parcursă.

– Da, gâfâi ea, aplecându-se cu toată greutatea asupra manivelei.

– Oprește, te rog.

Marichelle dădu drumul manivelei și făcu un pas înapoi ca să privească și să se odihnească puțin, în timp ce el verifica întinzătorul de pânze. Două lonjeroane ieșeau în afară, de-o parte și de cealaltă a catargului, perpendicular pe acesta, pentru a sprijini tachetajul metalic.

Copil fiind, acela era locul ei preferat unde se cățara. Nu ajunsese până în vârful catargului decât după ce împlinise paisprezece ani, și atunci numai ca răspuns la provocarea lui Archie. Atunci descoperise, îngrozită, balansul amețitor pe care-l simțea în vârful catargului principal, la cea mai mică înclinare a iahtului în întâmpinarea unui val, chiar și în doc.

– Aici totul e în regulă, Marichelle, se auzi vocea lui, după ce inspectase, agățat pur și simplu de frânghii, întinzătoarele inferioare. Poți să mă ridici mai sus?

– Presupun că da. . .

Deja o dureau umerii și spatele, și mai era mult până sus. Acest Kenrick era mai greu chiar decât Archie.

– Ai vrea să mă ucizi? întrebă el deodată, în glumă.

Ciudat, își dăduse seama că, în clipa aceea, viața lui era în mâinile ei. Da, ar fi fost de-ajuns un singur gest...se înfioră de groază; indiferent cât l-ar fi urât pe acel om, n-ar fi suportat gândul de a-l vedea mort.

– Oprește, Marichelle.

Gâfâia acum îngrozitor când se opri, așteptând ca el să verifice întinzătoarele superioare, conform aceleiași procedeu ca mai înainte.

– Tachetajul e vechi, dar este în stare excelentă. După un an sau doi, am să recomand să fie schimbate întinzătoarele superioare, dar până atunci vor rezista categoric la călătorie.

– Ce călătorie?

– Luna viitoare voi naviga în Caraibe, în drum spre Madeira. Nu ți-au spus?

Marichelle privi lung spre el; nici măcar nu mai putea să înghită. Vedea deja iahtul dispărând undeva în ceață, dispărând din raza ei vizuală și din viața ei. Ceața aceea devenise cât se poate de reală, pe măsură ce ochii i se împăienjeneau de lacrimi. Își dădea seama că era cât se poate de real și avea să se întâmple cât se poate de curând. Nu-și mai putea opri lacrimile și, cu cât le ștergea cu mai multă furie, cu atât curgeau mai nestăpânite. Nu, nu-l va lăsa s-o vadă plângând.

– Se vede grozav de-aici de sus, îl auzi ea vorbind din nou.

Nu-i așa că n-ai fost niciodată chiar până sus?

Marichelle simți o arsură ca de flacără în stomac. Nu era de-ajuns că-i lua iahtul? Trebuia s-o și provoace? Lacrimile îi curgeau în continuare, dar de data aceasta, erau lacrimi de furie.

– Nu-i așa? insistă el.

Ah, să rămână acolo sus măcar până își recapătă controlul .

– Marichelle?

Tăcu, încăpățanată.

– Marichelle? – Vocea lui era blândă, dar tonul devenise oarecum insistent. Marichelle, lasă-mă jos, te rog. Așadar, își dă seama că e ceva în neregulă, se gândi ea imediat. Își șterse ochii de lacrimi și-l privi cu un fel de furie amestecată cu disperare.

– Nu!

– Nu fi ridicolă! Coboară-mă imediat.

Spusese aceste cuvinte după o ușoară ezitare, cu voce încă blândă, dar pe un ton mai imperativ, ca o comandă.

Îl privi zâmbind malițios printre lacrimi; îi făcea o plăcere imensă să-l vadă pe acest bărbat puternic atât de neajutorat.

– Pentru că tot îți place panorama, mai stai puțin acolo. Am obosit să învârtesc manivela.

– Marichelle... Dincolo de vocea stăpânită, se simțea furia din ce în ce mai greu controlată; parcă ar fi certat un copil neastâmpărat. La ce te aștepți, ce vrei să obții prin asta? Vrei să urlu după ajutor? Vrei să te implor să mă cobori? Ce vrei?

– Nu vreau decât să pleci și să mă lași cu barca mea, Rod Kenrick!

– Îmi pare rău, dar nu fac promisiuni sub presiune.

Își trecu piciorul peste un întinzător, se ridică din scaunul pe care îl lăsă să atârne în spatele lui și, sub privirea înmărmurită a Marichellei,

începu să coboare încet, cu mișcări atente, încercând să găsească puncte de sprijin, sau alunecând pe stâlpul catargului pe care vopseaua îl făcea să fie ca o suprafață de gheață. O singură mișcare greșită și ar fi fost mort. Nici ea nu mai putea să-l ajute în vreun fel în acest moment: el nu se mai putea urca înapoi sub nicio formă, iar ea nu avea cum să mai coboare scăunelul până la el. Îl urmărea, paralizată de spaimă, respirând parcă în același timp cu el. Ultimii câțiva metri, apoi picioarele lui atinseră puntea. Marichelle răsuflă ușurată, dar, amintindu-și brusc de rolul pe care-l jucase ea în această aventură, se îndepărtă puțin de catarg.

Kenrick rămase câteva clipe cu fruntea lipită de stâlp, apoi se întoarse cu fața spre ea. Era complet livid și ochii îi sticleau amenințător. Avea pantalonii sfâșiați și o dâră de sânge se prelingea dintr-o coapsă. Începu să păsească spre ea cu pași greoi. Deși nu intenționase să fugă din calea lui, Marichelle se dădu înapoi fără să vrea, până se opri de brațul în consolă pentru fixarea velaturii. Două mâini puternice se proptiră în stâlpul de care era rezemată, încadrând-o strâns și, aplecat asupra ei, Kenrick o privea tăcut – o tăcere cu atât mai amenințătoare cu cât se prelungea mai mult. Privirea lui era, însă, sugestivă.

– Te... te rog să mă scuzi...

O prinse brutal de brațe, apăsându-și degetele dureros.

– La naiba cu tine, răsfățată ticăloasă! spuse el printre dinți, scuturând-o la fiecare cuvânt. Aș fi putut să mor.

Marichelle simțea că abia mai poate respira, în niciun caz, vorbi. Atingea puntea doar cu vârfurile picioarelor, cum o ridicase de umeri și o scutura. Fața lui ajunsese la câțiva centimetri de a ei; îi vedea dinții strânși amenințător și ochii – ciudat că în clipele acelea mai putea

să-i observe ochii frumoși de-un verde ca al mării, cu irizări aurii, enigmatici și plini de furie.

– Nu asta am vrut. . . . n-am intenționat să... Nu trebuia să... Îți voi plăti pantalonii.

– Bineînțeles că da!

O luă în brațe și, strângând-o cu putere la piept fără a înceta s-o privească, porni cu ea. Total neajutorată, Marichelle închise ochii; îi auzea doar bătăile inimii.

– Vei plăti, Marichelle, fii liniștită! șopti blând, după care îi dădu drumul.

Marichelle scoase un țipăt la contactul cu apa îngrozitor de rece. Înghiți o gură în timp ce se scufundă, apoi, dând cu disperare din mâini, cu fața acoperită de păr, ieși la suprafață. Îl auzea râzând.

– Știi să înoți, scumpa mea, nu-i așa? abia reuși el s-o întrebe printre hohote de râs.

– La naiba cu tine, sigur că știu!

Ridică furioasă privirea spre el, tremurând. Și totuși, cum avea să iasă?

– Nu pot să ajung la tine de-aici, explică el voios. Înconjoară înot prora și te ajut de-acolo să urci pe punte.

Marichelle deja pornise. Se simțea amestecată, deopotrivă din cauza apei reci ca gheața și a emoțiilor complexe pe care le încercase în ultimele zece minute. Se făcuse de râs, și asta din cauza ei.

Kenrick o aștepta deja la punctul corespunzător pe punte. Îi întinse mâna, zâmbind. Fără să-i ia în seamă gestul, Marichelle se sprijini cu amândouă mâinile pe punte și își luă elan ca să se înalțe. Își ridică brusc piciorul din apă, dar, cu părul și hainele îmbibate de apă trăgând greu și cu brațele încă tremurând din cauza efortului făcut ca

să învâртеască manivela, căzu imediat înapoi. Îi venea pur și simplu să plângă.

Se priviră în tăcere câteva clipe, după care Marichelle răspunse cu un zâmbet încurcat întrebării lui mute, exprimate printr-o ridicare de sprâncene și întinse mâna.

-Dă-mi și cealaltă mână, spuse el blând, dar ferm, după care o ridică imediat, cu ușurință.

Deși privirea lui era greu de interpretat, nu dădea impresia de furie, ci mai degrabă de amuzament.

– Suntem chit, nu-i așa?

Îl privi cu răceală, fără să-i răspundă, îndreptându-se spre tambuchi, lăsând o dâră de apă în urma ei.

Nu, domnule Kenrick, nu suntem chit. Te iert că m-ai aruncat în apă – am meritat-o. Dar nu te voi ierta niciodată pentru cum m-ai făcut să mă simt înainte de asta. Niciodată!

Când îl auzi coborând, era deja în cabina de duș. Îl auzi oprindu-se în fața ușii și, pentru o clipă se temu că va intra și o va găsi dezbrăcată. Individul era capabil de orice – era pur și simplu nebun.

Îl auzi deschizând ușa compartimentului în care se afla boilerul. Marichelle nu se putu împiedica să remarce, tristă, că se purta ca și cum iahtul era deja al lui.

– Să încălzesc apa? N-ar mai fi îndrăznit acum să nu-i răspundă.

– Nu, mulțumesc, nu mai pot să aștept atât.

Într-adevăr, n-ar mai fi putut aștepta încă douăzeci de minute până s-ar fi încălzit apa. Preferă să facă un duș rece rapid, deși deja îi clănțăneau dinții, parcă erau castaniete. Urmă ultima lovitură: nu mai găsi niciun prosop în dulapul cu lenjerie. Scoase un geamăt de deznădejde.

– Marichelle?! Ce s-a întâmplat?

– Nu mai sunt prosoape. Mă întreb ce altceva s-ar mai putea întâmpla.

Se dovedea a fi una din cele mai rele zile din viața ei și era abia la jumătate.

– Mai pot fi în altă parte?

– Poate în teugă.

Întorcându-se în câteva minute, Kenrick bătu la ușă o dată, apoi deschise puțin, cât să-i încapă mâna cu prosopul. Marichelle rămase privind lung: era pentru prima dată când observa ce mâini puternice și în același timp elegante avea, cu degete lungi și fine, iar la unul din degete, un inel: un inel din aur masiv, cu doi delfini jucându-se. Marichelle rămase ca hipnotizată de ochiul mic de diamant al celui mai apropiat dintre ei.

– Ia-l, Marichelle, spuse el agitând prosopul, dacă nu vrei să vin să te șterg chiar eu. Aud de aici cum îți clănțâne dinții.

Trase prosopul din mâna lui cu brutalitate, trânti ușa și începu să se șteargă și să se îmbrace, tremurând în continuare, după care ieși și se îndreptă spre cabina ei. Kenrick stătea în ușa bucătăriei, blocându-i drumul, ținând în fiecare mână câte o cană aburindă.

– Ia loc, Marichelle.

– Merg în cabina mea.

– Nu, nu mergi nicăieri. Stai jos.

Marichelle inspiră adânc, își dădu capul pe spate și-l privi cu furie.

– Și, dacă și acum mai ai manifestări de isterie față de mine, te plesnesc ca să te calmezi. Așază-te.

Se așază fără să comenteze, se înveli cu pătura dată de el și începu să guste, cu mare precauție, din băutura pe care el o pregătise.

– Este rom fierbinte cu unt, ca să te încălzești.

Era într-adevăr fierbinte și tare. Rezemată de spătarul moale din catifea al canapelei, Marichelle închise ochii și continuă să bea, recunoscătoare, cu înghițituri mici; îi simțea privirea asupra ei, era ca și cum ar fi stat în fața unui foc, dar era foarte plăcut, se simțea bine și nici nu-i mai păsa.

– La ce te gândești în momentul acesta, Marichelle? o întrebă el în cele din urmă.

– Îmi doream ca acest moment să nu se mai termine niciodată, răspunse ea tot cu ochii închiși – să stau aici, lenevind la căldură, fără să mă gândesc la nimic și fără să simt nimic, șopti ea visător. Să fie mereu ca acum.

Totuși, undeva în depărtare, pândeau primejdii și, oricât de dureros era, trebuia s-o înfrunte. Da, știu, Marichelle... De fapt, nici asta nu mai conta. Brusc, în minte îi apărură un pește de aur. Ah, delfinii... Deschise ochii.

– Îți mai pregătesc unul?

– Da, te rog.

Așadar, era căsătorit. Nu se aștepta de la el să se poarte atât de amabil acum, dar poate că personalitatea lui avea și alte fațete nebănuite. În orice caz, furia lui când coborâse de pe catarg fusese pe deplin îndreptățită. Se putea considera norocoasă că n-o sugrumase. Deschise ochii, oftând. Între timp, se așezase și el din nou lângă ea, după ce-i adusese o nouă porție de rom.

– Îl iubești chiar atât de mult? întrebă el cu blândețe.

Marichelle clipei nedumerită. Ah, iahtul! Era ciudat că nu iahtul o preocupa în clipa de față.

– Da.

– De ce?

Se rezemă din nou și închise ochii. Nu încerca să răspunzi la întrebarea asta, se avertiza singură chiar în timp ce începuse să-i răspundă.

– Pentru că mă aștepta întotdeauna aici, presupun. Prima mea amintire o am cum stăteam aici, în această cabină și priveam candelabrul. Marichelle a fost mereu punctul în jurul căruia a gravitat viața mea – singurul loc în care puteam să mă întorc, singurul loc pe care îl puteam numi "acasă". Cel puțin, după moartea tatei.

– Cum s-a întâmplat?

– Era pe vasul unui prieten... Într-o noapte, în timpul unei furtuni puternice, a ajuns pe o plajă. Făcu o pauză, puse cana pe masă și o prinse strâns cu amândouă mâinile. Avea în minte imaginea clară a cerului roșiatic din cauza furtunii, a valurilor care loveau plaja și coca bărcii. Avusese ani în șir după aceea coșmaruri, încât parcă fusese acolo aievea și asistase neputincioasă la întreaga scenă. Tata s-a urcat în barca mică, luând cu el ancora folosită în caz de furtună și cablul de ancoră; intenționa să vâslească pe o anumită distanță, ca să arunce ancora și să se tragă apoi pe aceasta. Inspiră adânc, apoi continuă repede: A vâslit aproximativ o sută de picioare, apoi un val a răsturnat barca, iar el s-a prins în cablul ancorei. Asta este sfârșitul poveștii.

Kenrick o privea lung, cu fața lividă.

– Marichelle... dacă aș fi știut asta... nu te-aș fi aruncat... Nici nu știu cum să-mi cer scuze...

– Sunt marinar, Rod, spuse ea zâmbind și ridicând din umeri. Nu se poate să-ți placă să navighezi și în același timp să urăști marea. Dacă ar fi fost după mama, continuă ea, fratele meu Archie și cu mine n-am mai fi pus niciodată piciorul pe puntea unui vas. Cred că bunicul și-a

dat seama de lucrul acesta. După înmormântare, ne-a luat pe amândoi și ne-a adus direct pe acest iaht. Căpitanul ne făcuse deja bagajul și am părăsit portul la apus, îndreptându-ne spre Irlanda. Acum, privind în urmă, s-ar putea spune că ne-a răpit, deși atunci n-am realizat acest lucru. I-a lăsat o scrisoare mamei, în care îi scria că ne întoarcem la toamnă și să nu se îngrijoreze. De-atunci, n-a mai vorbit cu el. S-a dus acasă, la părinții ei, în Statele Unite, iar Marichelle ne-a consolată pe noi patru.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum zece ani.

– Înseamnă că aceea a fost vara în care te-am văzut, spuse el liniștit.

– Cum adică, m-ai văzut?!

– Am fost în Irlanda în vara aceea; mă întorceam din prima mea cursă transatlantică. Era în amurg și treceam vâsbind prin apele portului când Marichelle a trecut pe lângă mine. La cârmă era o fată cu păr lung blond-argintiu, care flutura în vânt.

– Da, atunci părul meu era mai deschis.

– Erai atât de mică, încât trebuia să stai în picioare ca să vezi peste roata timonei. Un bărbat mai în vârstă, probabil căpitanul, stătea în spatele tău în dreptul arborelui pupa și te supraveghea, dar se vedea clar că tu erai la comandă – și grozav de mândră de asta. Ai trecut la o distanță mică de mine, dar erai atât de concentrată, încât sunt convins că nu m-ai văzut. Am știut că, într-o zi, va trebui s-o am... Marichelle era cea mai frumoasă ambarcație pe care am văzut-o vreodată.

– Acum o ai, zâmbi ea cu amărăciune. Eu am pierdut, tu ai câștigat. Păcat că n-am intrat în tine atunci, în Irlanda...

Roși, îngrozită ea însăși de ceea ce spusese. Era ciudat cu câtă dezinvoltură vorbea cu el.

De data aceasta, fața lui căpătă o expresie rece, devenind ca o mască, parcă murise ceva în el, iar ea simți în suflet ceva asemănător unei pierderi.

– Încă n-o am și, de fapt, sunt doar agentul adevăratului cumpărător – o corporație. Cei de acolo doresc un iaht vechi, de calitate, pentru a-și uimi clienții și a-și amortiza taxele. Eu sunt angajat să aleg, să testez, să cumpăr și apoi să livrez.

– Pe scurt, un mijlocitor.

Kenrick se ridică imediat, ca un arc, aplecându-se spre ea.

– Dacă nu...

Se opri la auzul unor pași grei pe puntea de deasupra. Era căpitanul.

– Hei, spuse acesta jovial, intrând, ce mult ați stat!

La o privire mai atentă, zâmbetul lui păli. Marichelle roși, închipuindu-și scena văzută prin ochii lui: Rod Kenrick aplecat amenințător spre ea, cu pantalonii rupți, pentru care improvizase o peticeală din material cu care se reparau pânzele, iar ea arătând ca un șobolan înecat.

– Ah, n-ar fi trebuit pentru nimic în lume să ne lași singuri! glumi ea, zâmbind vesel. Eu am reușit să cad peste punte, iar domnul Kenrick și-a agățat pantalonii urcând să inspecteze catargul. Acum, ne refăceam cu o băutură fierbinte.

După care îl fulgeră cu privirea pe Kenrick, care încă părea să aibă probleme în a-și menține calmul.

– Pot să vă pregătesc și dumneavoastră un rom fierbinte, domnule? întreabă acesta, întorcându-se spre căpitan cu o privire calmă.

– Nu, mulțumesc. Am venit doar s-o iau pe Marichelle și să facem câteva cumpărături în oraș. Ați văzut tot ce doreți?

– Da, domnule. N-am nicio obiecție; este în stare foarte bună. Ei bine, dacă ne întâlnim diseară, ar trebui să plec acum. Mulțumesc încă o dată, domnule, spuse el întinzând mâna, după care se întoarse spre Marichelle, dând mâna și cu ea, dând gestului său o aparență cât se poate de oficială. A fost o zi foarte interesantă, domnișoară Christie; mulțumesc.

Împotriva voinței, Marichelle întinse și ea mâna, deși privirea lui ironică era o provocare pentru a-l sfida. Fiorul ciudat simțit la atingerea lui o făcu să-și țină cu încăpățănare privirea în pământ până când căpitanul coborî cu el de pe iaht.

Când ajunseră la rulotă, Marichelle mergea aproape clătănându-se. I se părea că trecuseră săptămâni de când nu mai văzuse un pat. Viața ei se schimbase atât de mult în ultimele două zile, chiar în ultimele câteva ore, încât simțea nevoia să fie puțin singură, să-și adune gândurile.

În plus, gândul la apropiata vizită a lui Rod era insuportabil.

– Bunicule, a fost delicios! spuse ea, punând furculița jos după ce abia se atinsese de mâncare.

– Mă bucur să aud asta! După cum învârteai furculița mai mult în gol decât în mâncare, m-am temut că mi-am ieșit din mână. Mi-am amintit că așa procedai și când aveai șase ani și încercam să te convingem să mănânci sparanghel. Întotdeauna ai fost un copil încăpățânat.

– Nu, protestă ea râzând, mâncarea este excelentă, dar, dintr-o dată mă simt atât de obosită, încât nu pot să mănânc.

– Scuză-mă, scumpa mea, mereu uit că nu e mult de când ai coborât din avion! Stai pe loc, John, strâng eu farfuriile și aduc cafeaua. Am lenevit azi toată ziua, în timp ce voi ați făcut toată munca neplăcută. Domnul Kenrick urmează să vină într-o oră. Poate vrei să mergi să te odihnești, Marichelle. Vom discuta condițiile finale ale vânzării, va fi plictisitor.

Îl privi disperată, dar bunicul refuza să se uite la ea. Căpitanul își făcea de lucru cu pipa, stingherit.

Ar fi putut să mai facă o ultimă încercare de a-i convinge să se răzgândească, dar se simțea mult prea obosită. Și-apoi, ceva din expresia de pe chipul bunicului îi spunea că ar fi o pierdere de timp.

– E ciudat, continuă acesta, dar din toată corespondența pe care am avut-o, nu mi-aș fi imaginat că acest domn Kenrick este atât de tânăr. Este un cunosător atât de fin al iahturilor din acea perioadă, încât sunt sigur că ar fi în stare să spună numele, proiectantul și tipul de greement al fiecărei ambarcații câștigătoare din Cursa Fastnet începând din anul 1925...

– Aș spune că el însuși e navigator, completă căpitanul, după cum a inspectat iahtul. Se pricepe la fiecare șurub și bolt, dar și la partea teoretică.

– Nu mă surprinde...

– De când corespondăți cu el? întrebă Marichelle.

– Ei bine, ezită el destul de stingherit, am primit un bilet de la el acum cinci ani: m-a găsit în registrul Lloyd al iahturilor. Mi-a scris că o văzuse pe Marichelle cu câțva timp în urmă, că a admirat-o enorm și ne-a rugat doar să-l avem în vedere dacă ne hotărâm vreodată s-o

vindem. Sigur, nu era prima ofertă de acest gen pe care o primisem, dar el părea foarte sincer. I-am răspuns atunci și i-am mulțumit, dar i-am spus că era exclus să vindem iahtul. Acum un an și jumătate, primăvara devreme, a scris din nou, reînnoindu-și cererea. La momentul respectiv, noi doi deja începusem să avem unele dubii în legătură cu posibilitățile noastre de a-l păstra, dar tu și Archie trebuia să veniți, piața de capital se revigorase puțin și încă nu eram pregătit sufletește pentru eventualitatea vânzării... I-am răspuns că nu vând, dar i-am sugerat să-mi scrie din nou peste un an. Într-adevăr, după un an, în martie, am primit o altă scrisoare. Încă o mai vroia pe Marichelle; trebuie să recunosc că este un pretendent foarte hotărât!

– Dar înțeleg că nu-l cumpără pentru el, ci reprezintă o corporație.

– Da, e adevărat, deși a omis să menționeze acest lucru în primele lui scrisori. Trebuie să avem încredere în el, Marichelle; nu ne mai putem permite să mai așteptăm să alegem viitorul proprietar al iahtului nostru. Deși este superb, nu sunt mulți dispuși să cumpere un vas de vârsta și dimensiunea lui. Se poate spune că este o relicvă a unor vremuri mai prospere, cu mai multă măreție.

– Este ca și cum ai vinde un Stradivarius, Marichelle, adăugă și căpitanul. Degeaba oferi o piesă superbă, neprețuită, când cererea actuală pentru așa ceva este atât de limitată. Domnul Kenrick ne oferă un preț foarte bun, mai mult decât am fi sperat să obținem. Și, dacă se va ocupa el de iaht, sunt convins că acesta va fi tot atât de bine îngrijit ca și până acum. Marichelle se ridică – auzise destule laude la adresa lui Rod Kenrick.

– Sper să fie așa. Mă duc să mă culc; ne vedem mâine.

Cum puteau, bunicul și căpitanul, să suporte? Marichelle fusese dragostea vieții lor, sau, mai bine spus, ultima lor dragoste.

Cum puteau admira omul care le-o lua?

– Ai o scrisoare pe masă, o mai anunță bunicul, înainte să se retragă în camera ei.

Era o scrisoare voluminoasă din San Diego, de la Peter. Pesemne că o trimisese înainte de plecarea ei din California. Marichelle oftă; bietul Peter! Îi plăcea de el, ceea ce înrăutățea și mai mult situația. Vroia ceva mai mult decât afecțiunea lui Peter. Îngrozită, îndepărtă din minte imaginea brusc apărută a acelui chip plin de furie și pasiune aplecat deasupra ei. Aruncă scrisoarea înapoi, pe masă. Nu, Peter, te rog, nu în seara asta. Era deja destul de deprimată.

Urcă încet scările, sprijinindu-se de balustrada din stejar. Nu mai vroia decât o baie fierbinte și un pat.

Se dezbrăca deja în baie când îl auzi pe Rod venind. Tocmai își scotea bluza, când își văzu brațele pline de vânătăi și urme de degete. La naiba cu individul ăsta! Ochii i se umplură imediat de lacrimi de furie: parcă nu mai putea scăpa de el. Acum trebuia să stea cu urmele acelea cel puțin o săptămână, ca să-și amintească de fiecare dată de mâinile acelea mari, puternice, care o scuturau brutal, ca pe o păpușă de cârpă. Intră în cada cu apă fierbinte și închise ochii.

"Blestemat să fii, Rod Kenrick!", șopti ea.

După neliniștea pe care o simțea, se temea că bărbatul acela îi lăsase urme nu numai pe brațe.

Se simțea mai relaxată după baie. Se îmbracă în halatul ei preferat, albastru-închis, lung până la glezne, care mereu o aștepta acolo, în Anglia și păși cu prudență spre holul din care se vedea vestibulul de jos, de la intrare.

Din sufragerie, se auzeau vocile bărbaților – discutau în fața focului, ca de obicei. Pesemne că Rod plecase de mult timp.

O porni încet spre camera căpitanului. Acesta avea o bibliotecă grozavă, iar ea știa exact ce vroia: albumul de fotografii cu iahturi de regate de la începutul secolului, făcute de Beken. Era timpul să se gândească din nou la fotografiile ei și Beken era exact etalonul de care avea nevoie.

Se întorcea deja, cu cartea sub braț, când, aruncând o privire în jos, rămase pe loc, ca paralizată: Rod era jos și privea colecția de stampe cu ambarcații a bunicului. Nu putu să nu remarce, cu amărăciune, că tocmai se uita la preferata ei. Avea obișnuitul lui aer dezinvolt și elegant. Era cu spatele spre ea, dar tocmai atunci, făcu un pas spre următoarea stampă de pe perete. Trecu de masa pe care era scrisoarea lui Peter, apoi privi instinctiv în sus și avu o ușoară tresărire când o văzu.

— Bună seara, Marichelle. Te simți bine?

— Da, răspunse ea cu răceală.

— Mă bucur. Mă temeam să nu fi răcit.

— Nu, sunt bine, doar obosită.

— Ai o scrisoare, aici.

— Da, știu.

Oare întotdeauna bărbatul acesta are aerul unei pisici pândind un șoarece?

— Vrei să ți-o arunc?

— Nu, mulțumesc. O citesc mâine.

— Bine.

Zâmbi ironic și spuse ceva cu voce joasă.

Marichelle porni spre camera ei. Să-l ia naiba! Vedea prea multe. Și, oare ce spusese? Avea impresia că auzise ceva de genul "Bietul de el!".

Capitolul 4

A doua zi dimineată, merseră pe iaht ca pentru a-și lua rămas-bun în tihnă. Nu vorbeau, dar tăcerea lor nu era tensionată.

Căpitanul mai făcea ultimele reglaje la motor, iar bunicul lustruia aparatura din alamă de pe punte; neexistând mână de lucru permanentă, era imposibil ca lustrul să se mențină în acel aer salin.

Marichelle se plimba încet pe punte, gândindu-se la proiectul pentru care îi venise acea idee încă din vara trecută. Atunci, se concentrase asupra unor instantanee în mișcare. Îi făcuse bunicului o fotografie grozavă, la timonă, pe care intenționa s-o așeze în viitorul ei album, alături de o alta, la fel de frumoasă, pe care bunicul însuși o făcuse tatălui ei, la cârmă pe Marichelle, în timpul unei regate; pe fundalul unui cer întunecat, prevestitor de furtună, se vedeau alte trei iahturi în urmărire și chipul radios al tatălui ei, deopotrivă visător și fericit. O altă fotografie preferată a ei era cea pe care i-o făcuse lui Archie, sus pe catarg, cu razele luceafărului de seară mângâindu-i părul.

Avea la ea pozele – le adusese special.

– Vreau să vă arăt ceva, le spuse mai târziu, la ora ceaiului, în cabina căpitanului, și le dădu teancul de optsprezece fotografii, după care le urmări reacția.

– Știi și tu cât sunt de bune, spuse în cele din urmă bunicul, după ce le privi îndelung. Sunt foarte mândru de tine.

– Mulțumesc, bunicule, râse ea fericită. Da, și mie îmi plac, dar vroiam să aud părerea voastră; voi doi și Archie sunteți criticii de care îmi este cel mai teamă.

– Se vede că ai pus tot sufletul în aceste fotografii, comentă căpitanul, după ce termină de privit. Cele mai multe din ele sunt mult mai bune decât cele trei pe care le ai deja pe copertile revistelor. N-ai trimis încă niciuna din ele?

– Nu; cu ele am alte planuri. Vă amintiți eseu fotografic despre iahturile clasice de pe Coasta de Vest, pe care l-am făcut pentru o revistă de specialitate acum doi ani?... Fotografiile care au constituit primul meu mare succes...?

– Înseamnă că n-ai observat... Am înrămat fotografia cu Dorade navigând în larg – e în camera bunicului.

– Nu, n-am observat, recunosc eu îmbujorându-se de plăcere. Tot atunci mi-a venit ideea să realizez un album pe o singură temă. În ultimii ani au apărut câteva albume mici referitoare la construcția unei anumite nave, sau istoricul unui tip de ambarcație. Spre sfârșitul verii trecute m-am hotărât să fac un eseu fotografic, de fapt o adevărată biografie, pentru Marichelle. Anul trecut m-am concentrat numai asupra instantaneelor în mișcare. Desigur, îmi plac, dar vreau să încerc și altceva, de exemplu, instantanee surprinse pe vreme rea, sau detalii – timona, habitacul, bompresul, ancorele – apoi interiorul...

Intenționez să folosesc și câteva fotografii făcute de tine, bunicule, ca să pot face un scurt istoric. Cu cât fețele lor păreau mai îngrijorate, cu atât mai entuziasmată le împărtășea planurile ei. Cred că acest album este cea mai bună șansă a mea să mă afirm. Acum, când Marichelle nu va mai fi a noastră, acest lucru pare cu atât mai important. Este un iaht mult prea important ca să nu rămână un astfel de material în urma lui. Cine știe ce se întâmplă cu el după ce va fi vândut? Am avut ocazia să văd iahturi vechi frumoase modificate de noii proprietari astfel încât abia le mai recunoșteai – mobilierul refăcut din plastic și furnir, pentru a le adapta curselor charter. Nu se știe ce va face Kenrick cu el. De aceea, mi se pare mai important decât oricând să fac lucrul acesta acum. Pur și simplu trebuie.

Bunicul oftă, aruncă o privire spre căpitan, care ridică din sprâncenele stufoase în semn de neputință.

– Și cât îți ia să faci fotografiile astea? întrebă el în cele din urmă.

– Cât timp am la dispoziție? Doar știi că sunt obișnuită să am un termen când lucrez pentru reviste.

– Domnul Kenrick pleacă mâine în Cornwall. Intenționează să se întoarcă în cinci săptămâni cu echipajul, după care vor pleca imediat spre Madeira.

– Cinci săptămâni! răsuflă ușurată. Da, cred că reușesc să termin în cinci săptămâni – trebuie. Mai este al nostru până la întoarcerea lui?

– Da. De fapt, din punct de vedere juridic, este al nostru până la întâi ianuarie.

– Cum?! Îl privea lung, nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că ai încredere să-l lași să traverseze oceanul cu iahtul înainte de a-l fi plătit? Ah, bunicule! De ce faci asta? Dacă îl scufundă? Cum poți avea încredere în el? În definitiv, este un străin!

– liniștește-te! În primul rând, cred că mă pricep să apreciez oamenii și am încredere în domnul Kenrick. În al doilea rând, am semnat un acord care este în măsură să ne ofere suficientă protecție. Corporația pe care o reprezintă nu vrea să cumpere vasul până la începutul noului an fiscal. Totuși, vor face contract de navlosire, cu amendamentul că vor perfectă cumpărarea în luna ianuarie în Antigua. Până atunci, vor plăti o asigurare la Lloyd. Ei, ești satisfăcută?

– Da, bunicule. Sună foarte rezonabil. Te rog să mă scuzi.

– Nu suntem chiar niște începători... Căpitanul și cu mine am supraviețuit o jumătate de secol înainte să apari tu ca să ne protejezi!

– Ai dreptate, râse ea. Îmi pare rău... te rog să mă scuzi. De-acum încolo, promit să mă ocup doar de pozele mele. Doar că individul acesta ne este total necunoscut...

– Și nu-ți inspiră încredere, nu-i așa? Te bazezi pe ceva?

– Nu... recunosc ea cu un aer jenat.

– Dacă ai vreo obiecție în ceea ce privește acordul încheiat, propun să i-o spui direct domnului Kenrick diseară.

– Diseară?!

– Da. L-am invitat la cină pe iaht, din moment ce pleacă mâine dimineață devreme. Tot în seara aceasta trebuie să semnăm și actele. Ieri părea îngrijorat din cauza ta, să nu fi răcit, căzând în apă. Se învinovăța pentru acel incident. Dar cum s-a întâmplat, de fapt?

– N-am fost atentă și am alunecat... asta e tot, băguit ea.

– Aha... înțeleg... șopti bunicul, privind-o ciudat.

Marichelle se încruntă; bărbații din jurul ei vedeau mult prea mult. De ce trebuia să-l mai suporte din nou pe acest Rod Kenrick? De ce nu se ducea înapoi în State, la soția lui? Sau, poate că soția lui era blonda înaltă cu care-l văzuse împreună în doc.

Apropiata lui vizită o umplea de neliniște: câteva ore sub privirea lui ironică, fără să poată să-i dea nicio replică usturătoare. Îngrozitor! Cel puțin, însă, cinci săptămâni avea să fie liniștită. Dar nici măcar gândul acesta nu o remonta. Ar fi trebuit să înceapă deja să lucreze, dar parcă nu putea. Luă fotografiile în cabina principală și le mai privi o dată, pe gânduri. Instantanee în mișcare, murmură ea, pe gânduri. Pe vreme urâtă, de furtună... În curând, Marichelle va cunoaște din plin astfel de experiențe. Din câte auzise, drumul spre Madeira era greu, mai ales toamna. Ea nu navigase niciodată pe vreme rea. Călătoria spre Irlanda fusese singura mai lungă, dar avuseseră atunci parte de o vreme superbă. Oare cum se va comporta Marichelle în astfel de condiții? Iahtul mai făcuse călătorii lungi demult, când bunicul și bunica merseseră în Franța în luna de miere, apoi în Grecia, când tatăl ei era copil. Dar, de la moartea acestuia, nu-l mai folosiseră decât pentru croaziere scurte.

Pentru o clipă, și-o închipui pe Marichelle cu pânzele întinse, mândră, sfidând valurile sub lumina lunii și se înfioră de plăcere. Ce-ar fi să meargă și ea? S-ar putea înțelege cu Rod timp de câteva săptămâni? Era adevărat că iahtul era mare, dar era oare destul de mare pentru amândoi?

Se îmbracă pentru cină cu mare grijă și chiar își dădu ușor cu fard de pleoape și cu puțin parfum. În seara aceasta trebuia să fie foarte convingătoare și făcea apel în acest scop la orice mijloace avute la îndemână.

– Ahoe, Marichelle! se auzi salutul marinăresc rostit de vocea puternică a lui Rod Kenrick, încă din doc.

– Du-te tu, te rog, și invită-l la bord, spuse bunicul, care tocmai deschidea o sticlă cu vin.

Marichelle urcă scările repede, în timp ce inima îi bătea cu putere. Ciudat! De ce avea întotdeauna astfel de reacții în preajma lui? Se privă câteva clipe în tăcere, cu precauție.

– Vă rog să poftiți la bord, domnule Kenrick, îl invită ea cât se poate de oficial.

– Mulțumesc.

Dintr-o privire, Marichelle observă pantofii speciali de punte pe care Rod îi purta de data aceasta.

– Doar nu era să risc o nouă observație, spuse el, zâmbind cu înțeles.

Îi zâmbi rece, abținându-se de la orice comentariu. Și mai vroia să traverseze Marea Caraibilor alături de acest bărbat, când nu puteau să lase să treacă două fraze fără să strecoare o ironie sau o răutate!

– Vorbind serios acum, Marichelle, cum te simți? N-ai răcit?

– Sincer, sunt bine. Vino pe punte.

În mod surprinzător, a fost o seară plăcută. Acum înțelegea și ea de ce bunicului și căpitanului le plăcea de acest Rod Kenrick. Vorbea cu mare plăcere despre curse transatlantice și despre croaziere, dar asculta cu atenție și interes povestirile bunicului despre victoria iahtului în regata de la Fastnet, iar când căpitanul începu să descrie furtuna căreia îi ținuse piept în 1938, ochii lui străluceau ca ai unui copil prins în vraja unui basm.

Doar Marichelle rămase tăcută, privindu-l discret, iritată și amuzată în același timp.

– Nu, domnule, nu sunt broker de iahturi profesionist, deși, ocazional, pot facilita o astfel de tranzacție, răspunse el întrebării bunicului. Sunt designer de nave.

– Proiectezi iahturi? sclipiră numaidecât ochii căpitanului.

– Nu, domnule, iahturile sunt doar un hobby. Îmi câștig existența proiectând vapoare.

– Sună interesant, Rod, spuse bunicul. Lucrezi pentru o companie navală particulară?

– Nu, îi lăsăm pe alții să construiască navele, noi suntem doar o firmă de proiectare – Kenrick și Fiul, din Boston. Eu sunt fiul. De cinci ani, tatăl meu a lăsat în seama mea noile proiecte, în timp ce el preferă să se ocupe de transformări și reproiectări ale vechilor vase. Desigur, testăm vasele, acordăm consultanță în ceea ce privește reparațiile de care au nevoie, cumpărarea, vânzarea, sau scoaterea lor din uz. În aceste condiții, este inevitabil să nu venim în contact cu diferite persoane care vor să vândă sau să cumpere ambarcații și acționăm ca brokeri, completă el, aruncând o privire rapidă, plină de înțeles, spre Marichelle.

Aceasta se ridică să strângă farfuriile, făcându-i semn să stea jos când îl văzu că se ridică, vrând s-o ajute.

– După care Marichelle e numită nepoata dumneavoastră, domnule? După soție, sau după iaht? îl auzi ea din bucătărie, întrebând.

– Bună întrebare, Rod, râse bunicul. Dacă ar fi fost după mine, te asigur că m-aș fi gândit la soția mea, de fapt prima Marichelle. Dar, cum tatăl ei i-a ales numele, nu mai sunt sigur; iubea iahtul acesta ca pe mama lui, așa cum, de altfel, se întâmplă și cu fiica lui.

– Ei bine, e un nume minunat pentru un iaht minunat. Dar cred că această Marichelle...

Continuă cu voce înceată, așa că ea nu mai auzi și restul supoziției lui, ci doar râsul și replica bunicului:

– Și noi suntem de aceeași părere; este exact ca bunica ei.

Marichelle oftă neputincioasă și, luând tava cu cafele, se întoarce la masă. Se opri în dreptul lor, îngrozită: aduseseră fotografiile ei și Rod de examina cu interes. Mai mult, căpitanul tocmai se întorcea din cabină cu un exemplar din ultima revistă care avea pe copertă fotografia făcută de ea.

– Și aceasta e făcută tot de Marichelle, anunță el cu mândrie.

– Stilul mi se pare cunoscut, spuse Rod după ce privi îndelung fotografia. Tot tu ai făcut și fotografia din numărul din iunie de anul trecut?

Marichelle doar încuviință din cap, după care se duse grăbită înapoi în bucătărie să aducă frișca. Rămase acolo chiar mai mult decât era necesar, dar când se întoarce, Rod încă mai privea fotografiile.

– Sunt excelente, spuse el în cele din urmă, strângându-le deoparte. Menține acest standard de calitate, domnișoară Christie și vei avea o carieră strălucită.

Ciudat cum un compliment venit din partea dușmanului ei putea să-i facă atât de multă plăcere; poate pentru că nu părea omul care să laude cu ușurință.

– Mulțumesc, reuși ea să rostească în cele din urmă.

Acum era momentul să vorbească, dar era încă prea tulburată și privirea lui fixă îngreuna și mai mult situația.

– Și... începu el după o scurtă ezitare, ce intenționezi să faci cu fotografiile cu Marichelle? Așadar, îi spuse totul, în timp ce el o privea atent, încuviințând din cap din când în când.

– Cred că albumul s-ar vinde foarte ușor. Marichelle este un iaht cât se poate de fotogenic, cu o construcție și un pedigree de excepție și, în plus, cu o istorie pe măsură. Da, categoric, ar ieși un album grozav.

– Și ... asta mă face să vin cu o rugămintă...

– Cred că știu despre ce e vorba, zâmbi el. Dacă ai nevoie de mai mult timp pentru acest proiect, pot aranja să fii lăsată la bord imediat ce ajungem în Caraibe, sau, dacă acolo îți este dificil de ajuns, în iunie, anul viitor, iahtul va fi adus în State.

– De fapt, nu asta doream, domnule Kenrick. Cred că pot termina toate fotografiile de detaliu și de interior în următoarele cinci săptămâni. Voi avea nevoie, însă, de fotografii făcute chiar în larg, în plin ocean. Vreau să navighez spre Caraibe cu voi.

Îl auzi pe căpitan scoțând un strigăt înăbușit de surprindere, iar pe bunicul aproape înecându-se cu cafeaua, dar continuă să-l privească fix pe Rod.

Acesta își așează ceașca pe farfurioară cu grijă, aruncând o privire rapidă bunicului.

– Înțeleg că este o surpriză și pentru dumneavoastră, domnule Christie. Așa obișnuiește, să arunce bombe luând pe toată lumea prin surprindere?

Bunicul râse, dar nu comentă. Ah, cât îl iubea pentru diplomația lui! Știa când s-o lase să se lupte singură. În plus, avea impresia că Rod vroia să câștige timp.

– Ei bine, domnule Kenrick? insistă ea politicos, zâbind.

Privirea lui era de nepătruns.

– Nu.

Era ca și cum ar fi primit o palmă. Își simți inima bătând cu putere, dar încerca din răputeri să-și păstreze calmul.

– De ce?

– Din multe motive, domnișoară Christie.

– Care anume?

– În primul rand, ai fost vreodată cu adevărat în larg? Nu mă refer la o scurtă călătorie spre Irlanda.

– Nu, dar sunt un bun marinar, domnule Kenrick. Nu mi se face niciodată rău, dacă de asta vă temeți.

– Am auzit o mulțime de marinari tineri susținând același lucru; ar trebui să-i vezi când ajung la vreo treizeci de mile de țarm... În larg, mișcarea valurilor este continuă, cu totul diferită de cea din apropierea țărmului și nu există nicio posibilitate de a te întoarce, sau de a o evita. Apoi, un alt factor de luat în considerație este teama – și poate acesta este cel mai important. Mulți se îmbolnăvesc pur și simplu de teamă; faptul de a nu vedea săptămâni întregi pământul îți dă o senzație ciudată.

– Nu cred că asta e o problemă.

– Indiferent dacă îți e teamă sau nu, dacă suferi de rău de mare, problema este gravă. Am văzut bărbați cât un munte leșinați ca niște pisoi după câteva zile de astfel de suferință și cu câteva kilograme bune mai puțin, din cauza deshidratării. Ori... tu nu-ți poți permite să pierzi din greutate. Ai putea face complicații înainte de a te putea lăsa undeva la țarm.

– Trebuie să existe o primă călătorie pentru fiecare marinar, spuse ea ridicând din umeri. Mă bazez, însă, pe un stomac bun. Care sunt celelalte motive?

– Al doilea motiv este că iahtul n-a fost testat de ani de zile în larg. L-am examinat, dar nu se știe cu ce condiții atmosferice ne confruntăm. Există întotdeauna un element de risc în astfel de călătorii.

– Așa cum ați spus, ați examinat iahtul foarte serios; îl cunosc și eu foarte bine și pot spune că este în stare foarte bună. Sigur că orice

călătorie pe mare implică un risc, dar, așa cum acest fapt nu vă reține, nu mă va reține nici pe mine. Continuati.

– Voi fi foarte direct, domnișoară Christie. Veți fi singură împreună cu patru bărbați, săptămâni întregi pe mare. Sunteți sigură că vreți să vă aflați într-o astfel de situație?

Măgarul! se gândi ea, încruntându-se, indignată.

– Eu mă pot controla. Dacă puteți face și dumneavoastră același lucru și vă puteți ține echipajul sub control, nu văd de ce ar apărea probleme.

Se auzi un zgomot ca de râs înăbușit din partea bunicului, iar Rod o fulgeră cu privirea, în timp ce o venă îi zvâcni la baza gâtului.

– Dar vi se pare corect ca acești bărbați să fie obligați să se afle în astfel de condiții, în compania unei . . . femei atrăgătoare?! Viața pe vas este și așa destul de grea. Orice mic diferend se poate amplifica și căpăta proporții exagerate. Ai putea provoca o mulțime de neînțelegeri – și ar fi ultimul lucru de care am avea nevoie.

– În primul rând, domnule Kenrick, același lucru aș putea spune și eu, că voi fi expusă în compania membrilor, fără îndoială, atrăgători, ai echipajului dumneavoastră. . . Voi fi acolo cu o treabă precisă, nu să mă plimb de colo colo fără rost sub privirile lor. Sunt obișnuită să lucrez cu bărbați și să mențin o atmosferă și relații de lucru; nu intenționez să vă fac niciun necaz. Și apoi, nici nu cred că e drept să mi se refuze șansa vieții doar pentru că ar exista probabilitatea foarte mică de a provoca vreun disconfort minor. Mai degrabă, cred că voi fi de ajutor.

Kenrick se întoarse spre bunicul, străduindu-se să zâmbească, deși dinții îi erau aproape înțeleștați.

– Ajutor!

– Nu, Rod! râse bunicul. Îmi cunosc bine limitele. Trebuie să te descurci singur.

– Nu, Marichelle. Nu cred că este o idee bună.

– Cunoașteți termenul "reprezentantul proprietarului"?

– Da.

Brusc, privirea lui trădă îngrijorare.

– Vă rog să mă corecți dacă greșesc, dar cred că se obișnuiește ca proprietarul să trimită un reprezentant când iahtul pornește în cursă, sau este livrat fără ca acesta să se afle la bord.

Kenrick oftă și-și îndreptă privirea rugătoare spre bunic.

– Domnule Christie, doriți un reprezentant la bord?

– Rod, dragul meu, Marichelle are douăzeci și doi de ani, este mai rezistentă decât pare și este un foarte bun marinar. De asemenea, are dreptate când spune că aceasta va fi șansa vieții ei pentru a realiza niște fotografii excelente. Pe de altă parte, eu nu pot spune dacă tu și echipajul tău vă veți înțelege cu ea. Cred că va trebui să iei singur hotărârea.

Marichelle și Rod se priviră intens, tăcuți. Ochiul lui verzi – aurii aveau o expresie imposibil de descifrat; parcă erau ochii unui monstru marin, sau, mai degrabă, ai unui delfin.

– Bine, zise el în cele din urmă, ridicând ușor din sprâncene. Așa să fie.

– Mulțumesc.

Fața ei radia de fericire.

– Sper să-mi mulțumești și după ce se va termina totul, domnișoară Christie. Ei bine, această discuție m-a extenuat. Propun să ne uităm puțin la contractul pe care l-am adus, domnule Christie, ca să nu vă mai rețin.

Marichelle spală vasele și apoi ieși pe punte, lăsându-i pe cei trei bărbați să discute contractul.

Era o noapte rece, înstelată și, fără să vrea, se gândi deja cum vor arăta stelele privite din larg. Era surprinsă de cât de vehement se opusese Rod venirii ei. Probabil că și ea îi dis plăcea lui tot atât de mult pe cât îi dis plăcea el ei. Era firesc, având în vedere modul cum se purta cu el. Totodată, asta însemna o călătorie tristă și neplăcută, mereu sub privirea lui dezaprobatore. Chiar și așa, merita făcută – era, în definitiv, ultima călătorie cu Marichelle. Auzi voci, apoi bunicul și Rod apărură pe punte.

– Atunci, ne vedem în câteva săptămâni, domnule. Păstrăm legătura.

– Bineînțeles, Rod.

– Domnișoară Christie, vrei, te rog, să mă conduci până la mașină, ca să mai discutăm puțin?

În niciun caz nu-l putea refuza sub privirile bunicului. Și-apoi, trebuia ca atmosfera să fie mai destinsă între ei, doar urma să fie împreună mai bine de o lună. De altfel, părea să-i fi dispărut enervarea și avea un aer foarte amabil.

Merseră tăcuți până când ajunseră suficient de departe ca să nu fie auziți. La capătul rampei, Rod se opri și mai privi o dată iahtul, oftând. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât brațele aproape că li se atingeau, iar ea îi simțea respirația.

– Întotdeauna obții ceea ce vrei, Marichelle?

– Dacă ar fi așa, nu mi-ai fi luat iahtul. Au semnat contractul?

– Da.

– Înseamnă că ai câștigat. Oftă și porni mai departe. Rod o prinse ușor de braț, pentru a o conduce spre mașină.

Chiar și așa, însă, simțea că locul atins de el o arde. Nu vrei deloc să vă însoțesc, nu-i așa?

– Nu. Provoci necazuri, Marichelle, și orice comandant de navă evită necazurile.

– Cum adică, provoc necazuri?!

Se opri, surprinsă, privindu-l încruntată și dându-și părul pe spate, cu o mișcare a capului.

– Dacă într-adevăr nu-ți dai seama, atunci necazul este și mai mare. Nu puteam spune asta în fața bunicului tău, dar cred că ești un pericol la bordul unei nave. Un acces de furie și un gest făcut sub impulsul momentului pot fi amuzante la țărm, dar în larg ar putea cauza moartea cuiva. Orice mică problemă se amplifică, uneori disproporționat în larg și te asigur că, dacă pui în pericol viața unuia din oamenii mei, sau a mea, nu voi fi deloc blând cu tine. Acolo, eu voi fi căpitanul și eu voi hotărî, indiferent de ceea ce-ți place ție.

Marichelle simți un fior de teamă. În întuneric, masca blândeții căzuse și, pentru prima dată, își dădea seama de cruzimea acestui bărbat.

– Este clar, Marichelle? repetă el blând, dar insistent.

– Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Kenrick. . .

O prinse strâns de braț, trăgând-o spre el.

– De-acum încolo, te rog să-mi spui Rod – asta e prima schimbare pe care vreau s-o faci.

Marichelle încercă să se tragă înapoi, dar strânsoarea lui deveni și mai puternică.

– Spune, Marichelle! E simplu!

– Ia-ți mâinile de pe mine! Am să-ți spun cum vreau!

Îi dădu drumul încet, cu o expresie de nepătruns pe chip.

Apoi, izbucni în râs.

— Cum dorești, doamnă. Respiră adânc, apoi vorbi din nou, pe un ton vesel, ca și cum s-ar fi adresat unui copil. -Ei bine.... cred că e timpul să ne luăm rămas-bun. Fii cuminte până mă întorc, dacă vrei să-ți aduc un cadou din State.

Îi luă mâna aproape cu forța și i-o ținu până încetă să se mai zbată, apoi, ridicând-o spre buze, îi sărută senzual palma. Atingerea de-o clipă a buzelor lui calde, îndrăznețe, îi înfioră tot trupul, iar Marichelle rămase împietrită, privind lung în întuneric.

— Și-acum, fugi, o trezi vocea lui la realitate, înainte să uit de mine...

Se-ntoarse repede și fugi, auzindu-l răzând încet în urma ei.

Capitolul 5

Marichelle îndoi pagina carnetului și ascultă cu atenție. Vântul de octombrie sufla amenințător în jurul rulotei; nu era greu de imaginat cum trebuia să fie pe mare.

Terminase de făcut fotografiile cu două săptămâni în urmă – avea o mulțime, cât să umple trei albume. De asemenea, alesese și din cele făcute de bunicul ei pe parcursul a cincizeci și cinci de ani, din vremurile de glorie când iahtul participa la regate. Încă mai răsfoia albumul vechi al bunicului; ajunsese la o fotografie care o făcu să viseze – silueta zveltă a unei tinere la timona iahtului. Ar fi putut fi foarte bine ea însăși, atât de mare era asemănarea, numai că fotografia fusese făcută în 1928 ... Așa se explica pasiunea ei pentru navigație – o avea în sânge, moștenită. Era o fotografie atât de bună, încât Marichelle hotărî să fie cea de deschidere a albumului, ca o dedicație.

O nouă rafală de vânt zgâlțâi ferestrele.

– Ți-e frig, Marichelle? întrebă bunicul, ațâțând cu îndemânare focul în cămin.

Prima Marichelle fusese o femeie norocoasă, se gândi ea, privindu-l cu dragoste și admirație. Oare de ce devenise atât de greu de găsit un astfel de bărbat în prezent? Până acum nu o preocupase această problemă; de fapt, nici acum, dar, fără să vrea, trecu în revistă, ca într-o listă de cumpărături, ceea ce trebuia bărbatului ideal: inteligență, forță, spirit de conducere – da, hotărât lucru, trebuia să fie un conducător, nu unul căruia să i se comande. Apoi, bineînțeles, trebuia să fie pasionat de navigație, să aibă simțul umorului, să fie atent față de cei din jur. Nu era neapărat să fie frumos în sens clasic, dar trebuia să aibă trăsături puternice și, mai ales, să fie plin de căldură și de vitalitate. Da... cam asta e tot... Acum, e complet...Iau și eu unul; vă rog să mi-l împachetați și să mi-l livrați la domiciliu. În minte îi apărură brusc imaginea lui Rod. Nu, nu acesta nu e bun! Ați uitat să puneți bunătate și tandrețe! Și, în plus, acesta e deja rezervat! Cineva înaintea ei se gândise că ar fi un model interesant care merită încercat. Ah, mai uitase ceva: fidelitatea. Când și dacă îl va găsi pe bărbatul vieții ei, acesta va trebui s-o dorească pe ea și numai pe ea, întotdeauna. Poate era o copilărie romantică, dar unul din lucrurile pe care nu le suporta era înșelăciunea.

Bară repede imaginea chipului care-i apăruse în minte cu un X și oftă adânc.

Tresări când îl auzi pe bunicul râzând; își dădea seama că o urmărise de câțva timp.

– Doamne, Marichelle, la ce te gândeai? Oftatul acela suna de parcă era venit din fundul unei fântâni!

– Ca să fiu sinceră, mă gândeam la calitățile pe care ar trebui să le aibă bărbatul ideal... și tocmai ai pierdut: una din principalele condiții este tactul.

Izbucniră amândoi în râs când intră căpitanul cu o tavă cu ceai fierbinte cu rom.

– Ce vi se pare atât de amuzant? Întrebă acesta, morocănos.

– Tocmai mi s-a adus aminte că nu trebuie niciodată să întreb o femeie la ce se gândește – pentru că s-ar putea să-ți spună.

– Dar tata? Încercă Marichelle să devieze conversația. Avea tact?

– Cam tot atât cât mama ta sau cât tine. Să spunem că, un pic mai puțin decât un elefant într-un magazin cu porțelanuri...

Dădu ușor din cap și rămase zâmbind cine știe cărei amintiri. Tocmai atunci sună telefonul, readucându-l la realitatea prezentului.

– Alo? Ah, bine ai venit, Rod!

Marichelle începu să privească din nou fotografiile din album și, deși căpitanul îi povestea una din cele mai palpitate, legate de poza de la pagina respectivă, de altfel preferata ei, de data aceasta nu ascultă decât pe jumătate, încercând să prindă ceva din conversația bunicului.

– S-au întors, anunță el după ce închise telefonul.

– De unde suna?

– De acasă de la cumnatul lui, din Londra. Vor veni aici mâine mai târziu. Oftă, apoi zâmbi, privind fața tulburată a Marichellei. Nu-ți face griji pentru noi! John și cu mine suntem destul de duri ca să rezistăm, nu-i așa, John?

– Sigur că da, Edward.

Cum nu prea mai era mare lucru de spus, merseă devreme la culcare.

Marichelle făcu un pas înapoi, ca să privească mai bine; răsuflă ușurată. Nu putuse să stea fără să facă nimic în așteptarea lui Rod, așa că, profitând de ziua aceea rece, se hotărî să lăcuiască tot ce era de lăcuit pe punte. Dura mai mult decât se așteptase, dar, cel puțin, era mulțumită: ieșise totul perfect. Lacul trebuia întins în strat nici prea gros, nici prea subțire, în ritm constant și rapid, cu mișcări precise și ei îi reușise de minune acea proporție. Mai avea doar o mică parte de terminat, așa că putea face o pauză de câteva minute, după care să meargă să se îmbrace mai adecvat pentru a întâmpina echipajul.

Ridicând întâmplător privirea, prinse cu coada ochiului o mișcare – era Rod Kenrick, venind spre ea de pe doc, cu pași ușori, ca o pisică. Cum el nu o văzuse încă, se întoarse repede cu spatele și, cuprinsă de panică, reluă vopsitul. De data aceasta, însă, mâna îi tremura îngrozitor. Au fost de-ajuns cele câteva clipe în care-l privise ca să primească imediat confirmarea a ceea ce încercase zadarnic să nege pe parcursul acelor câteva săptămâni: era îndrăgostită nebunește de el și nu mai conta nici că era căsătorit, nici că era ticălos. Nu-și dorea decât să se arunce în brațele lui.

Probabil că dorința i se citea ușor pe față, așa că trebuia să facă tot posibilul ca el să nu-i vadă ochii, măcar nu de la bun început – privirea o putea trăda ușor.

Continua să lăcuiască, dar, simțindu-se privită, mișcările îi erau stângace, lua cu pensula un strat când prea subțire, când prea gros, lăsa pete în urmă, nimic nu-i mai ieșea în tăcerea aceea prelungită, insuportabilă.

– Marichelle, spuse el în cele din urmă.

Tresări speriată, deși aștepta să-nceapă să vorbească.

– Ah, domnule Kenrick! Ați venit devreme.

– Da, am plecat devreme. Credeam, totuși, că ne-am înțeles, ultima dată când ne-am văzut, să-mi spui Rod, continuă el după ce o privi tăcut câteva clipe.

– Îmi amintesc rugămintea, dar nu-mi amintesc să fi acceptat. Nu fac promisiuni când sunt constrânsă.

Rod sări peste balustradă, pe punte, chiar lângă ea, ceea ce-o făcu să se retragă, vărsând lac pe jos, în mișcarea ei bruscă. Rod luă cârpa din mâna ei și șterse pata cu grijă.

– Hai, termină de vopsit, spuse el blând. Și nu mai fi atât de supărată; e doar un strat de lac, nu-i o nenorocire că nu-ți iese bine.

– Nu lacul e motivul!

– Atunci, eu...?

– Ca să fiu sinceră, da.

– Înțeleg... Îmi pare rău, Marichelle. Credeam, însă, că de-acum te-ai obișnuit cu ideea că iahtul a fost vândut.

– M-am obișnuit cu ideea, dar asta nu înseamnă că-mi și place. Nu cred că te așteptai ca venirea ta să mă bucure în mod deosebit! Doar nu te așteptai să mă arunc în brațele tale, domnule Kenrick!

De fapt, era mult mai iritată pe ea însăși, decât pe el, dar nu putea spune lucrul acesta.

– Nu, nu mă așteptam la așa ceva, cum aș fi putut?! spuse el zâmbind trist, pornind încet, cu mâinile în buzunare, după care se întoarse din nou spre ea. Echipajul meu așteaptă într-o camionetă permisiunea de a urca la bord. Pot să-i aduc?

– Ai mai putea întârzia cinci minute, te rog, ca să-mi schimb hainele? Nu sunt deloc îmbrăcată potrivit ca să fac prima impresie.

Deodată, Rod zâmbi, privind-o îndelung, îndrăzneț, din cap până în picioare.

– N-aș zice. . .

Roșind, Marichelle trecu mai departe, dar vocea lui, pe un ton serios de data aceasta, o făcu să se oprească:

– Nu mă aștept să mă primești cu brațele deschise, dar nu vreau nici să te porți atât de ostil cu mine în fața echipajului meu. Ne-am înțeles?

– Da, promise ea, deși nu din toată inima.

– Și țin să-mi spui Rod.

– Nu înțeleg de ce este atât de important! Doar nu trebuie neapărat să fim prieteni ca să facem această călătorie împreună. Nu mă voi purta ostil, dar ce e rău în a adopta o poziție de neutralitate?!

Nu, nu și-l puteai închipui ca prieten. Ca iubit, da, așa cum i se tot întâmplase în ultimul timp, dar ca prieten. . . Cei doi delfini de aur de pe inelarul mâinii lui stângi îi atraseră din nou privirea. În prieteni puteai avea încredere, prietenii nu te răneau, nu se foloseau de tine. . .

– Ce ciudată ești, Marichelle. Trebuie, totuși, să înțelegi că un echipaj înseamnă mai mult decât un grup de oameni; este o echipă. În larg, nu ne putem bizui decât pe noi; trebuie să avem grijă unul de celălalt. Cel puțin atât: să ne spunem pe numele mic.

– Bine, Rod. Când privi spre el, îl văzu că zâmbește, iar chipul lui parcă întinerise deodată și strălucea de o bucurie ciudată.

În câteva minute, îmbrăcată cu pantaloni și un pulover subțire, Marichelle se-ntoarse pe punte, la timp pentru a vedea sosirea echipajului. Doi bărbați cărând saci marinărești grei îl urmau pe Rod, și el la fel de încărcat. Zâmbi, văzând reacția celor doi necunoscuți la vederea iahtului: încetinindu-și pașii, schimbă între ei priviri pline de înțeles, apoi, cu capul dat pe spate, îl privi cu chipul transfigurat de admirație.

– Ca niște copii într-o fabrică de ciocolată! comentă Rod amuzat, oprindu-se, chiar în dreptul ei. Cel puțin, vezi că am adus oameni care știu să-l aprecieze la justa lui valoare.

Fără să vrea, Marichelle zâmbi, apoi se întoarse, la auzul unui fluierat admirativ lângă ea, pe punte. În fața ei era un blond tânăr, aproape tot atât de înalt ca Rod, dar mai masiv.

– Un vis! O minune! exclamă el entuziasmat, adresându-i-se și privind-o cu ochi albaștri strălucitori. Și... îmi place și iahtul, completă, zâmbindu-i malițios, amuzat de jena ei și întinzând mâna. Sunt Jack Lowrey. Văd că Rod a uitat de bunele maniere.

– Marichelle Christie, Jack, spuse Rod, cu întârziere, pe un ton rece, în timp ce cei doi dădeau mâna.

– Bine ai venit la bord, Jack.

Cu șase săptămâni în urmă, ar fi fost impresionată de acest tânăr superb, dar acum...

Următorul membru al echipajului cu care făcu cunoștință era un bărbat în jur de cincizeci de ani, scund, solid, cu ochi căprui plini de viață și păr cărunt la tâmplă.

– Marichelle, el e prietenul meu, Chuck Hansen.

– Bun venit, Chuck! spuse ea, plină de simpatie față de acest bărbat pe care simți imediat că se poate bizui oricând.

– Mulțumesc, dar mai întâi trebuie să mai fac un transport de la camionetă. Iahtul acesta este exact cum ai spus, Rod.

– Ba chiar mai mult!

– Jack! strigă Chuck. Vino să ne ajuți să aducem barca de salvare.

Rod mai rămase puțin, privindu-i pe cei doi mergând spre țărm, apoi spre ea.

– Îmi plac, spuse ea, zâmbind.

– Mă bucur. O să-i tot vezi mai mult de-o lună.
– Parcă spuneai că echipajul e format din patru oameni.
– Da, mai este unul – cel mai tânăr; a rămas cu restul bagajelor, la camionetă. Merg și eu să-i ajut.

Se-ntoarseră și mai încărcăți decât până atunci. Rod era în fruntea coloanei, cărând jumătate dintr-o cutie de plastic de formă tubulară – barca de salvare. Marichelle rămase privind lung la tânărul care căra cealaltă jumătate – fără îndoială, fiul lui Rod. Așadar, probabil că așa arătase și Rod la optsprezece ani, se gândi ea, simțind o durere neașteptată.

Nu, totuși nu putea să fie fiul lui, se gândi ea făcând un calcul rapid.

Tânărul așează balotul pe punte, apoi privi în jur, fascinat. Asemănarea cu Rod era izbitoare, dar trăsăturile lui păstrau încă nealterată candoarea tinereții.

– Superb, Rod!
Acesta râse, cuprinzându-l după umeri.
– Marichelle, el e fratele meu, Paul Kenrick.
– Bună, Paul. Mă bucur că-ți place.
– Este pur și simplu dragoste la prima vedere! Cum suporti să...
Tăcu, stingherit.
– Hai, Paul, mai sunt destule de cărat. Poți vorbi și mai târziu, spuse Rod, după care privi spre Marichelle, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

Gâfâind, Jack și Chuck trântiră pe punte un sac mare de plastic. O velă, estimă cu tristețe Marichelle, din moment ce a fost nevoie de toți cei patru bărbați pentru a-l urca pe punte.

– Așezați sacul lângă arborele mare, spuse Rod.

Montăm mâine vela.

Văzând figura tristă pe care, fără să vrea, o făcuse Marichelle, se sprijini de brațul pentru fixarea velei mari, chiar lângă ea.

– O nouă velă mare? întrebă Marichelle cu precauție.

Vocea îi era încordată, parcă ei înseși sunându-i ciudat.

– Da, răspunse el scurt, în timp ce privea cum oamenii lui explorau iahtul. Da, m-am gândit că e mai bine să aibă una nouă. Am comandat-o la Hood. De fapt, am comandat și o velă de artimon și o velă pentru furtună.

Abia după ce termină de spus acestea, aruncă o privire cu coada ochiului spre ea. Marichelle rămase în aparență liniștită; doar pumnii încheștați în buzunare arătau cât de furioasă era. O furie absurdă, încercă ea să se liniștească; o gelozie fără niciun rost. Era conștientă că reacția ei era copilărească; în definitiv, de ce să-i pară rău că Rod, doar făcând un semn cu bagheta sa magică, putea să facă rost de cele mai mari și mai scumpe vele pentru iaht. Acum, darul ei pentru Marichelle părea sărăcăcios, meschin chiar, deși visase la el și făcuse economii doi ani ca să-l cumpere. Cu atât mai mult trebuia să se bucure că noii proprietari aveau posibilitatea materială de a-i satisface toate capriciile. Și totuși...

– Marichelle...

– Hmm?

– Vroiam să discut cu tine despre vela pe care ai cumpărat-o. Când am convenit prețul cu bunicul tău, era vorba despre iahtul în starea care se afla în iunie, când s-a făcut prima expertiză. Aș vrea să-ți înapoiez banii pentru velă, dacă, desigur, n-ai vreun motiv s-o păstrezi. Tocmai am primit o ofertă de prețuri de la firma Hood, așa că aș ști s-o evaluez convenabil.

– Vela aceea nu e de vânzare, Rod! ripostă ea ridicându-și bărbia și privindu-l semeț. A fost pur și simplu un dar pentru Marichelle, chiar dacă probabil ,nu valorează foarte mult. Știi bine că nu e marca Hood. Așadar, nu-ți face griji.

După care se întoarse cu spatele și, sărind peste balustradă, porni cu pași hotărâți în lungul docului.

Își petrecu întreaga după-amiază în oraș, simțindu-se ca un copil orfan. Asta era partea cea mai neplăcută. Dacă avusese puterea să reziste în ultimii doisprezece ani urmându-l pe tatăl vitreg în toate bazele navale din țară, asta se întâmplase pentru că știa că, în fiecare vară, se-ntorcea din nou acasă, la Marichelle. Acum, însă, casa o părăsea. Și, ca și când nu era suficient că o lăsase fără casă, ticălosul îi luase și inima. Acasă este acolo unde îți e inima, se gândi ea cu tristă ironie. Cum ar fi să stea cuprinsă strâns de brațele acelea puternice...și să-și găsească un loc în inima aceea necredincioasă? Oare cum o fi soția lui? Biata de ea, fără îndoială îl iubea. Oricine l-ar fi iubit! O fi blonda aceea înaltă cu care-l văzuse în doc? Femeia aceea ar fi pe placul oricărui bărbat! Probabil că fratele ei – cumnatul lui Rod – era englez, din moment ce locuia la Londra. Era foarte posibil, însă, ca blonda să fie doar o iubită. Marinarul cu câte o iubită în fiecare port, se gândi ea cu amărăciune. Ei bine, în portul acesta nu va avea o iubită; era prea mândră ca să fie iubita lui și nu vroia nici măcar să-i fie prietenă.

Și... cum suporta soția lui să stea acasă, în timp ce el traversa oceanul? Dacă ea ar fi fost în locul acesteia, nimic pe lumea aceasta n-ar fi putut-o reține să se imbarce alături de el.

Acum, poate ar fi fost mai simplu să renunțe la călătorie, pentru că risca oricând ca el să-și dea seama cât de mult îl dorea și-atunci, chiar

că ar fi fost pierdută. Și-apoi, ce-i trebuia să se expună acelui chin! Dar, în definitiv, orice maturizare presupunea o inimă zdrobită.

Și totuși, indiferent cât va suferi, nu putea să rămână pe țărm și să-l lase să dispară din viața ei undeva în zare – nu încă.

Crede că-l urăsc; foarte bine. Astfel, îl pot ține la distanță.

Când se întoarse, la prima vedere nu părea să fie nimeni la bord. Trecu peste balustradă și abia când se îndreptă spre tambuchi auzi zgomot de voci și se uită timid în cabina principală.

– Iat-o! strigă Chuck vesel.

Bunicul o privi, zâmbind, de la masă, unde stătea între Jack și Paul. Fiecare avea câte o cană aburindă în mână.

– Poftim, Marichelle! spuse Rod, întinzându-i și ei o cană.

– Ce e? Rom fierbinte cu unt?

– Bineînțeles, ca pe vremurile bune.

– Atunci, să bem.

Se așează tăcută lângă Jack și, cum nimerise în plin congres marinăresc, ascultă fermecată.

Căpitanul terminase deja de povestit despre victoriile răsunătoare ale iahtului la regatele la care participase și acum venise rândul curselor de mai mică anvergură și al celor în care doar fusese pe punctul de a câștiga. Desigur, se discutau tactici de cursă, probleme de întreținere a iahtului, se făceau comparații cu regatele moderne, Chuck dorea să știe unele detalii de construcție a iahtului, iar Jack povesti cum tocmai trecuse printr-o furtună la vest de Insulele Azore.

– Domnilor, spuse în cele din urmă bunicul, este ora opt și ați avut o zi lungă și obositoare. E cazul să vă lăsăm să vă odihniți.

– Sunt convins că toți am prefera să rămânem să discutăm în continuare, dar trebuie să recunosc că aveți dreptate.

Mâine avem mult de lucru și vreau să pornesc la drum cu un echipaj odihnit.

– În ce zi plecăm? întrebă Marichelle.

– Aș fi fericit dacă am putea până joi. Depinde însă și de vreme – ar putea să ne întârzie o zi sau două.

– În niciun caz vineri, interveni Jack, prefăcându-se îngrozit. Nu putem pleca într-o vineri, Rod!

– De ce nu? întrebă Marichelle.

Jack o studie cu ochi mari, îndrăzneți, apoi se adresează lui Rod:

– Luăm cu noi în larg acest copil nevinovat care nici măcar nu știe că nu se pornește în nicio călătorie vinerea! Oh, Doamne, până și Paul știe lucrul acesta!

– Nu-i da atenție, Marichelle. Jack este foarte conservator. Probabil își închipuie că Titanicul a pornit într-o zi de vineri.

– Și n-a fost așa? Ei, oricum, nu riscăm să plecăm vineri. Marichelle, nu vrei să vii mâine să mă ajuți să-l găesc pe Joe Quintrell?

– Cel de lângă Helston, care se ocupă de busole?

– Exact. Rod vrea să se verifice busola și să se completeze uleiul până la nivel. Numai că eu mă pricep foarte bine să mă rătăcesc când sunt singur.

– Bine, cu plăcere, se arată ea de acord imediat, cu atât mai mult cu cât văzuse privirea dezaprobată, ușor încruntată, a lui Rod.

– Chuck și Paul vor avea nevoie de camionetă pentru aprovizionare, așa că va trebui să aștepti până după-amiază, sau poate până poimâine.

– Nu-ți face griji, Rod. Îmi va împrumuta bunicul mașina, nu-i așa, bunicule?

– Sigur, draga mea.

– Ai văzut? se-ntoarse spre Rod, privindu-l cu ochi mari, nevinovați. Nu e nicio problemă.

– Sigur că am văzut...

Marichelle zâmbi enigmatic, dar evită privirea lui când spuse "Noapte bună".

Se făcuse din nou cald în ziua următoare și Marichelle hotărî să se îmbrace în fustă; va trece mult timp până va mai putea să poarte din nou fustă și sandale, așa că va profita de ocazie. În plus, era amuzant să vadă reacția lui Rod; să vadă că și alți bărbați o considerau atrăgătoare și să nu-și închipuie că numai părerea lui conta pentru ea.

Când ajunsese, nu văzu pe nimeni pe punte.

– Ahoe, Marichelle! strigă ea, bățând în parapet.

Rod ieși din bocaport, zâmbind și privind-o atent. Fiorul care o cuprinsese când se simți învăluită în privirea lui caldă, ca într-o mângâiere, o făcu să se îndoiască de victoria ei în războiul început împotriva lui Rod.

– Jack e gata?

– Mă duc să văd.

Urci pe punte?

– Nu, mulțumesc, aștept aici.

În câteva minute apărură și Jack, fluierând admirativ.

– Credeam că facem un drum cu mașina, nu că mergem la o serată la Ritz! Ei, de ce nu poate să arate așa și restul echipajului? se adresă el de data aceasta lui Rod, care îl urmase pe punte.

– Poate că Paul și Chuck nu sunt atât de frumoși, dar compensează minusul în ceea ce privește estetica, prin plusul de utilitate. Pentru că... rămâne de văzut cum se descurcă această bijuterie pe vreme urâtă, la o viteză de treizeci de noduri.

– Sper să vă convingă destul de curând, ripostă Marichelle, cu orgoliul rănit. Mergem?

– Cum dorești, doamnă. Sări peste balustradă și se sprijini ușor de umărul ei, la aterizare.

– Jack! se auzi vocea aspră a lui Rod, deasupra lor, după care urmă o scurtă tăcere încordată. Nu cumva trebuie să iei busola? întrebă el, ridicând ironic din sprâncene.

– Îi... da... n-ar strica...

– Ai ceva bani la tine?

– Da.

– Bine! Atunci, nu întârzia.

Marichellei i se păru că aceste ultime cuvinte sunaseră ca un avertisment. Ceea ce nu mai era o simplă părere, era privirea lui Rod pe care o simțea atîntită asupra ei, în timp ce se îndepărta de vas.

– Of! Ce-o fi cu el? oftă Jack.

Era aproape ora prânzului când Marichelle o luă pe șoseaua care mergea de-a lungul coastei.

– N-am venit pe aici, observă Jack.

– Nu, dar m-am gândit să ne întoarcem pe acest drum care e mult mai pitoresc, din moment de avem timp. De fapt, busola nici nu avea nevoie de revizie. Întotdeauna Rod este atât de pedant?

– Nu știu, dar sunt din ce în ce mai sigur că este așa. Rod se dovedește a fi un perfecționist îngrozitor.

– Nu ești și tu prieten cu el?

– Nu, eu sunt singurul angajat din acest echipaj și urmează să fiu căpitanul vasului dacă voi supraviețui acestei călătorii.

– Căpitan? Și atunci, Rod ce este?

– Rod este brokerul și căpitanul cursei de aducere a vasului.

A fost angajat de corporație să găsească, să inspecteze și să cumpere un iaht adecvat și să-l aducă în Caraibe. La rândul lui, m-a angajat pe mine, în numele corporației, pentru a fi căpitanul după ce ajungem la destinație și el pleacă. Eu va trebui să întrețin iahtul și să mă ocup de charter.

— Și corporația?

— Mă anunță ei când vor să-l folosească. E datoria mea să-l aduc la timp, pregătit pentru a face orice călătorie. E un serviciu destul de bun, aș zice.

— Da...

— Până atunci, Rod e șeful și mă va supraveghea în timpul acestei călătorii, ca să fie sigur că-mi fac datoria.

— Înțeleg...

Așadar, n-ai mai lucrat niciodată cu el până acum?!

— Nu. A auzit de mine de la prietenul unui prieten... Am o reputație superbă, firește...

— Da, da, firește, râse și ea.

— Așadar, iată-mă, zâmbi el, apropiindu-se puțin de ea; viitorul tău căpitan neînfricat, la dispoziția ta, doamnă!

Da, la dispoziția ei, dar nu-l vroia aproape de ea! Poate că ideea de a flirta puțin n-a fost prea bună.

— Dar actualul nostru căpitan neînfricat? El ce reputație are?

— Deloc rea, recunosc el, deși fără prea mare plăcere. A participat la jumătate de duzină de curse în Bermude și cred că a câștigat cel puțin una. Câteva curse transatlantice...

— Așadar, specialitatea lui sunt cursele.

Parcă îl și vedea, puternic și tenace, privind sigur pe sine în zare, undeva dincolo de linia orizontului.

– Cred că da. A spus ceva și de o croazieră din Bermude în San Francisco, cu câțiva ani în urmă... Nu-ți face griji, se descurcă și te poți bizui pe el. Și... știi că vei face de cart cu mine? zâmbi semnificativ spre ea.

– Da..? Privește, Jack, canalul! Și ... cum s-au stabilit echipele de cart?

Se-ntreba dacă va putea să se descurce cu Jack ca partener de cart, zi de zi, o perioadă atât de lungă...

– Șeful a hotărât. Are nevoie de un om de corvoadă pe punte pentru munca grea – schimbarea velor și așa mai departe. Tu ești prea mică, iar Chuck e cam în vârstă și cred că are probleme cu genunchii, așa că nu puteți fi folosiți pentru muncile grele. Pe de altă parte, n-a vrut să vă lase pe Paul și pe tine împreună, fiindcă nu aveți experiență în larg. Așadar, iată cum am ajuns noi doi parteneri de cart.

– Dar Rod? El nu face de cart?

– El va conduce iahtul și va supraveghea condițiile atmosferice, va avea ore neregulate de veghe atât ziua, cât și noaptea. De asemenea, el va găti în cea mai mare parte a timpului, va înlocui pe oricare din noi când e cazul și principala lui misiune este să ne ducă la destinație cu bine. Crede-mă, are o mulțime de făcut și va sta pe capul nostru până o să ne plictisim, spuse el sugestiv, întinzându-și brațul pe spătarul banchetei ei.

– Uite, am ajuns.

Chuck tocmai parca mașina aproape de doc.

– Ce sincronizare perfectă! spuse Paul, sărind din mașină. Jack, avem o tonă de mâncare care trebuie transportată. Ai sosit la timp.

– Minunat, Paul! Întotdeauna mi-am dorit să fiu cal de povară când cresc mare!

Marichelle ezită, apoi coborî pe punte cu busola. Avea niște pantaloni de lucru într-un dulap și vroia să se schimbe, dacă urma să-i ajute și ea la căratul cutiilor. Coborî scara și se opri la intrarea în cabină, pentru a-și obișnui privirea cu semiîntunericul.

Tresări când simți, mai mult decât văzu, o mișcare și, întorcându-se brusc, se trezi față în față cu Rod.

– Astăzi ești mai nervoasă decât în mod obișnuit...

Marichelle se gândi să găsească o replică pe măsură, dar apoi hotărî că tăcerea era cel mai bun răspuns și, ridicând din umeri, își continuă drumul spre cabina ei ... care... nu mai era a ei: un sac mare marinăresc era așezat pe pat. Parfumul acela masculin, discret, dar caracteristic, îi spunea clar cine-i ocupase cabina. Rămase câteva clipe pe loc, încercând să se controleze; cabina aceea fusese a ei de când avea doisprezece ani! Porni, pregătită să-l înfrunte, dar, cum se-ntoarse, îl văzu în pragul ușii de la bucătărie, cu o expresie de nepătruns pe chip.

– Încearcă să numeri până la zece, sugeră Rod, liniștit. Încet, adăugă el ferm, văzând-o cum își deschide gura, vrând să spună ceva.

Marichelle închise gura și, inspirând adânc, începu să numere.

– Nu, mai bine numără până la treizeci și, între timp, ascultă-mă, spuse el apropiindu-se de ea și privind-o fix. Crezi, Marichelle, că am făcut asta intenționat, ca să te enervez?! Întrebă el pe un ton blând. Spune-mi, chiar crezi asta?

– Nu, recunosc eu în cele din urmă.

– Bun! răsuflă el ușurat, întinzând mâna, astfel încât degetele lui aproape îi atingeau obrazul.

Marichelle se feri, dându-și capul pe spate, până când se opri de cadrul ușii, cu ochii larg deschiși, plini de teamă.

Dacă o atingea acum, ar fi fost pierdută; nu s-ar mai fi putut preface.

Chipul ei trădase probabil acea panică și Rod își retrase mâna încet, ridicând din sprâncene.

– Te rog să mă scuzi, spuse el cu un zâmbet vag.

Marichelle n-ar fi putut spune dacă privirea lui exprima furie sau amuzament.

Se auziră pași pe scară și Paul apără în prag, privind nedumerit de la unul la celălalt.

– Au sosit alimentele, anunță el.

– Bine. Le vom căra sus. Se întoarse spre chiuveță, rămase așa câteva secunde, apoi își umplu o cană cu apă și o bău. Poți să te schimbi în cabina mea, Marichelle, dacă vrei, spuse el pe un ton indiferent, fără să-și întoarcă fața de la chiuveță.

– Mulțumesc, dar merg dincolo.

Și unde avea să doarmă? se întrebă ea în timp ce-și schimba fusta. Poate că, într-adevăr, nu o făcuse din rea-voință, dar ce va face ea? Nu mai erau decât două cușete în cabina proprietarului și două în teugă. Doar nu se-aștepta să doarmă cu colegul de cart?! Deodată, îngheță; dacă făcuse asta tocmai ca s-o descurajeze de a mai pleca împreună cu ei? Nu, Rod Kenrick, nu merge! Nu vei reuși.

Când ieși pe punte, se întâlni cu Rod care tocmai aducea două lăzi cu conserve, una sub fiecare braț.

– În trei minute, o schimbare spectaculoasă de la lady la salahor, șopti el, oftând în glumă. Data viitoare, n-am să mai fiu ironic când mai faci parada modei: îmi plac mult mai mult fustele...

– Trebuie să contribui și eu...

– Nu prea ai cu ce... Ai grijă, nu exagera!

După care, trecu mai departe pe lângă ea.

Dacă vroia să facă parte cu adevărat din echipaj, trebuia să participe la toate muncile, oricât de neplăcute, se gândi ea mergând hotărâtă spre camionetă. De altfel, dacă Rod nu era prea convins de cât de necesar era ajutorul ei, Jack era foarte dispus să-l primească. Descărca pachetele din camionetă și nu ezită nicio clipă să-i trântască pe umeri o cutie grea. Paul și Chuck, care trecură pe lângă ea în drum de la iaht spre un nou transport de la camionetă, o priviră întrebător, dar o lăsară să treacă. Nu mai avea mult până la balustradă, dar cum avea să se urce pe punte? Simțea deja că i se rupe coloana vertebrală. În orice caz, va ajunge sus cu câțiva centimetri în minus față de cum plecase de la camionetă, asta era sigur!

– Marichelle, dă-mi mie cutia!

Rod deja sărise de pe punte peste balustradă, ca să-i ia cutia.

– Gata, am reușit! găfâi ea, aproape dezechilibrându-se sub greutatea prea mare, pe punctul de a cădea, dacă mâinile lui puternice n-ar fi prins-o la timp de umeri.

– Dă-mi! scrâșni el printre dinți, prinzând deja cutia. Marichelle, m-am plictisit de încăpățânarea ta. Îți închipui că te mai iau cu spatele rupt? Fii atentă, fetițo! Dacă vrei să vii cu mine, lasă faptele eroice pe seama celor de categorie grea. Pe vasul meu, cei de categoria pană cară doar solnițele și nu stau în drum!

Marichelle simțea că explodează de furie.

– Din câte înțeleg, domnule Kenrick, nu este vasul tău și nici nu va fi vreodată!

– E adevărat, dar atâta timp cât eu sunt căpitanul, este ca și cum ar fi vasul meu și vei face așa cum spun eu. Asta, dacă vrei să vii. Nu e prea târziu să renunți, dacă vrei.

– De fapt, este exact ceea ce vrei tu, nu-i așa?

– Nu, Marichelle, nu este exact ce vreau eu. Totuși, îmi doresc un echipaj care să asculte de ordine. Du-te și caută ceva mai ușor de transportat, te rog.

Capitolul 6

– Marichelle?

Tresări, apoi își dădu seama că tonul era vesel, prietenos.

– Sunt aici, Paul, răspunse ea, continuând să înfășoare un întinzător cu filet de la arborele artimon cu bandă specială.

Rod și Chuck montaseră și strânseseră greementul toată dimineata, iar acum ea îl înfășura cu bandă, ca să nu agațe velele și să nu zgârie pielea.

– Mai ai de lucru?

Paul era ca un uriaș lângă ea. Marichelle ridică privirea și se uită în ochii lui, mereu cu aceeași tresărire a inimii: era Rod în întregime, cu avantajul că, spre deosebire de acesta, fratele lui mai mic o plăcea – era o simpatie reciprocă, o relație sinceră, curată, fără ascunzișuri, pericole, implicații. În plus, îl putea privi în voie, bucurându-se de fiecare trăsătură a lui, fără riscul de a fi întâmpinată de o reacție sarcastică.

– Paul dragă, cum te descurci să plătești pentru cantitatea enormă de piele care-ți trebuie pentru pantofi? glumi ea, lovindu-l ușor peste picior, cum stătea în genunchi, pentru a termina de izolat cu bandă. În locul tău, aș umbla desculță, pentru că nu mi-aș putea permite o astfel de sumă fabuloasă! Ce număr porți?

– Patruzeci și cinci, la fel ca Rod, spuse el cu mândrie.

– L-ai ajuns din urmă...

Marichelle ajunsese să adune astfel tot felul de amănunte despre Rod și, în momentele de singurătate, le trecea în revistă cu bucuria cu care un avar și-ar fi scos din când în când banii, ca să-i numere sau măcar să-i atingă. Sigur, era un surogat, dar, oricum nu avea să se aleagă cu mai mult, pentru că nu-l va cunoaște direct niciodată – erau ca doi arici care nu puteau să se apropie prea mult unul de celălalt din cauza țepilor.

– Fiindcă tot veni vorba de fratele meu, el m-a trimis după tine. Ai terminat?

– Asta e ultima; gata! – Întinse mâna, iar el o ajută cu ușurință să se ridice. – Oare de ce mă cheamă?

– E o ședință cu tot echipajul.

Jack și Chuck erau deja în cabina principală, iar Rod venea din bucătărie cu un ibric și cu căni. Marichelle abia aștepta romul fierbinte cu unt cu care se obișnuise deja și care-i plăcea atât de mult.

– Doamne, Rod, ce s-a-ntâmpat?! se plânse imediat Jack, care sorbise primul, cu poftă, aproape înecându-se. Am rămas fără rom?

Gustă și Marichelle; până și ea era dezamăgită – ceai simplu.

– În seara asta nu se bea, Jack. Plecăm mâine, dacă se menține vremea.

– Cu atât mai mult, nu putem sărbători, ce naiba, omule?!

Dacă așa stau lucrurile, ar trebui să mergem din bar în bar!

– Nu, Jack, nu astăzi. Și, dacă vrei să știți, vina este a lui Chuck; când mă lua cu el în călătorii pe mare, pe vasul lui regula era ca niciodată să nu se bea alcool cu douăzeci și patru de ore înainte de plecare. După ce m-am plâns mult timp, mi-am dat seama că este o regulă de aur.

– Știu că cele mai multe echipaje își încep călătoria după o noapte de beție, explică liniștit Chuck. Însă prima zi este cea care îți solicită cel mai mult atenția: întâlnești cele mai multe vase, trebuie să fii atent la geamanduri și semnalizări, stomacul nu este încă obișnuit cu mișcarea valurilor în larg... Credeți-mă, aceasta este rețeta pentru o pornire liniștită.

Jack oftă resemnat, cu o figură de martir.

– Lasă, Jack, îl liniști Rod. Imediat ce vom fi în larg, vom reveni la obiceiurile noastre. Nu vreau decât să plecăm cu dreptul. Ei, și-acum, o ultimă verificare. Marichelle, ai verificat bolțurile și ai terminat de izolat cu bandă?

Marichelle încuviință din cap, nefiind prea sigură că, altfel, vocea n-ar fi trădat-o; era incredibil cum o putea tulbura acest bărbat doar adresându-i-se.

– Paul, ai umplut rezervoarele de apă?

– Da.

– Și pe cele cu motorină?

– Da.

Marichelle îl privea visătoare. Îi plăcea cum dădea ordine, politicos dar ferm, sigur pe sine, îi plăcea cum zâmbetul îi lumina brusc fața, iar ochii aceia pătrunzători o înnebuneau...

– Marichelle...?

Clipi, nedumerită.

– Scuză-mă, Rod, n-am auzit ce-ai spus.

– Ți-ai adus bagajul la bord?

– Ăă... nu încă... n-am știut unde să-l pun.

– În calitate de reprezentant al proprietarului, mi se pare corect să stai în cabina proprietarului. O vei împărți cu Chuck. El este cealaltă tură de cart și garantez pentru comportamentul lui impecabil de gentleman.

– Vei vedea că a omis să menționeze că sforăi; de fapt, de-asta m-a plasat cât mai departe de cabina lui.

Marichelle zâmbi, ușurată. Comparativ cu Jack, Chuck era colegul de cameră ideal.

– Atâta timp cât sforăi când eu sunt de cart, pentru mine vei rămâne același gentleman și înțelept.

– Ne-am înțeles.

– Bun, reluă Rod. Atunci, mâine la prima oră, să-ți aduci bagajul. Jack și Paul, să aduceți gheața și alimentele proaspete, ca până la ora unsprezece să fie deja aranjate.

– Ce vreme au anunțat pentru mâine? întrebă Paul.

– Vânt din nord și nord-est, cer înnorat și puțină ceață – nu chiar o vreme de picnic, dar nici nu putem spera la ceva mai bun pentru această perioadă a anului. În orice caz, o vreme optimă, dacă se menține așa încă două sau trei zile, până ajungem cu bine în larg.

Marichelle zâmbi, amuzată: Rod era într-adevăr un marinăr înăscut, căci numai aceștia se simțeau mai în siguranță în larg, decât în apropierea țărmului.

Abia răsărise soarele când Marichelle se-ndrepta spre vas. Urma ca bunicul și căpitanul să vină mai târziu să-și ia rămas-bun.

– Ahoe, Jack! Mă ajută!

Jack stătea în dreptul cabinei căpitanului, cu o cană cu cafea în mână. Veni somnoros s-o ajute, clipind ca o bufnită deranjată de lumina zilei. De-aproape, ochii lui injectați îl trădau că nu respectase ordinele lui Rod.

– Uite, Marichelle, vin bunicul tău și căpitanul, anunță Paul, în timp ce-o ajuta să scoată husa de pe vela mare.

Marichelle îi învăluie într-o privire plină de dragoste și mândrie, dorindu-și să aibă și ea curajul lor. Câtă demnitate era dincolo de durerea pe care trebuie s-o fi simțit!

– Când plecați? o întreabă bunicul.

– Cred că într-o jumătate de oră. Dar mai bine îl întrebi pe căpitan, spuse ea văzându-l pe Rod care tocmai venea.

– Domnule Christie, domnule căpitan Edwards, vă rog să veniți, îi întâmpină el cu căldură.

– Doar pentru câteva minute, Rod. Nu vreau să vă încurcăm.

– Deloc, domnule. De fapt, vroiam să vă cer un sfat pentru ieșirea din port; cum procedați...

Marichelle privi plină de admirație și recunoștință delicatețea cu care Rod îi antrena în agitația ultimelor pregătiri. Recunoștea că era un om cu mult tact și cu un suflet mare, păcat, însă, că nu și în relațiile cu ea. Cei trei bărbați se aplecară asupra unei hărți, iar ea luă învelitoarea velei artimon ca s-o depoziteze la locul ei.

– Rod, să nu uit! îl auzi ea pe bunicul, când tocmai trecea prin dreptul lor. A venit de la poștă de dimineață pe adresa mea – e un pachet pentru tine.

Scoase din buzunar o cutiuță pe care o așeză pe hartă, întâmplător cu fața în jos, suficient ca Marichelle să vadă cuvintele scrise pe spatele

ei: "Noroc, iubitul!" Rod o cuprinse în mâna sa mare și, după ce aruncă o privire la adresa expeditorului, o adresă din Londra și un nume, Lisa ridică tăblia pupitrului cu harta și o puse repede înăuntru. Pe maxilarul lui tresări un mușchi și I privi spre Marichelle cu ochi întunecați, astfel încât aceștia i se păru că se uită prin ea.

Blonda, desigur, se gândi Marichelle, simțind cum furia și deznădejdea îi contractează dureros stomacul. Dar, o fi soția sau iubita? Oricum, nu contează. Nu, n-ar fi trebuit să conteze, dar nu-și putuse stăpâni reacția. Când se întoarse, nu mai era nimeni la pupitrul cu harta; ascultă atent, apoi, furioasă pe ea însăși pentru că recurgea la un gest pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci, deschise capacul pupitrului; pur și simplu trebuia să mai vadă o dată pachetul.

Numai că acesta dispăruse. Clipi, nevenindu-i să creadă. Oare Rod o bănuise că ar putea face așa ceva, de își luase asemenea măsuri de precauție, sau obiectul era mult prea prețios sentimental și nu suporta să-l știe acolo?

– Marichelle?

Vocea bunicului o trezi la realitate.

Bunicul și căpitanul tocmai își luaseră rămas-bun de la membrii echipajului, iar bunicul termină cu Rod. Se priviră cu căldură în ochi când își strânseră mâinile.

– Ei bine, Rod, să ai grijă de amândouă.

– Da, domnule, promit.

Bunicul și căpitanul coborâră pentru ultima dată, cu un aer demn, de la bordul iahtului. Marichelle merse să-i conducă, abia stăpânindu-și lacrimile. În loc să-i încurajeze, se părea că tot ea avea nevoie de sprijinul lor moral.

– Să ne scrii din Madeira, spuse bunicul îmbrățișând-o.

– În clipa în care ajung acolo.

– Ai grijă, draga mea.

Făcu doar semn cu capul, nemaifiind sigură că-și poate stăpâni emoția, apoi se întoarse spre căpitan.

– Marichelle, te așteptăm aici la anul, să bem asta împreună, spuse acesta scoțând dintr-o pungă pe care numai el știa unde o ținuse până atunci, o sticlă mare cu șampanie, cu etichetă festivă.

– Voi fi aici negreșit, promit, spuse ea râzând din toată inima, îmbrățișându-l.

Plecară amândoi, fără să mai privească în urmă, iar Marichelle rămase pe loc câteva clipe, cu obrajii scăldați în lacrimi.

Când urcă din nou pe punte, Rod a fost singurul care nu s-a ferit s-o privească în ochii încă strălucind de lacrimi, deși pesemne că-și închipuia furia pe care, inevitabil o simțea față de el, cel pe care-l făcea răspunzător pentru toată suferința ei și a celor dragi ei.

O mai privi o dată, cu un zâmbet plin de înțelegere, apoi porni motorul. Manevră iahtul în acea încurcătură de vase și docuri cu o îndemânare și o siguranță uimitoare, găsind mereu unghiul și viteza potrivită, astfel încât, când ieșiră din port, Marichelle se văzu nevoită să recunoască, în sine, cu admirație, că nici chiar căpitanul nu s-ar fi descurcat mai bine.

Categoric, Marichelle era în mâinile unui comandant iscusit. Cât despre ea ... era și ea tot în mâinile lui. Totul era acum să nu ajungă în brațele lui.

– Marichelle!

Ah, dacă n-ar mai tresări așa de câte ori o strigă...

– Da, Rod.

– Preia cârma cât noi înălțăm velele.

Marichelle se strecură în fața roții timonei, cu degetele fremătând de nerăbdare. Auzea foșnetul pânzelor desfășurate, căzând în falduri pe punte și apoi întinse pe catarg. Învârti puțin roata și iahtul păru să primească din plin binecuvântarea vântului. Întorcându-se, privirea ei și a lui Rod se întâlniră pentru o clipă și își zâmbiră.

Apoi, mai vru să vadă o dată țărmul, de care avea să i se facă negreșit dor după mai bine de-o lună pe mare și simți că i se taie respirația: în zare, ca două puncte, bunicul și căpitanul fluturau o pânză albă, cu mișcări ample ale brațelor. Le făcu și ea semn cu mâna și, instantaneu, ochii i se umplură din nou de lacrimi: era ca și cum nu numai Marichelle îi părăsea, dar și ea.

Se gândi pentru prima dată că n-ar fi trebuit să plece, să se bucure de această ultimă călătorie, ci să fie alături de ei în momentele acelea, să-i consoleze cumva. Marichelle, plină de gelozie, îi reclama din nou toată atenția.

De altfel, când mai privi o dată spre țărm, lumina incertă a apropiatului amurg înghițise deja cele două siluete și-așa reduse aproape la două puncte. Își întoarse fața, dar nu suficient de repede și ochii pătrunzători ai lui Rod îi surprinseră lacrimile.

– Ah, Marichelle, șopti el.

Nu, mila lui era ultimul lucru de care avea nevoie.

– Te rog, Rod, lasă-mă în pace! spuse ea strângând din dinți și îndreptându-și privirea spre mare, dincolo de el, lăsând vântul să-i usuce lacrimile.

Întinsă în pat, Marichelle privea tavanul din bârne al cușetei. Rod o trimisese și pe ea și pe Jack la culcare foarte devreme, pentru că începeau să facă de cart la ora zece în seara aceea. Deși credea că nu

va putea nici măcar să ațipească, adormi, legănată de valuri, mai repede decât sperase.

La un moment dat, visă că e pisică și torcea, lipindu-se de mâna caldă care o mângâia pe cap; apoi, i se păru că simte o atingere ușoară pe obraz și pe buze și deschise imediat ochii. Era întuneric și clipea amețită, încercând să despartă visul de realitate. O mână mare o atinse pe umăr.

— Trezește-te, prințesă adormită! auzi vocea șoptită a lui Rod, pe un ton amuzat. Ai o jumătate de oră să te îmbraci și să mănânci puțină supă înainte să intri de cart. Îmbracă-te gros, e frig.

Îl privi lung, o bruscă enervare luând locul scurtei stări de fericire. Se întreba, îngrozită, de cât timp stătea lângă ea.

— Ți-e foame? o întâmpină Rod în ușa bucătăriei, cum apărui.

— Da. Unde e Jack?

— În cabină; îi e rău.

Așadar, va trebui să facă de cart cu Rod, trase imediat concluzia, sub privirile amuzate ale acestuia, care parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Vino aici o clipă, spuse Rod intrând în cabina lui, după ce terminară de mâncat.

Marichelle nu se opuse; învățase de-acum că, pe vas, Rod nu obișnuia să roage, ci să comande.

Rod căuta în sacul lui marinăresc; la un moment dat, căzu o cutiuță și o îndesă repede la loc. Apoi, scoase ceva ce semăna cu o încurcătură de curele.

— Ți amintești că ți-am promis un dar când mă întorc?

— Uitasem. . .

De fapt, nici nu-l luase în serios, iar acum privea sceptică obiectul acela ciudat din mâna lui.

– Mi-am închipuit că n-ai așa ceva, așa că ți-am adus unul, spuse el întinzându-i pachetul pe care ea îl luă automat, privindu-l nedumerită și răsucindu-l pe toate părțile. Este un harnașament de siguranță, îi explică, amuzat de ignoranța ei.

Înțelegând despre ce e vorba, Marichelle simți mai întâi o ușoară enervare, apoi teamă. Cutremurată de un fior, îi întinse pachetul înapoi, privind prin el, undeva unde se derula în fața ochilor scena îngrozitoare a morții tatălui ei, prins într-o încurcătură de frânghii și noduri și tras la fundul mării.

Putea foarte ușor să riște să cadă și ea în apă, prinsă în chingile acelea ca într-o capcană.

– Nu, Rod, mulțumesc, dar nu port așa ceva, spuse ea pe nerăsuflăte, aproape aruncându-i-l în brațe. Pare o adevărată bătaie de cap doar ca să-l pui!

Rod îl luă încet și-l așeză pe pat cu grijă, ca și cum s-ar fi putut sparge.

– Bine, Marichelle, spuse el dubios de calm, deși privirea lui avea o strălucire metalică, rece. Nu ești obligată să-l porți, de fapt, nici nu vei avea nevoie de el dacă vrei să călătorești până în Barbados fără să ieși pe punte.

Ultimele cuvinte au fost ca o lovitură de bici. Să nu iasă pe punte? Dar cine se credea să-i dea ordine pe vasul ei? Făcu un pas spre el, cu pumnii strânși, făcând eforturi să nu-l lovească.

– Cine naiba te crezi?

Un căpitan din cărțile de aventuri?! N-ai dreptul să-mi spui ce să port și ce nu! Este treaba mea dacă vreau, sau nu, să port un ham ca de câine! Este treaba mea, nu a ta, dacă se întâmplă să cad de pe punte!

– Aici te-nșeli, Marichelle! Deja am întârziat și n-am chef de toanele tale! Luă harnașamentul și-l agită în fața ochilor ei, privind-o amenințător. – Pune-ți-l mai repede și vino pe punte, sau ți-l pun chiar eu; îți promit că ți-l leg de gâtul acesta superb, de n-ai să-l mai poți da jos!

Se aplecase deasupra ei și accentuase fiecare cuvânt rostit și-așa pe un ton tăios, astfel încât Marichelle nu avu nici cea mai mică umbră de îndoială că ar ezita să-și pună în practică amenințările.

Se simți descurajată și singură printre străini.

– Bine, mormăi ea în cele din urmă, bosumflată. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, îl voi purta.

Luă hamul cu brutalitate și-ncercă să înțeleagă modalitatea în care funcționa acel dispozitiv conceput mai degrabă să înece, decât să salveze. Mâna enormă a lui Rod îl luă cu delicatețe și-l desfăcu imediat.

– Este doar o problemă de obișnuință. Pune pe-aici brațul stâng.

Marichelle îl ascultă, fără să mai protesteze, concentrându-se asupra furiei pe care încă o mai simțea, ca să-și distragă atenția de la atingerea lui caldă ca o mângâiere, de care devenise atât de conștientă.

– Așa, acum, și celălalt braț... Se-nchide în față. Acum, nu mai trebuie decât să te ancorezi de ceva solid când ești pe punte și vei rămâne pe vasul meu, chiar dacă nu e treaba mea.

Marichelle se grăbi să se închidă singură, ca nu cumva să-i vină el în ajutor. Încercă o dată, de două ori... degeaba! Începu să râdă, mai întâi încet, apoi mai tare, fără să se poată abține.

– Ce s-a întâmplat?

O privea ca și cum era nebună.

– Rod, nu nu se potrivește! După toată această ceartă ... E prea mic!

Se rezemă, abia mai ținându-se pe picioare din cauza râsului, realizând totuși că reacția ei semăna mai mult cu un acces de isterie.

— Prea mic?! Am fost convins că e chiar măsura ta. Prinse curelele și, aplecându-și capul, încercă să rezolve, mirat, neașteptata problemă. Cum vroiai să se potrivească?! Începu și el să râdă încet. Catarama se prinde deasupra pieptului, nu dedesubt. Lasă-mă pe mine ...

Deodată, Marichelle se opri din râs, când își dădu seama că Rod o trage ușor spre el. În clipa următoare, buzele lui îi acoperiră gura. Cu cât îl împingea mai mult, cu atât mai mult o strângea la piept. Se simțea suspendată deasupra unui abis întunecos, avându-l pe el ca unic punct de sprijin. O mângâia cu mișcări delicate, acoperindu-i acum fața cu săruturi.

— Rod, nu! Oprește-te!

— Adică, să nu mă opresc, îi șopti el la ureche. Pentru nimic în lume nu m-aș putea opri, iubito!

— Rod! Te rog!

— Nu trebuie să mă rogi, răsă el ușor, te voi înnebuni de plăcere, iubita mea încăpățânată, răsfățată, care frânge inimi!

Marichelle abia mai putea respira; tot trupul i se înfiora de bucuria simțurilor. Nu-nțelegea ce se-ntâmpla cu ea, cum de era dispusă să se dăruiască total acestui străin pentru care era foarte posibil să nu însemne decât un joc, o clipă de plăcere, poate.

— Te rog, Rod, încetează!

De data aceasta, se opri; o privea, mângâindu-i obrazul cu degetul.

— Ce e, iubito?

Văzu, ca o străfulgerare, inelul cu delfini, când mâna lui stângă îi cuprinse fața.

— Nu vreau să... Nu pot ... Pur și simplu...

Nu putea să-i explice nimic coerent, din moment ce nici ea însăși nu înțelegea. Încercă să-l împingă din nou, pe punctul de a plânge, când Rod se ridică brusc.

– Pur și simplu nu mă vrei, termină el fraza în locul ei, de data aceasta cu voce rece, distantă.

– Hei, ce faceți? Sunteți de cart! Ați întârziat! se auzi vocea lui Paul dinspre tambuchi.

– Asta e, Marichelle? întrebă Rod o ultimă dată.

– Da, minți ea. Ce putea să spună? Cum putea să explice că, dacă pentru el nu constituia o barieră faptul că era căsătorit, ea nu putea trece peste acest lucru! Te urăsc, concentrează ea în două cuvinte amalgamul acela de sentimente contradictorii care o chinuiau, pentru că, de fapt, ce altceva putea să simtă pentru omul care i le provocase și care doar se folosea de ea?!

Rod râse scurt, scoțând un sunet ca și când cineva l-ar fi lovit în stomac.

– Ei, atunci e clar, scumpo!

Se ridică, dar se mai aplecă o dată asupra ei, ținându-i umărul cu mâna, apoi prinse între degete o șuviță de păr.

– Cel puțin, nu poți să spui că nu te-am prevenit...

– Prevenit...? În legătură cu ce?

– În legătură cu riscul de a călători singură pe mare în compania unor bărbați, râse el. Aerul ăsta de mare îmi dă așa un apetit

Dădu drumul șuviței de păr, lăsând-o să cadă peste fața ei, după care se ridică și plecă. Se mai întoarse din pragul ușii:

– Nu uita, Marichelle! Se închide deasupra pieptului!

Și, pentru a se face și mai bine înțeles, zăbovi cu privirea o clipă asupra locului indicat, apoi ieși.

Epuizată, cu genunchii tremurând, Marichelle se așează pe canapea, încercând să-și adune puțin gândurile. Mare lucru nu reuși, cuprinsă de furie cum era. Și-acum, urmează să mai fac și de cart împreună cu el! se gândi, neputincioasă, pornind să-și ia în primire postul.

Puntea scârțâi sub pașii grei ai lui Paul. Acesta părea obosit, aproape înțepenit și Marichelle îl ajută să se debaraseze de un harnașament similar cu al ei.

– Te rog să mă scuzi, Paul, m-am trezit greu.

Fusese un gest de mare impolitețe din partea lor să lase pe cei din tura dinainte, înfometăți și înfrigurați, după terminarea orelor lor de program.

– Nu-ți face griji. Acum, urcă pe punte, te-așteaptă Chuck să te asigure.

Marichelle urcă scara încet; când ajunse pe ultima treaptă și împinse capacul bocaportului, bezna de-afară și vuietul vântului o făcură să aibă un moment de ezitare.

– Marichelle! Chuck era chiar lângă bocaport, așteptând-o. Nu era greu de imaginat zâmbetul lui amuzat, dar, cu siguranță, binevoitor. Dă-mi inelul de siguranță. Așa, spuse el blând, după ce-l prinse de ceva de la bordul în vânt, acum poți ieși.

Ieși cu pas tremurând, ținându-se de chinga de la ham, cu care fusese asigurată, pentru a-și menține echilibrul și îngenunche lângă el.

– Stai aici până ți se acomodează privirea. E o noapte frumoasă și iahtul merge ca un marfar.

Chuck se ridică, atent și începu să coboare scara, cu fața spre pupa. Îi mai rămăseseră doar umerii deasupra punții.

– Ești încă prins cu cârligul!

– Așa este, dar aici greșesc cei mai mulți marinari și sunt pierduți.

Fie ies din bocaport fără să fie asigurați cu cârligul, fie se desfac cât încă mai sunt pe punte. Dacă te prinde un val în momentul acesta, ești pierdut. Și... nu se prea întâmplă să fie recuperați cei căzuți peste bord noaptea! Ei, acum te las, pe nota aceasta optimistă, glumi el. Poți să-mi desfaci inelul.

Rămase singură – sau aproape. Privind spre pupa, văzu prin întuneric o siluetă masivă aplecată asupra roții timonei – Rod.

– Marichelle, vino aici.

Veni, atentă să-și păstreze echilibrul, inelul de la chinga hamului ei alunecând ușor pe bara de care îl prinsese Chuck.

Fața lui Rod, luminată în roșu de la becul de la masa busolei, avea ceva diabolic.

– Noaptea, vei sta în cabină, în afara situațiilor de urgență.

– Bine.

Își întoarse privirea de la el, deși era atât de întuneric, încât nu vedea nimic în jur. Pe puntea umedă erau cercuri de lumină de la farurile de poziție ale iahtului, dar pe cer nu era nicio stea. Doar auzea valurile, fără să le vadă, dar își dădea seama, după zgomotul pe care îl făceau, cât erau de mari. Mi-e teamă, se gândi ea, pentru prima dată.

Era clar că Marichelle nu se temea; înainta cu o vitalitate și o forță, de parcă îi simțea bucuria. La unison cu iahtul, Rod părea să fi uitat de ea, trăind din plin plăcerea de a se afla la cârma acestuia.

– Dragostea mea, șopti el abia auzit, ca o alintare, mâinile lui mari părând a mângâia roata timonei.

Marichelle se simți din nou singură, părăsită. Merse și se întinse în adăpostul din cabina căpitanului, privind de-acolo fața lui Rod, până adormi.

– Marichelle!

Simți o mână caldă prinzând-o de gambă și scuturând-o, smulgând-o astfel din coșmar.

Se desprinsese încet, încet de scenele de groază trăite. Încă mai avea mâna încheștată de ham. Clipi, încrezătoare: așadar, încă mai trăia, la fel și el. Doar tatăl ei murise.

Nu mai avusese de ani de zile coșmarul cu tatăl ei care se îneca. De data aceasta, însă, era o versiune schimbată: corpul care se zbătea era când al ei, când al lui Rod.

– Marichelle!

Rod era în picioare în fața timonei; își ridică puțin privirea spre ea, apoi privi din nou busola. Oare scosese vreun sunet de-i atrăsese atenția?

– Vino și stai aici, spuse el liniștit, indicându-i locul de lângă el. Ai avut un coșmar?

Privea în continuare busola, apoi se uită repede spre velă și spre bordul în vânt și roti timona cu câteva grade, întâmpinând un val.

– Da ...

– Ce anume?

– N-are importanță.

Ce putea să-i spună? Că, după toate cele întâmplate, acum îl și îneca, în vis?

– Are importanță, pentru că încercai să-ți scoți hamul.

– Ah... L-am visat iar, după mult timp, pe tata ... încurcându-se în acele frânghii și înecându-se...

– Și hamul acesta te sperie, nu-i așa? Fir-ar să fie, nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Îi cuprinse umerii cu brațul, apoi și-l retrase, simțind-o cum încearcă să se ferească. Îmi pare rău, reluă el, de data aceasta pe un ton rece, dar tot trebuie să-l porți. S-a întâmplat odată,

când eram pe un vas în Florida, să pierdem un om. Era noapte. Dacă ar fi fost asigurat cu un ham, ar fi fost salvat. Am jurat că așa ceva nu se va întâmpla niciodată pe un vas pe care-l conduc eu.

Se ridică și arată spre tribord.

– Du-te acum, și spune-mi ce face vasul acela.

Departe, la orizont, clipeau două lumini – una verde și una albă.

– Suntem cu fața spre tribordul lui, anunță ea, bucuroasă de a fi avut inspirația să citească manualele de navigație înainte de călătorie.

– Și care este direcția de mers, față de a noastră?

– Se deplasează cu bordul în vânt. Vom trece cu mult în spatele lui; suntem în deplină siguranță.

– Și dacă ai vedea o lumină roșie, verde și albă? întrebă el, după ce, dintr-o privire rapidă spre vasul necunoscut, verifică indiciile date de ea.

– Ar însemna că se îndreaptă spre tine – posibilă coliziune.

– Bravo! Ți-e teamă? întrebă el imediat, privind-o scurt.

– Da.

– Pune mâna pe roată, spuse el ca un ordin, deși cu blândețe, ca să simți cum cârmesc. Uite, acum, când vine valul, rotesc doar puțin ... așa... Când valul ajunge sub noi, rotesc în partea cealaltă, ca să ne menținem pe creasta lui cât mai mult. Valul este la fel ca o stâncă – trebuie să urcăm și să coborâm încet.

– Așa cum o spui tu, pare atât de ușor.

– Chiar este! E doar o problemă de ritm, de sincronizare – ca și cum ai face....

Tăcu, dar Marichelle completă în gând: dragoste. Verigheta lui scliffea în lumina de la pupitrul busolei, înfiorând-o din nou. Se gândi că n-ar fi trebuit să vină niciodată.

Când Chuck și Paul urcară din nou pe punte, Marichelle găsisese acel ritm. Era amețită de plăcerea nebună, de puterea de a conduce acea cursă impetuoasă în întuneric.

Rod o lăsase pe ea să conducă în ultima lor oră de cart, în timp ce se așezase în cabina căpitanului, privind-o, sau moțâind – pentru ea nici nu mai conta.

Paul apăru lângă ea.

– Cum merge? Întrebă el, căscând.

– E un vis. Cât e ceasul?

– Două și jumătate. Ne-am îngăduit o jumătate de oră în plus, ca să fim chit.

– Poți să mergi înapoi la culcare și fac eu tot cartul în locul tău. Este de necrezut! Parcă zburăm.

– Nu, mulțumesc, acum sunt complet treaz.

Paul puse mâna și el pe roata timonei, ca pentru acomodare și mai rămaseră amândoi la cârmă câteva minute. Rod se ridicase și discuta cu Chuck.

Apoi, Paul luă total în primire cârma și Marichelle se ridică, întinzându-se. Deodată, începu să se clatine, în timp ce întunericul se împodobi cu o mulțime de stelute colorate.

– Hei!

Auzi vocea lui Rod, apoi se simți cuprinsă de brațele lui puternice și culcată pe punte. Imediat, își reveni.

– Cum te simți?

Aplecat deasupra ei, privind-o cu ochi pătrunzători, încă îi țintuia umerii cu mâinile lui calde. Deasupra lui, apăru imediat și fața îngrijorată a lui Chuck.

– Bine; m-am ridicat prea repede.

– Ți s-a mai întâmplat?

– Nu, cred că m-am uitat la busolă prea mult și m-a amețit lumina, asta e tot. N-am nimic, Rod, sunt obosită.

Și, într-adevăr, o cuprinsese brusc oboseala. De fapt, era extenuată.

– Bine ... Ai dreptate, a fost o zi lungă. Du-te la culcare.

– Noapte bună, băieți. Ne vedem mâine dimineață la șase.

Păși încet, atentă să-și păstreze echilibrul, urmată la o distanță de o lungime de braț de Rod. Acesta o așteptă să coboare, apoi îi desfăcu cârligul de siguranță și o urmă.

Marichelle intră în cabina ei și rămase să asculte. Se relaxă doar când îi auzi pașii trecând pe lângă ușa ei, mai departe, spre cabina lui.

A trecut abia prima zi, a fost ultimul gând de care și-a dat seama după ce puse capul pe pernă.

Capitolul 7

– Marichelle!

Se-ntoarse pe partea cealaltă și își acoperi capul cu pătura, ca să nu mai audă. Doar nu putea fi deja dimineață!

– Marichelle!

De data aceasta, auzi clar vocea lui Rod. Scoase capul afară și-l văzu în prag.

– Ești de cart, doamnă! spuse el ironic, după care plecă.

Ah, îl urăsc! se gândi ea, desprinzându-se cu greu din culcușul cald, pentru a înfrunta frigul de-afară.

Îi venea, însă, cam greu să simtă ură pentru individul obosit, tras la față și neras care tocmai așeza în fața ei o cană cu cafea și un bol cu cereale. Era evident că dormise mai puțin decât ea.

Și, cu toate acestea, trebuie să-l urăsc, se gândi disperată, altfel cum să-l țin la distanță? Își repeta că neutralitatea nu era de-ajuns, trebuia să existe o relație de ură – părea să fie sensibil la aceasta. N-ar fi făcut dragoste cu ea împotriva voinței ei, dar era clar că încerca să

face totul ca să-i înfrângă această voință. De fapt, pentru el la asta se reducea totul: un joc al cuceririi, un mod cât de cât interesant de-a face timpul să treacă mai repede pentru o lună de zile. Trebuia, totuși, să-l admire pentru un singur fapt: nu încercase să ascundă verigheta față de ea, așadar, jucase cinstit.

– Marichelle, este cinci și jumătate. Vezi dacă poți să-l aduci pe Jack.

– E tot bolnav?

– Da.

– Atunci, n-ar fi mai bine să ...

– Nu. Adu-l. Nu vorbi despre mâncare în fața lui!

Jack era ca o umbră verzuie întinsă în pat. Era deja îmbrăcat, inclusiv hamul de siguranță și cizmele. Pesemne Rod îl trezise mai devreme, dacă nu chiar îl și îmbrăcase. Marichelle se apropie și-l atinse ușor.

– Jack? Suntem de cart.

– Minunat.

– Hai, te vei simți mai bine pe punte. Jack urcă scara anevoie și ea îl urmă, trecând de Rod, fără să-l privească.

– Marichelle, strigă acesta, de la pupitrul cu harta, pune-l mai întâi la cârmă.

– Nu e cam greu pentru el? Se pare că-i e încă foarte rău.

– Cred că mă descurc și fără sfatul tău. I-o plăcea lui Jack că-l cocoloșești atât, dar te asigur că nu are nevoie de așa ceva. Pune-l la cârmă.

– Cum spui, căpitane!

Jack era în spatele cabinei căpitanului, rezemat de balustradă, cu umerii gârboviți. Marichelle îl urmă, oprindu-se doar să desprindă

inelul de siguranță al lui Chuck, pentru ca acesta să poată coborî în bocaport.

– Lasă-l pe el mai întâi la cârmă, spuse acesta încet, prinzând-o de braț.

Marichelle era surprinsă: până și el era împotriva lui Jack?!

– Țsta este cel mai bun leac, continuă el, zâmbind. Ține-l în permanență ocupat, ca să-i distragi atenția și nici n-o să știe când își va reveni. Adu-i un ceai cam după o oră. Hei, strigă el spre umbra de lângă cabina căpitanului, uneori trebuie să te izbești de o situație dificilă, ca să înveți.

Era o dimineață cenușie, cu vânt puternic. Marichelle nu mai văzuse niciodată astfel de valuri, ca niște munți în mișcare, pe distanță de mile întregi. Lumea care se înfățișa înaintea ochilor ei era plină de măreție, deși pustie și era deopotrivă îngrozită și bucuroasă de-a se afla în mijlocul ei.

Îl privi pe Jack: conducea cu mișcări iscusite, dar fără acea bucurie lăuntrică pe care o simțise la Rod, a cărei inimă părea să pulseze în ritmul valurilor. Parcă nu mai era atât de palid.

– Vrei un ceai?

– Mda, mulțumesc, răspunse el după ce se gândi puțin.

Marichelle porni încet de-a lungul barei de care era asigurat inelul chingii de la ham. Începuse să se mai obișnuiască și-l considera acum mai mult o pacoste decât un pericol. Se mișcă în liniște în bucătărie. Ușa de la cabina lui Rod era închisă – probabil că acesta dormea, în sfârșit. Paul era sus în teugă, în cabina lui Archie. Zâmbi, gândindu-se la acesta. De multe ori plănuiseră amândoi o croazieră cu Marichelle în Mediterana, în Caraibe, în jurul lumii ... Deocamdată, făcea doar ea o astfel de călătorie. Am să deturnez vasul.

Rod habar n-are că la bordul navei lui se află un pirat.

Se întoarce și tresări, speriată. Piratul se afla, de fapt, chiar în fața ei. Cu barba nerasă de o zi, cu o expresie dură a figurii, Rod apărui în ușa cabinei sale, încrucișându-și brațele pe pieptul care părea o masă de mușchi.

– Întotdeauna tresari așa?

Indiferent ce i-ar fi răspuns ar fi fost în dezavantajul ei, așa că hotărî să-i ignore întrebarea.

– Știi cumva unde a pus Chuck biscuiții? Cred că acum, Jack ar putea mânca puțin.

– La babord, în dulăpiorul dinspre pupa, dar vă pregătesc prânzul în câteva ore.

– Dar el n-a mâncat nimic toată ziua, îi reaminti ea, lăsând să se vadă mai multă grijă decât simțea de fapt.

– Da, da, înțeleg...

Cu spatele la el, Marichelle zâmbi malițios. Bun! Să vezi și tu cum e!

– Doreai ceva? Probabil și acesta este un zâmbet tipic de pirat, se gândi ea, văzându-i dinții albi, strălucind și mai mult în contrast cu tenul bronzat. Ah, Doamne, trebuie să mă uit în altă parte, oriunde în altă parte... Ah, da, ... cămile de ceai...

– De fapt, da, vroiam să te rog ceva..

– Ce anume?

– Am uitat să-ți spun să completezi oră de oră jurnalul de bord. Este pe pupitrul cu harta.

– Bine.

– Presupun că norii sunt în continuare foarte denși, nu-i așa?

– Da; niciun petic de cer albastru.

– Deocamdată, va trebui să ne bazăm pe estimări. Ai grijă, te rog, ca notațiile din jurnal să fie exacte.

Își luă și el o cană, întinzând mâna deasupra ei și uitându-se la ea cu o privire amuzată – probabil că figura ei lăsa să se vadă ceva din tulburarea de-a se afla atât de aproape de trupul lui athletic.

Trebuie să plec imediat, hotărî ea.

– Marichelle! Dacă apare totuși un semn de înseninare, vreau să fiu anunțat, da?

Marichelle, care se oprise în prag, fără să se întoarcă spre el, făcu un semn din cap, apoi își continuă drumul.

Jack arăta acum aproape în întregime restabil.

– Sunt un om nou, oftă el, după ce înghiți câțiva biscuiți.

– Pățești deseori asta?

– Întotdeauna. Primele două zile este îngrozitor, apoi îmi revin.

– Și întotdeauna pleci din port mahmur?

– Doar când am ocazia.

– Incorigibil.

– Absolut, încuviință el râzând, apoi se opri brusc. Doar nu s-a cunoscut chiar atât de rău, nu-i așa? A observat și Kenrick?

– Nu știu, dar de obicei nu-i scapă nimic.

– Asta cam așa e... Măntreb dacă nu cumva nici nu uită și nici nu iartă. E un tip dur, căpitanul nostru. Dar tu? Parcă ești făcută din fier! Nu ți se face niciodată rău?

– Pe Marichelle, nu.

– Să-nțeleg că pe alte ambarcații, da?

– Pe o barcă de curse așteptând să ia startul, poate fi îngrozitor. Cu toate acestea, reușesc întotdeauna să fac fotografiile care îmi trebuie.

– Da, uitasem că faci fotografii. Mie când îmi faci poza?

– Vrei să mi se strice aparatul?

– Trebuia să m-aștept... pe cât de frumoasă, pe atât de crudă!

Marichelle zâmbi, fără să-i răspundă și fără să-i dea importanță. Privea în continuare valurile, prin care iahtul trecea de parcă ar fi fost însuflețit de bucuria de a le învinge cu o mișcare suplă și elegantă.

– Tu, dragostea mea, murmură Marichelle, dându-și capul pe spate și râzând de plăcere.

– Cine, eu?

– Iahtul, fraierule!

– La ce mă puteam aștepta?!

Marichelle privea în continuare lumea aceea verzui-cenușie de talazuri în mișcare, rostogolite la nesfârșit de vânt – o împărăție deopotrivă frumoasă și dezolantă, o pustietate paradoxal fermecătoare. Hotărî să înceapă să facă fotografii chiar din acea după-amiază, apoi, uitându-se la ceas, văzu că e timpul să noteze în jurnal.

– Vrei să notezi tu, Jack?

– Nu, mulțumesc, prefer să stau la aer și să am grijă de cârmă.

Se ridică și o bătu ușor pe coapsă. Marichelle porni, fără să-i dea atenție. Jack putea să devină o problemă. Nu intenționa să-l încurajeze, dar, pe de altă parte, era util, ca să-l descurajeze pe Rod. Își întinse hamul și păși cu grijă.

– Ia te uită, unde ai găsit un Lirakis? întrebă el deodată.

– Un ... ce?!

– Hamul de siguranță! Este cea mai bună marcă.

Marichelle îl mai privi o dată, mirată și simți un fior.

– Ah, da, ... mi l-a împrumutat un prieten. Nu știam că e ceva deosebit.

– Nu este nemaipomenit, dar este cel mai simplu și mai sigur design care a fost creat până acum. În același timp, este și cea mai robustă construcție. Uită-te la cârligul hamului meu, comparativ cu al tău – al tău este cu mult mai mare, ar putea trage și un cal.

Marichelle încercă să-și ascundă aerul stingher păstrând aceeași atitudine nepăsătoare, apoi plecă.

Așadar, nu era orice fel de ham, ci unul deosebit. Ce însemna asta? Probabil, nu mai mult decât că Rod avea bani și aprecia lucrurile de calitate. Era o prostie să-l considere ca pe un dar personalizat. Probabil, îl trecuse în nota de plată a companiei, alături de vele. Plăcerea pe care o simțise câteva clipe începea să pălească. Și totuși, chiar și așa, fusese un gest frumos din partea lui. Ar fi trebuit să-i mulțumească, dar cum?! De fiecare dată când privea hamul, avea senzația atingerii mâinilor lui, așa că era exclus să-i mulțumească privindu-l în ochi – ar fi roșit penibil până în vârful urechilor. Să-i scrie un bilet? O scrisoare de mulțumire pentru un ham de siguranță, adresată unui bărbat însurat! Zâmbi la acest gând. Încă mai avea zâmbetul pe buze când ajunse în tambuchi, unde o întâmpină, cu o privire rece, însuși Rod, așezat la pupitrul cu hartă.

– Vă distrați bine acolo, sus pe punte, Marichelle?

– Grozav.

Nu-nțelegea de ce naiba era supărat acum.

– Mă bucur. Crezi că ai putea să-ți faci puțin timp, în agenda ta încărcată, ca să completezi jurnalul? Ai întârziat cincisprezece minute, iar acum o oră n-ai notat nimic.

– Condițiile nu s-au schimbat pe tot parcursul cartului nostru, Rod. Navigăm cu aceeași viteză ca și acum o oră. M-am gândit să...

– Nu e suficient ce spui.

Vreau să se noteze datele fix la o oră, indiferent la ce te gândești. Este posibil să uiți modificările mici în viteza vasului, sau în direcția vântului pe durata unui cart și, dacă vrei să navighez pe baza informațiilor tale, ar fi bine să le dai cât mai corecte, dacă nu vrei să-ți vezi frumosul iaht o grămadă de scânduri.

Îl privea, enervată. Ochii lui erau ca ai unui monstru marin. Da, avea dreptate, dar de ce era atât de furios?

Se aplecă asupra paginii jurnalului și completează conștiincios la fiecare rubrică: ora, viteza vasului, viteza vântului, până ajunse la comentarii. Aici, probabil că Paul notase: "Ce vas grozav!", iar Chuck, când îi venise rândul, adăugase: "Poți să mai spui asta o dată!", ceea ce Paul și făcuse. Tocmai citea, amuzată, ultimul comentariu al lui Chuck, "Și acum, un somn grozav!", când, cu coada ochiului, îl văzu pe Rod luând un creion și bătând ușor în masă. Nu numai atât; văzu și delfinul de pe inelul lui făcând cu ochiul, răutăcios.

– Dacă mai stai mult, poți să faci notația și pentru ora douăsprezece, spuse el sec.

– Cum aş putea să te rețin atât de mult?!

După care puse imediat pixul jos și, împingând jurnalul spre el, se ridică și plecă, sub privirea lui întuncată, ce părea lipsită de orice expresie.

Chuck și Paul apărură pe punte fix la ora douăsprezece, spre ușurarea lui Marichelle care, trebui să recunoască, își petrecuse ultima jumătate de oră uitându-se întruna la ceas și gândindu-se numai la mâncare și la pat.

– Ce mâncare și ce bucătar! Spuse entuziasmat Chuck, instalându-se deja lângă Jack la cârmă. O să vezi că am dreptate, Marichelle!

– Ce meniu avem?

Chuck era un scump, deși, după cum bănuia ea, la fel de versat ca și Rod.

– Ghiveci!

– Făcut de casă?! se minună ea; în definitiv, Rod fusese ocupat tot timpul.

– Ah, nu! Nu consumăm decât lucruri de calitate! Ai să te convingi!

Când Marichelle ajunse la bocaport, râzând, apărură și Rod. O privea nedumerit, întinzându-i cârligul de la hamul său, pentru a-l asigura de bară.

– Chuck lăuda ghiveciul tău!

– Nu da vina pe mine, vinovatul e numai el, cel care m-a învățat tot ce știu în materie de gătit pe vas. Servește-te.

– Mulțumesc.

Dar, mai întâi trebuia să noteze în jurnal ultimele observații, la ieșirea din cart. Începu să scrie, zâmbind: "Tocmai am auzit zvonuri interesante despre un ghiveci... Sau despre un ghiveci interesant?" Apoi, se gândi o clipă și adăugă: "Apropo, mulțumesc, căpitane!" Considera că mesajul era destul de cifrat pentru a-i induce în eroare pe ceilalți, dar spera ca Rod să-nțeleagă, totuși, că se referea la ham. Îi atrase atenția un scris clar, hotărât și mai zăbovi încă puțin, să citească – nu puteau fi decât notațiile lui Rod: "Vasul este de două mile cu bordul în vânt", iar după o oră, la ora două: "O noapte ciudată și minunată. Luna – o domniță sfioasă de basm". Rămase, citind și recitind visătoare acele cuvinte, până când Jack o chemă la masă.

Voi dormi cel mult două ore, își spuse Marichelle, urcându-se în cușeta ei și promițându-și să facă neapărat fotografii în acea după-amiază.

Până atunci fusese o vreme prea umedă și întunecoasă și nu reușise să realizeze mare lucru. Spera, însă, să se însenineze.

Deodată, se trezi din cauza unei izbituri puternice – era ora cinci după-amiaza. Se duseseră planurile ei legate de un somn scurt! Era clar că vântul își schimbase direcția, iar vuietul lui puternic părea un bocet prelung. Străbătută de un fior, Marichelle se strânse și mai tare sub pătură. Se auzeau pași repezi și grei deasupra capului său, apoi din ce în ce mai aproape.

– Marichelle! – Părând enorm înfășurat în pelerina de vreme rea, Rod apără deodată pe pragul ușii cabinei. Schimbăm vela. Am nevoie de tine.

După care, plecă imediat. Marichelle se pregăti, speriată. Când se gândea cât de mult își dorise o astfel de experiență . . . să fie pe vas pe furtună!

Pe scări, se întâlni cu Jack.

– Of, ce minunată e viața în larg, se strâmbă el, încă mai încheindu-se la jachetă.

Ținându-se cât mai bine de bara de siguranță, Marichelle, cu fața deja udă de ploaie, se duse spre Chuck, la cârmă; acesta îi făcu semn să se așeze lângă el. Valurile erau enorme, iar vântul își schimbase direcția. Deodată, Rod o prinse de umeri și își apropie gura de urechea ei.

– Marichelle, vreau să rămâi tu la cârmă în timp ce schimbăm vela.

Ridică privirea spre el și se uită lung, cu o disperare pe care nici măcar nu mai încerca s-o ascundă.

– Haide, poți face asta, continuă el, zâmbindu-i și așezându-se alături, tot timpul cu privirea ațintită asupra ei. Trebuie să intri în plină bătaie a vântului până tragem vela jos. Apoi, învârți roata timonei

înapoi, repede, atât cât să continui deplasarea, până când catargul este deasupra punții într-o poziție în care putem ajunge la el. Ai înțeles?

Marichelle încuviință din cap.

– Când ești în plin vânt, ai grijă să nu învârti roata prea mult, ca să nu virăm.

Dădu din nou din cap, încordată. Știa că, la un viraj neașteptat, catargul putea lovi pe oricine aflat pe punte, aruncându-l peste bord.

– Bine. Îi strânse ușor umărul, apoi se ridică. Stai câteva clipe, să te obișnuiești, apoi începem. Sunt aproape.

Marichelle se-ntoarse spre Chuck, simțindu-și fața rigidă.

– Hai, marinare, nu-i chiar atât de rău precum pare. Dacă un bătrân ca mine se descurcă, sunt sigur că nu vei avea probleme. Hai, Marichelle, o încurajă el, retrăgându-se încet, văzând-o că pune mâna, timid, pe roata timonei. Fă mișcări mici și dacă scapă de sub control, corectează-o încet.

Marichelle preluă singură timona, aplecându-se cu toată greutatea asupra ei, pentru a putea învinge rezistența vântului și a menține cursul vasului.

– Așa, Marichelle, e bine, spuse el după ce rămase s-o mai privească puțin, apoi se îndreptă spre Rod. Nu fi șocat dacă ne vom trezi cu apă pe punte. Bătrânul iaht rezistă, nu se supără.

După care, cei patru bărbați începură să coboare vela.

Iahtul ezită puțin, apoi, la comanda Marichellei, se întoarse pentru a primi vântul în față, se înclină ușor înaintea unui val, ca pentru a-și saluta adversarul, apoi, luându-și avânt, îl înfruntă din plin.

– Așa, rotește puțin spre dreapta! strigă Rod.

Cu mâinile încheștate pe roată, Marichelle se ruga neconștient ca vasul să nu vireze, intrând în valul următor care, odată spart, se

răzbună împrôscându-și zgomotos, cu ură, resturile înspumate pe punte.

Rod smulse vela mare, în momentul în care poziția catargului îi permise să ajungă la ea.

– Învârte în sens invers, Marichelle! Încă puțin ... așa! Acum, menține poziția asta.

Marichelle urmărea, cu respirația tăiată, lupta lui Rod cu capătul catargului, de care se agățase, arcuindu-și și încordându-și trupul, ca într-o înfruntare pe viață și pe moarte cu un dușman crâncen și viclean. Rod câștigase deja această bătălie când Jack i se alătură și amândoi terminară de întins vela.

– Așa... găfâi Rod. Chuck, ajut-o pe Marichelle. Atenție! Coborâm arborele artimon acum.

Repetară operațiunea, cu arborele artimon coborât, în timp ce cei trei bărbați strângeau vela care trebuia înlocuită.

– Mai spre dreapta, Marichelle, încă puțin, gata, e bine ... Menține direcția asta ...

Iahtul părea să se deplaseze cu ușurință acum și, pentru că vântul bătea din spate, parcă își pierduse din intensitate. Era mult mai ușor și de cârmit, astfel încât, în momentul în care se relaxă cât de puțin, Marichelle constată că-i tremură mâinile. Oricum, universul devenise dintr-o dată mai prietenos.

După ce terminară de schimbat vela, în momentul în care era clar că primejdia trecuse, membrii echipajului se adunară în cabina căpitanului – erau uzi, bătuți de vânt, epuizați, dar victorioși.

– Mark Twain avea dreptate, spuse Chuck privind-i pe fiecare, pe rând: Cine merge pe mare pentru plăcerea sa personală, va avea o mulțime de ocazii să vadă ce fel de distracție e în iad. Îi las pe cei ce

urmează de cart să se gândească la acest aforism. Ne vedem la ora zece.

– Vă anunț că, în seara asta, veți fi norocoși dacă reușesc să vă fac un sandviș, prieteni, îi avertiză Rod.

Marichelle coborî în bocaport; se opri puțin, nevenindu-i să creadă că putea fi atâta liniște, după tot acel vacarm de pe punte – un adevărat iad. Trecu încet de Paul care, așezat cu un sandviș la masă în cabina principală, mai mult moțăia decât mânca și merse în bucătărie. Rod pregătea sandvișurile, trupul lui legănându-se ușor în ritmul valurilor.

– Te bucuri că ai venit? o întrebă el, privind-o atent.

Marichelle zâmbi, ridicând din umeri. Da și nu, se gândi ea. Îi privea fascinată mișcările rapide și sigure, care dădeau eleganță chiar și celor mai banale gesturi ale sale, cum era tăiatul pâinii, căutând un răspuns potrivit.

– Da, mă bucur că am venit, spuse în cele din urmă.

Era adevărat. Clipele acelea de victorie comună asupra masei cenușii de apă amenințând nemiloasă, prima noapte la cârmă alături de acest bărbat despre care putea spune că era practic un necunoscut ... da, indiferent de ceea ce avea să urmeze, trăise momente pe care știa că le va păstra totdeauna în suflet.

– E bine, răspunse e simplu, deși privirea exprima ceva ciudat, greu de descifrat.

Marichelle simțea atmosfera dintre ei grea de emoții nerostite. Ah, începea din nou! Era suficient să lase doar câteva clipe garda jos ca să devină atât de vulnerabilă la acea forță de atracție manifestată de fiecare dată, cu putere de magnet. Tot așa cum nu te poți împotrivi gravitației, se gândi ea, nemulțumită de cât de mult o speria acel adevăr.

– Umple tu termosul acela, te rog.

Rugămintea lui era binevenită. Era mult mai ușor de umplut un termos decât tăcerea plină de înțelesuri dintre ei. Dar, în momentul în care se întoarse spre Rod, să i-l dea, plin, iahtul avu o deviere bruscă, proiectând-o în el.

– Ah, fir-ar să fie! protestă el, scăpând cuțitul din mână, în același moment țâșnind sângele de la baza degetului mare.

– Vai, Rod, te rog să mă scuzi!

Îi luă repede mâna, să se uite.

– Lasă, e doar ...

Rod avu o tresărire, apoi mâna lui mare se relaxă la atingerea ei.

– Să văd...Luă un șervețel din hârtie și tamponă ușor rana, conștientă de forța acelei mâini, chiar și așa, lăsată complet în grija ei. Nu e adâncă tăietura.

– Nu-i nimic.

Vocea lui, părând în mod ciudat gătită de emoție, trăda uimire.

– Ai pățit ceva? întreabă Paul care tocmai intrase, ca să-și spele farfuria.

– Nu, e doar o zgârietură, spuse Rod retrăgându-și ușor mâna și zâmbind.

– Pune neapărat un leucoplast, rosti Marichelle pe un ton pe cât de îngrijorat, pe atât de imperativ.

– Am înțeles, căpitane! glumi Rod și, după ce mai rămase câteva clipe, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, ieși.

Marichelle se grăbi să împacheteze sandvișurile și să ia termosul, pentru a pleca de acolo înainte ca Rod să se întoarcă. Deodată, se opri, privind mirată pata mică de sânge din palmă: sângele lui Rod. O senzație ciudată îi dădu un fior. Se întoarse spre chiuveță, apoi se opri; în definitiv, acum era prea grăbită; putea să se curețe mai târziu... poate chiar mâine ... Își strânse pumnul, ca și cum ar fi închis acolo un secret, ceva prețios și rar.

Era deja la jumătatea scărilor, spre punte, când Rod apără în ușa cabinei lui.

– Marichelle ...

– Da.

Se străduise să-și ia o expresie dură, rece. Rod tăcu timp de câteva clipe, cu ochii pătrunzători ațintiți asupra ei apoi, sub privirea ei ca de gheață, păru că fața lui se încrâncenează.

– Spune-i lui Jack să mă cheme dacă viteza vântului depășește cinci noduri; s-ar putea să fie nevoie să ridicăm vela pentru furtună.

– Am înțeles, căpitane.

După care, ieși imediat pe punte.

– Am să-mi dau jos puloverul, anunță Marichelle, ridicându-se. Pentru prima dată de când plecaseră din Falmouth, era cald.

– Da, da! strigă entuziasmat Jack.

– Nu e cazul să te bucuri, fraierule! Sub acest pulover mai am unul și sub acela, încă unul și sub acela, o cămașă și . . .

– Ei, s-a mai dus o speranță!

Deodată, Marichelle sări în picioare, atrasă de zgomotul ca un plescăit în apă, la câțiva metri de iaht, privind atentă și curioasă la aripioara de un negru strălucitor care ieșea din apă, într-o străfulgerare, împrôșcând stropi împrejur.

– Dacă ai vedea ce figura ai! Izbucni el în râs.

– Ce-a fost asta?

– Delfini, prostuțo! Ce reacție!

Pata neagră apărea și dispărea, creștând luciul apei cu o ușoară dungă de spumă.

– Delfini! Unde s-or fi dus?

– Du-te la prora. Acolo le place să se joace – în valurile făcute de prora vasului.

Marichelle sări imediat.

– Pentru Dumnezeu, pune-ți hamul acela, dacă nu vrei să te omoare Kenrick dacă se-ntâmplă să te vadă așa.

Marichelle alergă să-și ia aparatul de fotografiat, cu hamul atârând în urma ei, încă neînchis. Când se întoarse, delfinii încă mai erau acolo – erau doi și se jucau, în spuma valurilor: apăreau la suprafață și se ascundeau din nou în apă, săreau, arcuindu-se și plonjau din nou, într-o explozie de bucurie. Cu răsuflarea tăiată de mirare și emoție, Marichelle încerca să surprindă în instantaneele ei ceva din frumusețea aceluia joc care părea să concentreze, cu putere de ritual, armonia întregului univers. În scurt timp, își lăsă aparatul jos, dându-și seama că delfinii dispăruseră tot atât de neașteptat cum apăruseră. Oftă, dar era fericită. Își dorise atât de mult să vadă

delfini...și iată, acum i se întâmplase minunea – erau simbolul antic al norocului și fericirii.

Își aminti, însă, de alți doi delfini care nu prea simbolizau nici noroc, nici fericire pentru ea și oftă din nou. Dacă Rod n-ar fi fost căsătorit... sau ... dacă ar fi fost căsătorit cu ea și s-ar fi putut bucura împreună de astfel de momente! La naiba cu delfinii! Se duse să-și pună aparatul la loc, apoi se-ntoarse pe punte.

– Ai reușit să faci fotografii? întrebă Jack căscând plictisit.

– Da. Vrei să stau eu la cârmă?

– Nu, acum vasul merge de la sine, nu trebuie să fac nimic.

Marichelle simțea nevoia să fie singură. Se duse din nou spre prora, urmărind jocul valurilor cu iahtul. N-ar fi trebuit să vină. Fiecare femeie trebuie să sufere o dată în viață din cauza unei dragoste neîmplinite, se încurajă singură, fără prea mult succes. Din păcate, pe măsură ce zilele treceau, dorea tot mai mult să-mpartă cu Rod fiecare clipă frumoasă pe care o trăia. Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuia să iasă din starea aceea, să se gândească la altceva. Tot privind plasa de siguranță pe care Rod o fixase sub bompres, își dădu seama că se putea sta acolo – desigur, numai pe vreme frumoasă, cum era în ziua aceea, când nu exista niciun pericol. Se asigură bine de parâme și se așează în plasa de siguranță, ca într-un coșuleț care se legăna ușor la câțiva metri deasupra valurilor de la prora. Ce colțișor grozav! Privi visătoare prin ochiurile plasei apa verzuie, dorindu-și din nou să fi putut trăi alături de Rod aceste clipe. Închise ochii, ca și cum așa ar fi putut să oprească durerea.

– Marichelle!

Tresări la auzul acelei voci și-și îndreptă privirea, amețită de soare și de mirare, spre el.

– Bună! rosti ea, nesigură; i se păruse, sau era într-adevăr înfuriat?

Rod se aplecă deasupra ei încet și astfel, Marichelle îi putu vedea mai bine fața; ochii îi străluceau sălbatic, mușchii maxilarului erau încordați și chiar așa, neras, se vedea că era palid.

– Îmi vine să-ți frâng acest gât superb, spuse el încet, resemnat, privind-o.

Marichelle își umezi buzele, nervoasă; își dădea seama c-ar fi trebuit să se ridice, dar se simțea paralizată de frică.

– De ce? reuși ea să rostească în cele din urmă.

– Am venit pe punte acum cinci minute; nu te-am văzut pe punte – am căutat în cabina ta, în bucătărie, în teugă, peste tot. M-am întors din nou pe punte și l-am întrebat pe prostul ăla unde ești; pe jumătate adormit, a bâlbâit că are impresia că ești pe undeva prin partea din față, așa că am început din nou să caut în fiecare colțișor. În câteva secunde, intenționez să anunț că avem om peste bord și să ne întoarcem ca să te găsim. Cu totul întâmplător – din fericire – m-am uitat în jos.

Coborî și el alături de ea și, încet, obrajii lui își recăpătară culoarea normală.

– Îmi pare îngrozitor de rău, se scuză ea timid.

– Sper! Asta este cea mai prostească și iresponsabilă faptă pe care ai făcut-o! Le-ntrece pe toate! Cât despre celălalt... îl concediez!

– Pe Jack? Bine, dar n-are nicio vină!

– Nu?! Sunteți de cart doi câte doi, tocmai ca să aveți grijă unul de celălalt, ca și de vas. N-ar fi trebuit să te scape din ochi! Trebuia să știe în fiecare clipă unde ești. Dacă era după tontul ăsta, puteai să fii de mult la fundul apei! Nu mai are ce căuta pe acest vas!

– Este nedrept; incredibil de nedrept! Întotdeauna îl persecuți!

– Iar tu, întotdeauna îi iei apărarea.

– Nu poți să-l concediezi!

– Vrei să vezi?

Când Rod se ridică să plece, Marichelle vru să-l prindă de braț, să-l rețină, dar prinse doar mâneca și simți cum un nasture cedează. Pentru o clipă, Rod rămase nemișcat, apoi se întoarse încet spre ea. Îngrozită, Marichelle aștepta reacția lui: nu era exclus s-o lovească, după cum o privea, cu respirația grea, abia stăpânindu-și furia. Se priviră astfel câteva clipe grele de tensiune, după care în ochii lui apărură o lumină diferită; întinse mâna și-i mângâie ușor obrazul, plimbându-și degetul pe conturul buzelor ei tremurânde.

Marichelle simți cum ochii i se umplu de lacrimi și se întoarse cu fața în jos.

– Nu mă atinge, Rod!

– Marichelle ...

O prinse ușor de umăr și o întoarse încet cu fața spre el. Brusc, Marichelle se înfurie. De ce naiba nu o lăsa în pace?! De ce o chinuia?!

– Știi, începu ea încet, cu voce tremurătoare, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să înțelegi că ... nu te vreau. Nu vreau să mă săruți, nu vreau să mă privești, nu vreau o aventură cu tine, Rod Kenrick. Se ridică încet, încercând să-și ascundă fața deja udă de lacrimi. Ce altceva trebuie să spun ca să mă lași în pace?

Acum, după ce spusese toate acestea, furia îi trecuse. De ce o făcuse să-i vorbească astfel?

Când Rod vorbi, în cele din urmă, vocea lui era blândă, dar tonul, rece și foarte categoric.

– Asta e tot ce trebuie să spui, Marichelle. Trebuia s-o fi spus mai demult. Cu o mișcare ușoară, se ridică și privi undeva în depărtare. –

Cred că am interpretat greșit semnalele primite; te rog să mă scuzi.
Se ridică din nou pe punte, apoi îi întinse mâna, ajutând-o să urce:

– Haide, vino!

Fața lui era o mască de politețe, iar gesturile, pur formale.

– Poți rămâne aici, dacă vrei. Am să-i spun lui Jack să fie atent la tine.

– Rod ...

– Da?

– Nu-l concedia pe Jack, te rog.

– Am să mă mai gândesc.

După care Rod dispăru, iar ea închise ochii și ascultă, cu capul rezemat de brațul catargului, șoaptele valurilor.

Capitolul 8

– Marichelle!

– Da, Rod.

Stând în picioare la cârmă, aruncă spre ea o privire rapidă, apoi se întoarce din nou, supraveghindu-l în același timp și pe Jack, aflat la prora.

– Dacă poți să te rupi puțin de peisajul pe care-l admiri, ar fi timpul să dai drumul la încălzitorul de apă caldă. Presupun că va fi mare înghesuială la duș când terminăm de ancorat, spuse el sec, dar terminând cu un zâmbet vag în colțul buzelor.

– Am înțeles, căpitane, răspunse ea în glumă și coborî în fugă scara dintre punți.

Rod avea dreptate: nu vroia să piardă nicio clipă din prima ei debarcare. Se trezise din zori, de când Rod identificase luminile din Porto Santo, punctul cel mai nordic al insulei Madeira. Toată ziua, privise cum se ridica la orizont muntele verde, zimțat al insulei, iar acum, iată, aveau să ajungă în portul Funchal, terasat ca etajele unui

tort de nuntă ornate cu flori. Puse în funcțiune boilerul, apoi se grăbi să se întoarcă pe punte. După nouă zile în care nu văzuse în jurul ei decât o nesfârșită întindere de apă, se simțea copleșită de culorile și mirosurile portului.

– Cam asta este, spuse Rod, oprind motorul.

Era mulțumit de locul de acostare ales: nu prea departe de țărm și adăpostit de cheiul de piatră la sud.

– Paul, Jack, dacă pregătiți repede barca mică și-o coborâți, cred că reușesc să ajung la timp să fac formalitățile de vamă.

– Adică ... nu putem să venim și noi cu tine acum, Rod? întrebă Marichelle dezamăgită, privindu-l rugător.

– Vroiai să vii îmbrăcată așa?

– Nu ... mă gândeam să fac un duș și eventual să-mi pun o fustă. . .

– Adică tocmai bine ca să închidă biroul vamal. Nu, mulțumesc. Cât timp sunt plecat, pregătiți vasul pentru noapte și îmbrăcați-vă și mergem diseară la un local – sunteți invitații căpitanului. Tu, Marichelle, strange-ți lucrurile ca să schimbăm cabinele pentru următoarele două săptămâni; Chuck sforăie rău!

Marichelle savură din plin plăcerea de a se îmbrăca elegant, fusta ei din voal roz, care nu se potrivea parcă nicăieri mai bine decât în acel colț de pământ însorit, debordând de flori, răzbunând din plin săptămânile în care purtase doar pantaloni ponosiți, cum stătea bine oricărui marinar. Poate că exagerase puțin, dar simțea că trebuie să marcheze într-un fel starea ei de spirit.

Sunt fericită! își dădu ea seama, privindu-și ochii strălucitori în oglindă. Totuși, ultimele trei zile, de la confruntarea cu Rod, fuseră un adevărat calvar. Fusese îngrozitor de dureros să-i ceară s-o lase în pace, iar durerea se accentuase pe parcursul zilelor, când Rod o

ignorase total. Abia în acea după-amiază îi adresase primele cuvinte de la ultima lor discuție.

Când pași pe punte, o întâmpină un cor de exclamații admirative. Își dădea seama că toți o așteptau pe ea.

– În sfârșit! Dar, cel puțin a meritat să așteptăm atât! Hai, vino să bei ceva împreună cu noi, spuse Jack făcându-i loc lângă el.

Ei erau deja cu paharele în mână.

– Vă cunosc, domnule? Îmi pareți ușor familiar, dar ... Îi privi rând pe rând, admirativ. De fapt, cred că pe niciunul din voi nu-l mai recunosc. Îl privi ultimul pe Rod și simți cum pulsul îi bate cu putere. Aproape uitase cât de bine arăta, proaspăt ras și pieptănat îngrijit.

Se plimbau toți cinci în oraș, mergând în linie, unul lângă celălalt, privind magazinele, oamenii, florile.

– Simțiți cum miroase? Întrebă Marichelle, înnebunită de plăcere de mireasma florilor și mai pregnantă în adierea unui vânt ușor dinspre munte.

– Cel mai puternic este mirosul de anason, răspunse Rod, aruncându-i o privire pe deasupra lui Chuck. În portugheză, se numește funcho – de-aici și numele orașului Funchal. Tot aici crește și vanilia.

– E pur și simplu un colț de rai.

– În secolul al cincisprezecelea, portughezii numeau Insulele Madeira Insulele Fermecate. Totuși, nu datorită miresmelor, ci din cauza faptului că dispăreau când te așteptai mai puțin și reapăreau la fel de surprinzător, în funcție de cum erau învăluite în lumina soarelui, sau în negură.

– Ar fi putut fi găsite doar după miros, spuse Jack adăugând aerul.

– Ai mai fost aici, nu-i așa, Rod? întrebă Marichelle.

– Ne-am oprit aici la întoarcerea din Irlanda, acum zece ani. Vă duc la același hotel unde am sărbătorit atunci. Sper să nu fiu recunoscut...

– Ai fost cu Bobby Rhidelle și cu banda lui de nebuni, nu-i așa? întrebă Chuck.

– Da. După a patra sticlă cu renumitul vin vechi de Madeira, hotărârea echipajului a fost unanimă: căpitanul trebuia să facă baie în piscina hotelului, așa îmbrăcat. Numai că Bobby a fost foarte greu de convins, așa că a fost nevoie de cinci dintre noi ca să-l luăm pe sus și să sărim cu el în apă.

Hotelul era, într-adevăr, de neuitat. Au stat mai întâi pe terasa plină de flori, privind răsăritul lunii deasupra mării, apoi trecură la o masă dinăuntru.

Vinul cu care au toastat pentru iaht, echipaj, reprezentantul proprietarului, căpitan și bucătar, era auriu și sec, nu rubiniu și dulce, așa cum îl știa Marichelle. Băură cam prea mult și-i cerură insistent lui Rod să le povestească ultima lui vizită acolo, așa că acesta le dădu tot felul de amănunte despre adevărate curse cu taxiul pe itinerarii pe cât de frumoase, pe atât de palpitate pe drumuri de munte la înălțimi ametoitoare deasupra mării și despre tradiționalul tobogan din împletitură de răchită, un fel de carusel autohton.

– Trebuie neapărat să încerci, Marichelle!

– Ah, asta nu! N-am fost niciodată amatoare de așa ceva.

– Am tot timpul să te conving, în aceste două săptămâni.

– De ce stăm două săptămâni, Rod? Nu mai ai niciun vas de proiectat?

– Aș fi vrut să fie acesta motivul, dar cauza sunt uraganele.

Dacă mai așteptăm încă două săptămâni, evităm perioada periculoasă.

Se-ntoarseră încet spre vas, Marichelle încetinind și mai mult ritmul, rămânând să privească vitrinele magazinelor.

– Hai, poți să privești mâine, spuse Jack, cuprinzându-i umerii.

Marichelle se lăsă dusă, împotriva voinței; observă, însă, cu coada ochiului, cum Rod întoarse capul spre ei. În definitiv, dorise să-l folosească pe Jack ca scut de protecție împotriva lui, așa că suportă brațul acestuia în tăcere, ferindu-se de a-l mai privi pe Rod.

– Vâslesc eu, se oferi Paul, dezlegând barca. Cine sunt primii?

În barcă nu puteau merge decât maximum trei persoane. Chuck și Rod priviră spre Marichelle, dar Jack o strânse de braț, reținând-o.

– Mergeți voi, spuse el. Noi așteptăm.

Marichelle lăsă privirea în jos, iar Rod, după o scurtă ezitare, urcă în barcă.

– În sfârșit, singuri! spuse Jack, bucuros.

– De unde scoți replicile astea îngrozitoare?

– Câteodată, am impresia că nu mă iei în serios, Marichelle, se plânse el.

– Tonul a fost foarte corect: de constatare, nu de întrebare, amice. Și-acum, hai să ne uităm la florile astea și mai spune-mi o dată cum se numește fiecare, fiindcă mereu le încurc.

Îl luă repede de mână și-l trase după ea, gândindu-se tactic că lucrul cel mai bun de făcut era să-l facă să tot meargă de colo-colo și să vorbească.

– Uite, de exemplu, asta ce e?

– Îți spun dacă îmi răspunzi și tu la o întrebare. Ai mai avut un iubit până acum?

– Iar tu, ai mai fost până acum doar prieten cu o femeie?

– La naiba, Marichelle, sigur că da.

– Care sunt cerințele? Candidez și eu pentru așa ceva.

– Femeile frumoase sunt excluse.

– Atunci, mă îngraș zece kilograme și am să umblu cu bigudiurile în păr.

– Propun ca, în numele prieteniei, să încercăm ceva.

O cuprinse deodată cu brațele lui vânjoase și o trase spre el. Dându-și seama că n-are cum să-l evite, Marichelle se gândi că nu are rost să-l incite și mai mult, zbatându-se, așa că acceptă, fără nicio participare, sărutul lui. Jack săruta tot așa cum conducea vasul: foarte bine din punct de vedere tehnic, dar fără acel ceva care să trădeze sau să inspire cea mai mică emoție.

– Bine, Marichelle, spuse el în cele din urmă, ridicându-și capul. M-ai convins: rămânem doar prieteni.

– Când credeți că sunteți gata, barca vă așteaptă, se auzi vocea rece a lui Rod.

Tresărind, Marichelle se întoarse; la câțiva metri de debarcader, Rod aștepta în barcă.

– Acum suntem gata, spuse ea, desprinzându-se din brațele lui Jack.

Evită privirea lui Rod când acesta îi întinse mâna s-o ajute să urce în barcă, dar se înfioră, ca de fiecare dată, la atingerea lui.

Nici unul din ei nu rosti un cuvânt până ajunseră la iaht.

A doua zi dimineată, Marichelle se trezi târziu, cu o durere de cap. Spera să-i găsească pe toți pe punte și să nu fi plecat în oraș fără ea. Nu era, însă, decât Jack, care dormea la umbra făcută pe punte de cabina căpitanului.

— Jack, trezește-te! Unde sunt ceilalți?

Acesta se ridică încet, frecându-și tâmpilele.

— Ah, mă simțeam mai bine în stare de inconștiență.

— Hai, spune-mi unde sunt și-ți aduc o aspirină în schimb.

— L-au dus pe Rod la aeroport.

— Cum?!

— Rod și-a adus brusc aminte că se construiește în State nu știu ce vas și trebuie să fie neapărat acolo și a plecat. Era foarte supărat, sau, cine știe, poate îl durea capul cum mă doare pe mine acum.

— A spus când se întoarce?

— Parcă peste două săptămâni. Ei, acum îmi aduci aspirina promisă? Îmi aduci și o cafea?

— Sigur, amice, șopti ea tristă, plecând cu pași grei.

Două săptămâni ...

Capitolul 9

Marichelle puse pensula jos și făcu un pas înapoi, să privească partea dinspre babord a cabinei căpitanului, cea pe care o vopsise atât de dezastruos în ziua în care Rod se întorsese în Falmouth: da, reușise să remedieze ceea ce făcuse atunci și stratul de vopsea era în sfârșit uniform și arăta impecabil.

Trebuia să se grăbească, fiindcă era posibil ca Rod să apară oricând. Dorea să-l revadă tot atât de mult pe cât se temea. Pe de altă parte, cu cât venea mai repede și își continuau călătoria, cu atât mai curând avea să se termine acel episod atât de chinuitor din viața ei. Poate că, odată, îl va putea uita; deocamdată, însă, în fiecare clipă se gândea la el și chiar și somnul îi era plin de imaginea chipului lui drag. Nu era chiar atât de simplu să faci să dispară o dragoste, precum îndepărtați și corectai un strat de vopsea întins inegal.

— Ahoe, Marichelle!

Se-ntoarse brusc să privească spre țărm, în timp ce inima îi bătea cu putere. Chiar dacă nu-i distingea bine fața de la acea distanță, nu

putea să nu-i recunoască silueta – trupul acela suplu, înalt. Îl privi lacomă, fermecată. De câte ori îl vedea, i se întâmpla același lucru, dar de fiecare dată, parcă la o intensitate mai mare. Chiar și de la acea distanță, simțea atracția lui magnetică.

Îl văzu ridicându-și bărbia într-un gest de ușoară nerăbdare. Da, trebuia să fie luat cu barca. Era îmbrăcată doar într-un șort și sutienul de la costumul de baie; nu putea nici să-l întâmpine așa, nici să-l facă să aștepte, așa că luă în grabă un tricou pe care, din fericire, îl văzu atârând de-o bară în apropiere și, desculță, fugi spre barcă. De ce trebuia să se întoarcă Rod tocmai când era singură?

Vâsli cu spatele spre țărm; privi o dată, sau de două ori înapoi, ca să se ghideze, fără însă să-l vadă. Abia când ajunsese în dreptul lui și el se aplecă să prindă parâma, ridică privirea, zâmbindu-i – la timp pentru a vedea cum zâmbetul cu care și el se pregătea să-i răspundă, păli pe buzele lui. O fulgeră cu o privire întunecată și-și strânse buzele, întreaga lui figură căpătând o expresie încrâncenată.

Marichelle simți cum ochii i se umplu de lacrimi. La naiba! Nici nu venise bine și era deja furios pe ea. Nici măcar nu știa de ce.

– Bună, Marichelle! rosti el rece, aruncându-și sacul de voiaj în barcă. Vâslesc eu, acum.

– Bine, dar ești în costum.

– Vâslesc eu.

– Cum vrei. Bine ai venit!

– Mulțumesc. Se așază în locul ei și începu să vâslească energic, privind aproape prin ea. A fost totul în regulă? întrebă el în cele din urmă.

– Da.

– Te-ai distrat bine?

– Da, sigur. Punea întrebări banale, iar ea răspundea la fel de banal. De fapt, probabil că nici nu-i păsa. Cum a fost în Boston? se aventură, totuși.

– Minunat!

Făcuse ultimele mișcări ale vâslei cu brutalitate și, odată ajunși lângă iaht, opri balansul bărcii, astfel ca ea să poată urca la bord. Când se întoarse să-i ia sacul, îi surprinse privirea ațintită asupra picioarelor ei lungi, goale. Cu un zâmbet sardonic, îi dădu sacul, iar Marichelle îl așeză jos, pe punte, după care dispăru imediat în cabina ei – de fapt, a lui. Se-mbrăcă repede cu un tricou și o fustă și-ncepu să-și strângă lucrurile: Rod putea oricând să vrea să se mute din nou în cabina lui. Deodată, se opri, îngrozită; vrând să strângă tricoul cu care se-mbrăcase în grabă, ca să-l aducă pe Rod, văzu că era al lui Jack – un tricou marinăresc vechi care avea inscripționat pe spate numele vasului, iar pe buzunarul de la piept, numele lui. Rămase cu tricoul în mână, privind lung; așadar, îl întâmpinase pe Rod, îmbrăcată cu tricoul lui Jack ... Era clar ce concluzie trăsesese ... Oare nu era în stare să facă nimic cum trebuie?

Apoi, încercă să se-ncurajeze singură: ce mai conta?! De ce naiba se frământa pentru ce credea el? Ce drept avea să fie gelos când el petrecuse două săptămâni în Boston cu soția lui, fără îndoială! Aruncă tricoul pe jos, furioasă, schimbă așternutul și intră în bucătărie. Rod tocmai bea ceva.

– Vrei și tu? o întrebă el, văzând-o trecând cu cearșaful spre sacul cu rufe de spălat.

– Nu, merg în oraș.

Rod o privea, tăcut. Doar venele gâtului, proeminente, îi trădau încordarea.

– Bine, te duc cu barca, spuse el dând peste cap paharul cu băutură. Vin imediat.

Va trebui să facă iar acel drum cu el, dar, în orice caz, cealaltă variantă, de a rămâne singură cu el pe vas, i se părea de nesuportat.

De data aceasta, Rod o privi ironic, ușor amuzat, tot timpul cât vâsli. Fără îndoială, își dăduse seama de motivul hotărârii ei rapide de a merge în oraș.

– Unde sunt ceilalți? întrebă el, deodată.

– Să se plimbe; n-au spus unde. Cum ajunseră la țarm, sări imediat din barcă. Mulțumesc.

– Plăcerea e de partea mea.

Marichelle se îndepărtă, fără să vadă însă prea bine, din cauza lacrimilor ce-i încetșau vederea, toată acea frumusețe cu care bătrânul oraș o înconjura.

Ridicărilor ancoră după două zile, dimineața devreme. Marichelle privi cu regret insula aceea minunată pe care poate că nu va mai avea ocazia s-o viziteze o a doua oară și de care, cu inima grea cum era, nici nu se bucurase îndeajuns.

Oceanul lenevea, indolent, atâta timp cât nici cea mai ușoară briză nu-i tulbura suprafața netedă. Zgomotul monoton al motorului imprima parcă și existenței lor aceeași monotonie.

Ostilitatea lui Rod se transformase din nou în atitudine politicoasă, dar rece, distantă. Marichelle ajunsese să-și dorească până și o ceartă

cu el – o confruntare, cât de mică, era preferabilă acelei indiferențe care-i transforma fiecare zi într-o agonie. Deși se-nțâmpnase o dată, sau de două ori, să-l surprindă privind-o, când erau cu toții, seara, nu-i vorbea decât când era absolut necesar.

În cea de-a patra zi începu să se simtă un vânt ușor, astfel încât renunțară la motor și ridicară pânzele.

Era o seară liniștită, înstelată, și Rod îi servise cu câte un pahar cu cocteil. Ce ironie! Luceafărul de seară era în toată splendoarea sa pe cerul întunecat, iar ea nu-și putea pune nicio dorință – sau, cel mult aceea de a-l uita cât mai repede.

– Jack, n-am știut că ai talente muzicale! se miră ea, văzându-l apărând cu o muzicuță.

– Așteaptă mai întâi să mă auzi!

Timp de mai bine de o oră, acordurile triste de blues făcură aerul să vibreze delicat. Nostalgia melodiilor, fumul trabucului lui Chuck și șoaptele valurilor îndemnau la visare. Marichelle se întinse, cu mâinile sub cap, ca să privească mai bine cerul. Muzică, stele, vânt bun – ce și-ar mai fi putut dori? Era mai bine să nu-și răspundă. Era ciudat cum, chiar și cu ochii închiși, simțea mișcările lui Rod, aproape și respirația lui, identificându-l perfect dintre ceilalți bărbați.

– Pentru unii din noi, e timpul să meargă la culcare, anunță el la un moment dat. Oricum, văd că ai reușit să faci ca melodiile tale suave să funcționeze ca un cântec de leagăn pentru colega ta de cart, Jack.

– Nu-i nimic, întotdeauna se trezește când e necesar, comentă acesta, luându-i între degete o șuviță de păr.

Marichelle privi lung, mută de indignare. Sigur că Jack nu intenționase să dea cuvintelor lui acea încărcătură de subînțelesuri, dar reușise al naibii de bine.

Fața lui Rod se încrâncenă din nou.

– Sunt convins, comentă el sec, ridicând ironic din sprâncene, după care ieși.

Marichelle deschise ochii, trezită de o rafală de vânt și clipi nedumerită. Doar nu era deja ora prânzului, era încă atât de obosită, de parcă nici n-ar fi dormit! Apoi, își aminti: pe la miezul nopții, vântul sfâșiasse vela mare, în timpul cartului lui Paul și al lui Chuck, dar fusese nevoie de tot echipajul ca s-o coboare din catarg. Când operațiunea se terminase, era deja ora la care intra ea de cart, așa că rămăsese în continuare până la șase dimineața.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, apoi apărură Rod în prag; și el arăta obosit.

– E douăsprezece fără douăzeci, Marichelle, anunță el, cu aceeași privire rece, indescifrabilă, apoi ieși imediat.

– Da, sigur, veni răspunsul ei obosit adresat ușii care tocmai se închidea. Când Marichelle apărură pe punte, Rod și Jack erau așezați la masă, câștile lor cu cafea aburind printre un morman de ațe și ace speciale pentru cusutul pânzelor.

– Cât de rău e?

– E o ruptură lungă, dar nu e foarte grav. Avem noroc că e pe cusătură, răspunse Rod, continuând să lucreze cu mișcări îndemânatică. Jack o să mă ajute să cos asta și va mai dura o oră sau două. Paul a spus că face el de cart cu tine în timpul acesta.

– Crezi că poți trăi fără mine atât de mult? întrebă Jack, vesel.

– Voi supraviețui, răspunse ea rece, aruncând o privire rapidă spre Rod, care, la rândul lui, tocmai o spiona cu o privire încruntată, tristă.

– Ai un termos cu cafea și sandvișuri, Marichelle. Ia-le pe punte, unde ai mai mult loc să mănânci.

Rod îi vorbise fără măcar s-o privească. Mesajul lui era clar: putea pleca.

Pe punte, Chuck și Paul arătau la fel de obosiți ca toți ceilalți. Părăsiseră Madeira de opt zile, dar ultimele trei fuseseră foarte grele, din cauza rafalelor de vânt atât de puternice, încât exista riscul să fie smuls brațul pentru fixarea velaturii.

Marichelle preluă cârma. Forța vântului era greu de învins – o provocare palpitantă care-i cerea toată puterea de concentrare. Așadar, când Paul veni din nou lângă ea, după un timp, îi predă bucuroasă ștafeta și, întinzându-se chiar acolo, își acoperi fața cu brațul și ațipi puțin.

– Hei!

Marichelle deschise imediat ochii, ridicându-se. Vântul se auzea și mai tare.

– Ce s-a întâmplat?

– Avem necazuri. Vela mare e sfâșiată. Du-te și chemă-l pe Rod.

Marichelle privi lung la pânza deja sfâșiată pe care vântul o umfla, transformând-o într-un balon uriaș.

– Du-te, nu mai sta!

Marichelle deschise în grabă capacul bocaportului.

– Rod!

– Sunt aici, Marichelle! Era deja la jumătatea scărilor, probabil auzind ceva neobișnuit pe punte. Trebuie să dăm imediat jos mizeria

asta, până nu se înfășoară în jurul tachetajului. Du-te la cârmă, repede! Jack, asigură-te cu hamul și cheamă-l și pe Chuck. Se rupe vela! Marichelle, menține aceeași direcție. Trebuie să punem vela la arborele artimon. Când o ridicăm, intră în plină bătaie a vântului și menține așa. Ai înțeles?

– Da.

Marichelle încerca din răputeri să stăpânească vasul, cu privirea ațintită permanent asupra busolei; era greu să-și dea seama de direcția vântului, acum că nu mai exista vela mare după care să se ghideze. În acest timp, Rod se desprinsese de la bara de siguranță pentru a-și asigura hamul de tachetajul arborelui artimon. Trecuse deja dincolo de ea și era mai greu să-i urmărească mișcările. Vedeă, cu coada ochiului, trupul lui încordat, încheștat pe vinci. La două treimi din distanță, pânza se prinsese în întinzătoare.

– La dracu, Marichelle, menține direcția! urlă el.

Marichelle privi drept înainte. Avea încheieturile degetelor albe de efort.

– Hei, Rod! strigă Paul, privind îngrozit.

Atunci, privi și ea peste umăr; îl văzu pe Rod încercând să tragă afară pânza înțepenită – periculoasă mișcare. Marichelle roti puțin roata timonei spre tribord, ca să redreseze vasul după impactul puternic cu un val și, în același moment auzi bufnitura sinistră a brațului de susținere a arborelui artimon care cedase. Întoarse capul la timp ca să mai vadă, o fracțiune de secundă, picioarele lui Rod agităndu-se în aer, după care acesta dispăru.

– Rod! țipară amândoi.

Marichelle lăsă timona, repezindu-se spre locul în care căzuse Rod, atât cât îi permise hamul.

– Om peste bord! strigă Paul, preluând timona.

– Desprinde-mi hamul, Paul!

– Ia un colac de salvare! strigă Paul, aruncând spre ea cu o mână capătul hamului desfăcut, încercând în același timp să păstreze, cu cealaltă mână, controlul asupra roții.

Într-o secundă, Marichelle se asigură de o funie de catarg în dreptul locului unde căzuse Rod, pe care nu-l slăbea nicio clipă din ochi. La un moment dat, capul acestuia ieși la suprafață, iar un braț încerca să bată apa slab. Nu mai era timp de pierdut – cu fiecare balans al său, iahtul amenința să-l târască dedesubt. Și nici de teamă nu mai era timp! Marichelle se aruncă în apă. Când, în sfârșit, ajunse la Rod, simțea cum hamul, a cărui curea era întinsă la maximum, îi intra pur și simplu în carne. Trebuie să-i ridic capul, trebuie. Strecurându-și o mână sub bărbia lui, formă cu brațul ca un inel în jurul gâtului, ca, agățându-se de cureaua hamului, să se ridice odată cu el. Reuși să-l ridice câțiva centimetri, apoi o luă din nou de la început, după care un val trecu peste ei, zădărniciindu-i truda.

– Aici, hai! strigă Jack, aplecându-se deasupra lor, prinzând deja cureaua de la hamul lui Rod și începând să tragă, ca după câteva secunde să-i dea iar drumul. E prea greu, nu se poate așa. Mai ține-l, Marichelle, aduc un colac de salvare.

Într-o clipă, îi aruncă un colac pe care ea reuși să-l treacă peste pieptul lui Rod, proptindu-i bărbia în el. Acum, puteau fi trași în urma iahtului – da, așa era mult mai ușor.

Îl văzu pe Chuck pe punte, terminând, într-o goană nebună, ceea ce începuse Rod și deja iahtul își reluase cursul firesc. Îi amortiseră brațele, iar Rod, plutind așa, enorm și inert, oferea o imagine înspăimântătoare.

– Marichelle, încearcă să strecorei pânza asta pe sub el și noi o să-l ridicăm, strigă Chuck.

Expresia senină a chipului lui o încurajă parcă. Reuși să-l facă să stea în curbura pânzei de velă, apoi, complet epuizată, privi cum era ridicat pe punte, cu vinciul, ca un pachet enorm, ale cărui chingi erau ghidate de Chuck.

– Acum, lasă-l jos ușor, Jack, spuse Chuck.

Marichelle răsuflă ușurată – oarecum; nu știa dacă Rod era în viață.

– Hai, Marichelle, sus! Aplecați peste bord deasupra ei, Jack și Paul o ridicară de brațe.

– Mulțumesc, spuse ea și, incapabilă de a se ține pe picioare, cum îi dădură drumul, se prăbuși pe punte, ca o carpă din care șiroia apa.

Se târî spre Rod. Chuck tocmai îl întorcea cu fața în sus.

– N-a înghițit prea multă apă, Marichelle. Ai făcut o treabă bună.

– Respiră?

Chuck își lipi obrazul de gura lui și după câteva clipe încuviință din cap, apoi, lipindu-și mâna de pieptul lui, făcu din nou semn din cap. Între timp, venise și Paul lângă ei.

– Paul, cheamă-l și pe Jack și hai să-l ducem jos, încă nu și-a revenit. Marichelle, crezi că mai poți să stai câteva minute la cârmă?

– Da.

Abia se mai mișca, dar, ajungând în fața roții timonei, unde îl înlocui pe Jack, se propti cu toată greutatea în aceasta, făcând probabil mașinal, tot ce trebuia, deși mai târziu nu-și amintea nimic altceva decât imaginea celor trei bărbați opintindu-se sub greutatea lui Rod, pe care-l transportau în cabină.

Aproape înțepenise, cu mâinile încleștate pe roată, când Jack veni după un timp.

– Te cheamă Chuck. Rămân eu aici.

Merse împleticindu-se, repetând în gând, la nesfârșit, aceeași rugăciune fierbinte.

– Mai rezști câteva minute? o întâmpină Chuck, cuprinzându-i umerii cu mâinile lui mari, noduroase.

– Sigur că da, Chuck, n-am nimic.

– Bun! Ascultă-mă: trebuie să pun totul la punct pe punte și vreau să stai cu Rod în acest timp. Nu-l lăsa să miște capul și ține-l bine acoperit, ca să nu intre în șoc termic. Dacă își revine, nu-l lăsa pentru nimic în lume să se ridice, chiar dacă trebuie să te așezi peste el. Mă întorc cât pot de repede.

Marichelle se apropie încet, privindu-l cu ochi neîncrezători. Oare mai putea să respire sub atâtea pături? Își apropie ușor degetul de buzele lui și-i simți respirația caldă. O clipă, avu impresia că fața i se încordează, ca apoi să se relaxeze din nou. Oare era un semn bun? Te rog, Doamne, te rog! Era mare noroc că trăiește, dar dacă pățise ceva? Dacă avea craniul fracturat, sau gâtul ... Simți un gol în stomac.

Deodată, sprâncenele lui se arcuiră și, bătând ușor din pleoape, Rod încercă să deschidă ochii pentru o fracțiune de secundă. Își aplecă fața mai mult asupra lui, privindu-l atentă.

Deasupra lor, pe punte, se auzeau pași grei. Probabil se chinuiau să coboare resturile veleii mari.

– Atenție! șopti Rod, încruntându-se.

Marichelle îi cuprinse fața cu palmele, ca să nu-l lase să se miște. Rod își deschise ochii, clipind mirat, apoi îi închise din nou, iar buzele lui schițară un zâmbet vag. Oare o vedea? Apoi, își întoarse capul într-o parte, prinzându-i mâna sub obrazul lui.

– Ce bine... șopti el, după care nu mai făcu nicio mișcare.

– Ești la fel de dificil și când ești inconstient și când ești treaz, șopti ea tandru, zâmbind. Se va face bine – trebuie.

Amorțise și o dureau umerii stând nemișcată în aceeași poziție, sprijinindu-i capul cu mâinile. Îl privea, gândindu-se, fără să vrea, cum ar fi să-l vadă așa în fiecare dimineață. Ce norocoasă era soția lui! Îi mângâie ușor obrazul cu degetul și-i simți genele mișcându-se ușor în palma ei. Cu atât avea să rămână: cu această amintire pe care avea s-o poarte totdeauna în suflet.

– Ce face? întrebă Chuck, tocmai intrând. Și-a revenit?

– Nu, Chuck.

– Ba da, mi-am revenit.

Marichelle îl privi câteva secunde, mută de uimire.

– Erai treaz ...

Îi simți din nou genele mângâindu-i palma.

– Credeam că am murit și că ajunseseam deja în rai, dar Chuck nu prea se încadrează într-un astfel de peisaj, așa că, probabil mă înșel.

Își întoarse capul repede, ca și cum mâinile ei nici n-ar fi contat.

– Hei, hei, stai liniștit, spuse Chuck pe un ton imperativ, punând o mână puternică pe umărul lui.

Marichelle profită de ocazie pentru a-și retrage mâinile. La naiba cu acest individ! De când se trezise?

– Ce s-a întâmplat, Chuck?

– Nu-ți amintești?

Rod se încruntă, apoi făcu o grimasă de durere.

– Nu știu exact ce-a fost, dar m-a lăsat cu o durere de cap îngrozitoare. Îmi amintesc că vela mare s-a rupt și ... Ezită puțin, se încruntă, apoi tăcu. De ce nu pot ...

– Nu-ți face griji, Rod, îți vei aminti treptat.

Te-a izbit arborele artimon și ai căzut. Acum, ia să vedem ... Ai pățit ceva la gât?

– Se pare că nu.

– Să mă uit ... Ah, Marichelle, din moment ce tot fac pe doctorul, iată rețeta prescrisă pentru tine: un duș, pe urmă vii la mine ca să primești ceva de băut care să te încălzească și ... la pat. Acum, fugi!

– E udă, îl auzi ea pe Rod spunând, în timp ce ieșea. Ce s-a

Rod era de trei zile în pat, la ordinele căpitanului care-l înlocuise. Avea dureri mari de cap, era înțepenit și-l dureau tot corpul, dar n-avea nimic grav, după cum auzise Marichelle.

Cât despre ea ... era hotărâtă să evite să fie singură cu el. Nici la bucătărie nu mergea dacă ușa cabinei lui era deschisă. Noroc, însă, că Rod dormea mult, așa că se mai strecura din când în când să ia o cană cu ceai.

Și ea își simțea întregul corp o rană; ceea ce era mai grav, era că și sufletul îi era o rană. Se simțea îngrozitor de nesigură și de vulnerabilă și era pe punctul de a plânge la cea mai mică provocare. Ea însăși era speriată de intensitatea sentimentelor ei pentru un om care era și avea să rămână mereu pentru ea un străin. Era speriată mai ales de cât de mult o trădaseră gesturile...

– Jack, fă niște ceai, îl rugă ea.

Era cea de-a patra zi și era posibil ca Rod să iasă din cabină, după cum spusese Chuck.

– Cum de nu mai vrei tu să faci?! Ca întotdeauna, dimineata, Jack era un nesuferit – asta din cauză că nu era o persoană matinală, ca ea. Dar, presupun că eroinele nu fac ceai, nu-i așa?

– Eu conduc vasul, nu vezi? În plus, ți-ar face bine și ție. Ai fost un măgar leneș toată viața; e timpul să te schimbi.

– Cu atât mai mult, nu mai poți schimba un măgar bătrân! Du-te și fă ceaiul și rămân eu la timonă.

– Nu, mi-a trecut pofta de ceai.

– Dar vreau eu, acum. Haide, du-te, sau ți-e frică de căpitanul nostru?

– De ce să-mi fie?

Întrebuse pe un ton cât mai nepăsător, dar o străbătuse deja un fior.

– Nu mă-ntreba pe mine. Uneori, dai impresia că vrei să-l eviți.

– Dacă e cazul să se teamă cineva de Rod, acela ești tu. Când o să vadă cum ai navigat în aceste trei zile... Biețile lui hărți! Vrei și niște biscuiți? Încercă ea să devieze subiectul.

– Mai întrebi!

Spre marea ei ușurare, ușa cabinei lui Rod era închisă. Făcu repede ceaiul, umplu două căni, luă o cutie cu biscuiți sub braț și, când se pregătea să urce pe punte, Rod apără în prag, cu trusa de bărbierit în mână.

– Ai vărsat puțin ceai, observă el pe un ton blând.

– Ai dreptate. Lăsa căniile și cutia pe masă, apoi luă un prosop să ștergă urmele lăsate, încercând să-și ascundă cât mai mult fața tulburată și, probabil, îmbujorată, cu părul. Ești aproape de nerecunoscut fără barbă. Cum te simți?

– Bine ... datorită ție.

Aruncă o privire rapidă spre el, luă din nou cănila și ... parcă i se blocaseră mintea și limba; nu găsea nimic de spus, sau o soluție să se retragă mai repede.

– Ei ... bine ... da ...

– Nu vreau să par nerecunoscător, dar îți dai seama că ai procedat nebunește, nu-i așa?

Individul ăsta era imposibil! Acum o certa pentru că-i salvase viața! Absolut imposibil!

– Pentru că am sărit în apă după tine?

– Da, zâmbi el ușor. Este o regulă fundamentală: salvează de pe puncte, nu din apă. Doi se pot îneca la fel de ușor ca și unul singur.

– Da, mi-am amintit la o secundă după ce sărisem. Nu era nimeni disponibil lângă mine și nu te puteam ridica singură. Ce altceva puteam să fac? Îi trecuse orice urmă de enervare și vorbise calm, apoi luă din nou cănila, pregătindu-se să iasă. Aș fi făcut la fel pentru oricine, Rod.

– Da, sigur, spuse el trist, cu răceală și făcu un pas înapoi ca să-i facă loc să treacă.

În următoarele zile, Rod făcu progrese considerabile. Unele mișcări mai erau încă rigide, nu-și recăpătase pe deplin siguranța în mers, dar, în mare parte, era restabilit. Totuși, când credea că nu-l observă nimeni, se mai întâmpla să se încrunte ușor, cu o grimasă – probabil din cauza durerii de cap.

Marichelle îl observa pe ascuns, îngrijorată, fără să poată face nimic. Dacă ar fi fost după ea, l-ar mai fi ținut o săptămână în pat, chiar dacă ar fi trebuit să-l lege. Dar nimic nu era cum vroia ea ...

Rod părea mai activ ca oricând și nici chiar Chuck nu reușea să-l tempereze. De asemenea, zâmbea foarte rar. Pesemne, îi era dor de

soția lui, se gândi ea. Experiențe ca aceea prin care trecuse el te fac uneori să vezi totul sub o altă perspectivă, să prețuiești mai mult unii oameni, să reflectezi la tot ce-ai făcut până atunci. Se plimba mult pe punte și dormea puțin, parcă ar fi fost frământat de ceva. Părea să nu se mai dezlipească de la pupitrul cu harta.

Nu era mulțumit de modul în care Jack condusese vasul în timpul interimatului său și încerca să corecteze ce se putea. Îl rugase pe Jack să stabilească împreună coordonatele, urmând să le prelucreze separat, ca apoi să compare rezultatele și, judecând după figura pe care o avea Jack, era clar că la el erau întotdeauna erori.

Marichelle avea ocazia să-i compare, neobservată; pe lângă Rod – cu trupul numai mușchi și suplu ca o felină, elegant și sigur în mișcări – bietul Jack părea de o stângăcie penibilă. De-acum încolo, își dădu seama Marichelle, va compara, în mod automat, orice bărbat cu Rod și, bineînțeles, comparația nu putea fi decât în favoarea acestuia din urmă. Tot atât de bine își dădea seama că nu va putea accepta niciodată pe cineva care nu se ridica la standardul lui Rod, adică va rămâne tânjind toată viața. I se umplură din nou ochii de lacrimi. Nu, nu trebuia să vin.

În seara aceea, la un pahar cu rom, echipajul discută despre apropiata acostare. Iahtul înainta cu viteză, comportându-se excelent.

Marea părea o întindere de argint viu, străfulgerată de irizările roșietice ale unui soare enorm, diform peste care asfințitul aruncase o mantie de purpură.

- În concluzie, căpitane, când ajungem? întrebă Paul, în glumă.
- Aș spune că vom ancora vineri la ora trei după-amiază.
- De ce nu la două jumătate, sau la trei fără un sfert? îl provocă Marichelle.

Probabil romul îi dăduse îndrăzneala, sau poate luna plină care tocmai apărea spre est.

- Ora trei fix, doamnă! Pariezi?
- Eu știu ...
- Dar mai întâi, spune-mi ce zi e azi.
- Duminică, normal.
- E luni, Marichelle.
- Ba e duminică, interveni Jack.
- Chuck? apelă Marichelle la arbitrajul lui.

Chuck tocmai își pregătea un trabuc; începu să râdă, ochii lui blânzi înconjurându-se de o mulțime de riduri fine.

– Marichelle, habar n-am ce zi este și asta mă face să mă simt ca în rai. Tocmai de-asta și plec pe mare. Voi afla, nu peste mult timp, ce zi este.

- Atunci, acoperă-ți urechile, să nu auzi. Ce zi e, Rod?
- Este, totuși, luni.

– În cazul acesta ... Evaluă în gând ultima poziție pe care-o văzuse pe hartă; însemna că mai aveau mai puțin de șapte sute de mile de parcurs, dar iahtul nu putea menține ritmul acela timp de trei zile consecutive. Vineri la zece seara, se hazardă ea să facă un pronostic.

- Notează cineva? se adresă Rod celorlalți, în general.

Deodată, părea fericit și întinerit, se gândi Marichelle, apoi, imediat se întristă: este fericit pentru că aproape a ajuns acasă ... pentru mine, e deja pierdut.

- Notez eu, spuse Chuck. Mai pariază cineva?
- Da, spuse Paul. Eu sunt de părere că ajungem sâmbătă la două după-amiază.
- Tu, Jack?

– Ați cam subestimat, cu toții, această bijuterie de vas, dar și vânturile din Barbados. Am intenția ca vineri, pe la ora unsprezece, să fiu deja în bărulețul acela pe care-l știu eu, cu câte o cutie cu bere rece în fiecare mână.

– Dar tu, Chuck?

– Nu vreau să pariez, Marichelle, dar eu sper că sâmbătă. Am calculat că am suficiente trabucuri ca să-mi ajungă până atunci. Sâmbătă dimineața la ora nouă, adică exact la timp pentru un mic dejun pe uscat.

– Și ce primește câștigătorul? se interesă Paul.

Rod, de pe a cărui față se ștersese treptat expresia de entuziasm, pe măsură ce conversația avansa, se gândi o clipă, apoi propuse:

– Șampanie?! Ce-ați zice de cea mai bună șampanie pe care o găsim pe insulă, pentru cel cu estimarea de timp cea mai apropiată, din partea tuturor celorlalți?

Da, părea un premiu potrivit. De altfel, era momentul ca fiecare să-și reia treburile. Rod și Paul coborâră imediat în cabine, iar Chuck mai zăbovi puțin, ca să-și termine trabucul.

– Marichelle, preiau eu, du-te și completează jurnalul.

– Rămân, du-te tu.

– Nu; am chef să navighez. Hai, fugi!

Ridică din umeri, cu un aer nepăsător și plecă. N-avea rost să mai comenteze, mai ales sub privirea pătrunzătoare a lui Chuck. De altfel, poate că Rod se culcase deja.

Mai rămase puțin, să privească luna. Se simți deodată deprimată. Poate că era mai bine să mai dureze măcar o zi – mai avea atât de puțin până când și Rod și Marichelle vor dispărea pentru totdeauna din viața ei.

Rod stătea la pupitrul cu harta, cu capul sprijinit în mâini. Ar fi fost atât de simplu să-l îmbrățișeze, să-i aline suferința ...

– Te doare capul?

Rod ridică imediat capul și-și îndreptă umerii.

– Nu ...

– Mincinosule. Mă bucur că nu sunt și eu un macho, glumi ea, începând să completeze jurnalul.

– Înseamnă că suntem de acord măcar asupra unui singur lucru, râse el încet.

Aproape că-i simțea, sau poate doar intuia, respirația pe obraz. Devenise insuportabil de cald ... Se grăbi să termine cât mai repede, ca să poată pleca de-acolo. Notă la "Comentarii": "Băieți, îmi place șampania tip sec" și închise jurnalul.

– Marichelle, te bucuri că se termină călătoria?

Cum să reziste acelei priviri?! De ce n-o lăsa în pace? De ce o tortura?

– Da, rosti ea cu tristețe, mă bucur.

Se ridică de la masă și urcă repede scările, înainte ca el să mai spună ceva.

Capitolul 10

Jack părea în transă: zâmbind visător, privea în gol, iar mâinile lui reacționau din instinct la micile variații ale vântului și valurilor. Putea naviga astfel ore în șir, uitând complet de lumea din jur.

În definitiv, se dovedise a fi un bun coleg și era convinsă că avea să fie un bun căpitan pentru iaht, mai ales când nu se va mai simți intimidat de Rod. Desigur, nu va fi niciodată un căpitan atât de prudent, de bine pregătit și de inteligent ca acesta, dar cel puțin era competent și, din acest punct de vedere, era liniștită că Marichelle era pe mâini bune. Chuck încă mai era pe punte și o privea zâmbind, trăgând un ultim fum din trabuc.

– Ce vei face după asta, Marichelle?

Ținea foarte mult la el; era un om de încredere și tonic, la fel ca bunicul; păcat că nu avusese mai mult timp să discute cu el în această călătorie.

– Trebuie să mă întorc la lucru, Chuck. Dacă nu vin repede cu câteva fotografii pentru reviste, vor uita că exist! Cred că, un timp, mă

voi întoarce în California, pentru că sunt familiarizată cu tot ce se întâmplă în acest domeniu acolo și, imediat ce reușesc să strâng niște bani, voi merge spre est, unde voi încerca să-mi vând cartea. S-ar putea să merg în Florida pentru regatele din timpul iernii.

Oftă, fără să vrea. Ce ciudat cum toate aceste planuri de viitor sunau atât de searbăd. Cu un an în urmă, ba chiar cu două luni în urmă, era fericită de viața pe care o ducea; în freamătul căutărilor ei, era încrezătoare că răspunsul se afla undeva în viitor, așteptând-o. Acum găsisese ceea ce căutase, dar era ca și cum răspunsul găsit, în sfârșit, era “Nu se poate.”

Ce enervantă era această trecere de la o stare la alta! Mai devreme se simțise fericită, ca acum să fie pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Trebuia să se stăpânească.

Sau, poate că se-ntâmpla așa cum spusese Rod – pe mare, totul era trăit la intensitate mai mare; poate că, odată ajunsă acasă, va uita totul. Degeaba încerca să se amăgească!

Când privi din nou spre Chuck, îl surprinse studiind-o atent, dar, cu obișnuitul lui tact, nu comentă nimic, ci zâmbi. Știe ce simt, fir-ar să fie, și probabil cunoaște deja și motivul. Nu-i prea poți ascunde ceva...

– Dar tu, Chuck? Mai rămâi în Anglia, sau trebuie să te-ntorci la lumea reală?

– Mă tem că trebuie să mă-ntorc la lumea reală, Marichelle. Probabil că voi bea trei cocteiluri, apoi, repede în avion și ...acasă! Dacă mai întârzii mult, Donna o să-mi facă bagajul pe care am să-l găsesc pe pragul ușii încuiate! Râse încet, fără a părea deloc îngrijorat.

– Niciodată nu te însoțește în călătoriile pe mare?

– Ba da, câteodată. Îi place să navigheze, dar în doze moderate.

Și apoi, mai e și fiica noastră de paisprezece ani, pe care trebuie s-o stăpânească totuși cineva, acasă.

– Dar soția lui Rod? întrebă Marichelle pe un ton pe care încerca să-l facă să sune cât mai natural – o întrebare oarecare, pusă din politețe. Ei nu-i place să facă astfel de expediții pe mare?

Urmă o tăcere scurtă, având totuși ceva nefiresc în ea. Aruncă, stânjenită, o privire spre Chuck; acesta rămăsese cu trabucul în aer, la jumătatea gestului de a-l stinge, uitându-se lung la ea, apoi clipi și se ridică, tăcut.

Marichelle se simți îngrozitor de umilită. Acum se trădase cu adevărat. Nu mai conta nici măcar că, fiind un om discret și plin de tact, Chuck nu avea să spună nimănui. Probabil îi inspirase milă.

– Ei bine, dacă vrei să mă vezi aici la ora zece, când trebuie să vă înlocuim, e cazul să mă duc la culcare.

– Somn ușor, Chuck.

Rămasă singură, Marichelle închise ochii, de parcă astfel ar fi putut să uite totul instantaneu. În seara asta simțea durerea mai mult ca oricând – tocmai în seara aceasta atât de minunată. Probabil că nu avea să mai fie niciodată fericită. Parcă plutea, dusă de șoaptele valurilor – singură, însă.

Deodată, i se păru că aude un zgomot înfundat, cel pe care acum învățase să-l recunoască. I se păruse doar, sau era într-adevăr un delfin?

– Jack, mă duc în față.

Acesta zâmbi, fără să-i răspundă; probabil că nici n-o auzise.

Marichelle se grăbi spre prora vasului și privi în apă. Da, nu se înșelase, o străfulgerare de negru ieși din valul de argint. Se lăsă jos, în plasa de la bompres, care se legăna chiar deasupra apei.

Bineînțeles, erau doi delfini – aceștia își alegeau perechea pentru toată viața, parcă.

Nu crezuse vreodată că luna poate arăta atât de minunat văzută printre lacrimi. Cu cât încerca să le șteargă, cu atât mai necontrolat izbucneau. Delfinii plecaseră – poate că, instinctiv, se feresc de tristețe, dar chiar și așa, îi umpluseră acele câteva clipe de bucurie.

– Marichelle!

Se-ntoarse brusc; Rod deja cobora spre ea, furios, fără îndoială. Se așeză lângă ea, dar ea continuă să privească în jos, așteptând să i se usuce lacrimile. Da, își dădea seama că fusese o prostie din partea ei să pună din nou în pericol slujba lui Jack doar pentru plăcerea de a vedea delfinii de-aproape.

– Rod, te rog nu-l învinui pe Jack, începu ea, văzând că prelungește tăcerea. Mi-a spus să nu vin aici, dar nu l-am ascultat, minți ea. În definitiv, trebuia să-și asume răspunderea pentru ceea ce făcuse.

În mod ciudat, Rod continua să tacă. Să fi fost atât de furios încât aștepta mai întâi să se liniștească, pentru a putea vorbi? Cu mâinile încheștate pe ochiurile plasei, Marichelle privea apa, așteptând izbucnirea de furie a lui Rod.

Dar, când acesta vorbea, vocea lui era surprinzător de calmă.

– Nu-l pot învinovăți pe Jack al tău dacă tu nu-l asculți, Marichelle.

O durezza îngrozitor tonul lui indiferent, rece. Până și o izbucnire de furie ar fi fost mai ușor de suportat. Dar ... ce spusese?!

– Jack al meu?! Deodată, nu mai rezistă. Jack este amicul meu, colegul meu de cart, dar nu e Jack al meu!

Oftă, dorindu-și din toată inima să fi fost în stare să-l privească în ochi și să-i mărturisească tot.

– Asta dovedește încă o dată ceea ce mi-am spus de la bun început: că Jack e un mare fraier, spuse Rod după o scurtă tăcere. Știu că te va dura ce-ți spun acum și că sună a răutate din partea mea, dar mă bucur că e așa, Marichelle. Ești mult prea bună pentru el. Îți vei da seama de asta într-o bună zi.

Se-ntoarse brusc spre el, șocată.

– Doar nu crezi ... râse încet. Nici nu poate fi vorba ... Uite ce e, nu știi ce gândește Jack, sau ce ți-a spus, dar suntem pur și simplu amici – nimic mai mult și nici nu vreau altceva.

– Și totuși, ai plâns, spuse el atingându-i obrazul cu un deget.

– Era totul atât de frumos, încât nu m-am putut abține să nu plâng, șopti ea, simțind că, pur și simplu, o doare cât de mult tânjea să-l atingă, să-i simtă brațele în jurul ei. Priveam la peștii tăi ... au fost aici acum câteva clipe și se jucau.

– Peștii ... delfinii ... cei de pe inelul meu ...

Tăcu o clipă, cu gândurile parcă departe ... probabil la femeia în numele iubirii căreia purta inelul, deduse Marichelle.

– Da, inelul, de fapt de asta venisem. Chuck mi-a spus ... Întinse mâna în lumina lunii, zâmbind, și răsuci inelul până când ochiul din diamante al delfinului străluci spre ei. Tocmai asta e, Marichelle! A fost conceput ca un talisman.

Sora mea, Lisa, este artist plastic și l-a creat pentru mine acum opt ani, ca să mă ajute să-mi găsesc dragostea, cum a spus-o ea atât de romantic.

Așadar, Lisa era sora lui, încerca să-nțeleagă Marichelle. Și-atunci, ea era blonda de pe chei, sau aceea era soția lui, sau o a treia? Totul i se învârtea în minte și se simțea cuprinsă de o ușoară amețeală.

– Și... te-a ajutat?

– Nu știu. M-a ajutat s-o găsesc pe cea pe care o vreau – după o așteptare îngrozitor de lungă și de grea. Dacă mă iubește ...? Asta tu trebuie să-mi spui, Marichelle.

– Eu ...

Tăcu, nemaiînțelegând nimic. Vorbea parcă despre soția lui, ce legătură avea ea? Și ... de fapt, ce-o întreba? Dacă îl iubește? Scutură din cap, enervată. Ce vroia? O declarație din partea ei, vroia să știe sigur că o cucerise? Cum putea să fie atât de crud până în ultimul moment? Dar, în definitiv, ce-i mai păsa! N-avea decât să afle, dacă era atât de curios! Cât despre durerea pe care o simtea ea, era atât de mare, încât oricum cuvintele pe care avea să le rostească nu puteau să-i facă și mai rău.

– Ei bine, dacă vrei să știi, ai câștigat! Asta a fost scopul jocului? Să mă faci să te iubesc? Da, te ...

Măinile lui mari o traseră imediat la pieptul lui, strângând-o atât de tare, încât orice încercare de împotrivire a ei se arătă zadarnică. Și, când buzele lui se apropiară de ale ei, în ciuda oricărei rațiuni, Marichelle se lăsă în voia acelei bucurii nebune care-i dădea senzația de plutire.

Tot Rod întrerupse sărutul, ca s-o privească.

– Tot plângi? Întrebă el, ștergându-i o lacrimă de pe obraz.

– La naiba cu tine! mormăi ea, încă prea amețită pentru a-și deschide ochii.

Deodată, Rod începu să râdă încet.

– Of, Doamne, iubito, tot n-ai înțeles? Încerc să-ți explic de zece minute: nu sunt căsătorit. Vrei să-i chem pe Paul și pe Chuck să depună mărturie? O privi lung, scuturând-o ușor, ca și cum ar fi încercat s-o scoată dintr-o stare de șoc. Nu sunt căsătorit, Marichelle,

repetă el rar, apăsând pe fiecare cuvânt. Mulțumesc lui Dumnezeu că Chuck a avut înțelepciunea să vină să-mi spună ce credeai.

Sper să nu leșin, se gândi ea ametețită. Apoi, oftând fericită, îl trase spre de ea și își dădu seama că nici nu mai era nevoie de cuvinte.

– Marichelle, trebuie să ne oprim ...

– Dacă te oprești tu ... mă opresc și eu ...

Rod râse, strângând-o și mai tare în brațe.

– Așadar, te căsătorești cu mine?

– Dacă ești sigur că n-ai deja o soție ...

– Absolut sigur, dar am planuri serioase în acest sens.

– Din câte știi, căpitanii au voie să officieze căsătorii la bordul vasului ...

– Nu mă ispitii! Spune-mi, serios acum, da?

– Da, da!

– Am să te pun să semnezi o declarație până nu te răzgândești!

– Crezi că te-aș părași vreodată?

– Nu știi. Nici acum nu-mi vine să cred că ești aici, în brațele mele, pretinzând că mă iubești.

– Pretinzând ?!

– Stai, nu te-nfuria. Ce vrei de la mine? Nu mai aveam nicio speranță. De două luni, nici nu știu pe ce lume mă aflu, așa că nu mă poți învinui dacă încă nu-mi vine să cred ... dacă încă mă mai aștept să deschid ochii și să-mi dau seama că totul a fost doar un vis. Credeam că va fi mai ușor; când te gândești că am fost atât de sigur la început, încât am rugat-o pe Lisa să-ți facă și ție un inel ca al meu.

– Cuum?!

– Cutiuța pe care ai văzut-o în sacul meu conține un inel cu delfini, la fel ca al meu. Am încercat să deduc măsura degetului tău,

comparându-l cu toarta cării pe care ai ținut-o în ziua când te-am aruncat în apă, explică el râzând, apoi am măsurat toarta la bucătărie... Ei, sper să se potrivească.

– Vrei să spui că... de-atunci ...

– Te-am dorit din clipa în care te-am văzut oprindu-te în doc și privind iahtul cu ochii plini de-o iubire de nedescris. Mi-am spus că trebuie să te fac să mă privești și pe mine așa. Ah, prostuțo, te-am dorit încă de-acum zece ani, de când te-am văzut pe iaht, la timonă, cu părul fluturând în vânt. Dacă nici asta nu mai e soartă, să te îndrăgostești de două ori de aceeași persoană, la distanță de zece ani ... Și ... când ai tras concluzia că sunt căsătorit?

– În ziua în care m-ai aruncat în apă. Am văzut inelul când mi-ai dat prosopul.

– Și tot acest timp, ți-ai închipuit că, fiind deja căsătorit, vreau să profit și de o aventură ... De ce naiba nu m-ai întrebat? De ce?

O privea aproape furios, disperat.

– Și tu, de ce naiba nu te-ai gândit să-mi spui? Un inel de aur pe inelarul mâinii stângi – ce mai era de întrebat? Era prea evident! Am crezut că nu e decât un capriciu pentru tine.

– A fost un coșmar, crede-mă! Uneori aveam impresia că mă apropii puțin, că văd puțină căldură în ochii tăi mari, ca apoi să pierd iar totul! Am încercat tot ce era posibil ca să sparg carapacea ta de gheață. În Madeira, am simțit că, dacă nu plec, mă omor, sau fac o crimă, nu știu exact care din două! Săptămâni întregi n-am dormit, încercând să-nțeleg cum era posibil ca eu să fiu nebun după tine, iar tu să nu simți absolut nimic!

– Ah, iubitul meu, n-a fost deloc așa, dar mă voi revanșa, îți promit!

– Deja ai făcut-o.

- Și inelul? Povestește-mi ce-i cu el.
- Cred că aveam douăzeci și patru de ani, când am făcut o criză de disperare. Eram asaltat de femei și nu o doream pe niciuna.
- Chiar pe niciuna?
- Nu. O vroiam pe cea care arăta ca un înger și naviga precum un diavol, pe cea pe care o văzusem în Irlanda. Sora mea, care este cu doi ani mai mică decât mine și confidenta mea ...
- E blondă?
- Ah, ai văzut-o în ziua aceea când m-a însoțit!
- Da. Am crezut că e ori soția, ori iubita ta.
- De ce te grăb ești să tragi concluzii?
- Cuvântul potrivit cred că e gelozia.
- Da, ea e Lisa. Venise cu mine pentru că mergea în vizită la niște prieteni în Falmouth. Anul trecut s-a căsătorit cu un ziarist și locuiește acum în apropiere de Londra.
- Cumnatul tău! Când am auzit de el, mi-am închipuit că soția ta e englezoaică.
- Bine, dar sunt două feluri de cumnați, dar tu aveai o idee fixă.
- Se pare că, în ceea ce te privește, da.
- Și, cum ți-am spus, sora mea, care este foarte romantică, mi-a făcut acest inel, drept talisman, ca să-mi găsesc dragostea și, probabil ca să-mi ridice moralul. A promis să facă unul identic pentru soția mea, atunci când o voi găsi. Cam la o săptămână după ce l-am primit, am participat cu Chuck la o regată în Bermude, cu noua lui ambarcație și tot atunci, m-am lovit atât de tare la deget, manevrând vinciul, încât abia am putut să scot inelul înainte ca degetul să mi se umfle ca un balon. L-am pus la mâna stângă și de-atunci l-am lăsat acolo, fără să mă gândesc că ar putea fi considerat verighetă. De altfel, după ce s-a

vindecat, încheietura degetului a rămas mai groasă, așa că oricum, inelul nu se mai potrivea. În toți acești ani, nici nu m-am mai gândit la inel, l-am purtat pur și simplu. Ce mai talisman! A fost la un pas să-mi aducă nenorocire! Mai bine îl arunc în mare.

– E ușor de spus când: cât se poate de repede. În ceea ce privește locul ... Am întâlnire cu tatăl meu în Antigua, așa că am putea să ne căsătorim în Portul Englez. Vrei să-i invităm pe bunicul și pe căpitan? Le putem trimite biletele.

– Cred că visez. Ar fi posibil?

– Foarte posibil! Trebuie doar să spui.

– Atunci, da, te rog, Rod.

– Bani mei sunt și ai tăi și avem suficienți pentru a face așa cum dorim – în limitele raționalului.

– Bine că măcar unul din noi e rațional ... râse ea. Ai spus că ne putem căsători în Portul Englez; dar, unde? Există o biserică acolo?

– Ce-ai zice ... pe puntea vasului?

– Ah, am putea? Ne-ar permite afurisita aia de corporație?

– Eu știu ... Am putea vota. Știu cum va vota tata, garantez pentru Paul, Lisa, soțul ei și pentru mine însumi, așa că mai rămâne un singur membru care să voteze: crezi că vom avea și permisiunea ta?

Marichelle simțea că se sufocă. Chiar voi sunteți corporația, Rod! M-ai mințit! se încruntă ea, oscilând între încântare și trădare. Dându-și capul pe spate, Rod izbucni într-un hohot de râs.

– Da; în dragoste, ca și în război, se spune că scopul scuza mijloacele. La început erai atât de supărată, încât am sperat că, dacă împart vina cu această corporație, mă vei urî mai puțin. Recunosc că a fost o lașitate din partea mea, dar asta e! De fapt, corporația chiar există: am înființat-o pentru că astfel e mai ieftin de întreținut vasul

acesta atât de mare. Și apoi, în seara când am fost invitat la bunicul tău, când te-am văzut în halatul acela bleumarin, am hotărât să nu-ți spun adevărul decât după ce accepți să te căsătorești cu mine. Mi-a fost foarte greu să inventez tot felul de motive ca să-i conving pe Paul și pe Chuck să nu-ți spună nimic. Sunt convinși că n-au crezut un cuvânt, dar au tăcut. Cât despre Jack, el chiar nu știe. Apropo, în seara aceea primiseși o scrisoare – de la un anume Peter Benson din San Diego. Cine e?

– Peter?! Un amic, nimic mai mult.

– Bietul băiat!

– Dar ce te-a făcut atunci să iei hotărârea asta?

– Bunicul tău mi-a povestit despre Marichelle a lui – că abia după doi ani de când el dăduse iahtului numele ei, a acceptat, în sfârșit, să se mărite cu el, ceea ce probabil l-a făcut mereu să se întrebe dacă de fapt se măritase cu el, sau cu iahtul lui.

– Bunicul întotdeauna spune asta! Glumește.

– Poate că da, poate că nu. În orice caz, am jurat în noaptea aceea că vreau să fiu sigur că tu te măriți cu mine, nu cu iahtul meu.

Marichelle râse și își apropie buzele de ale lui.

– Ah, Rod, să nu te îndoiești niciodată de asta.

Sărutul lor pecetlui aceste cuvinte.

Luciul apei începu deodată să tremure în jocul fericit a doi delfini pe care luna îi poleia cu argint.

Sfârșit